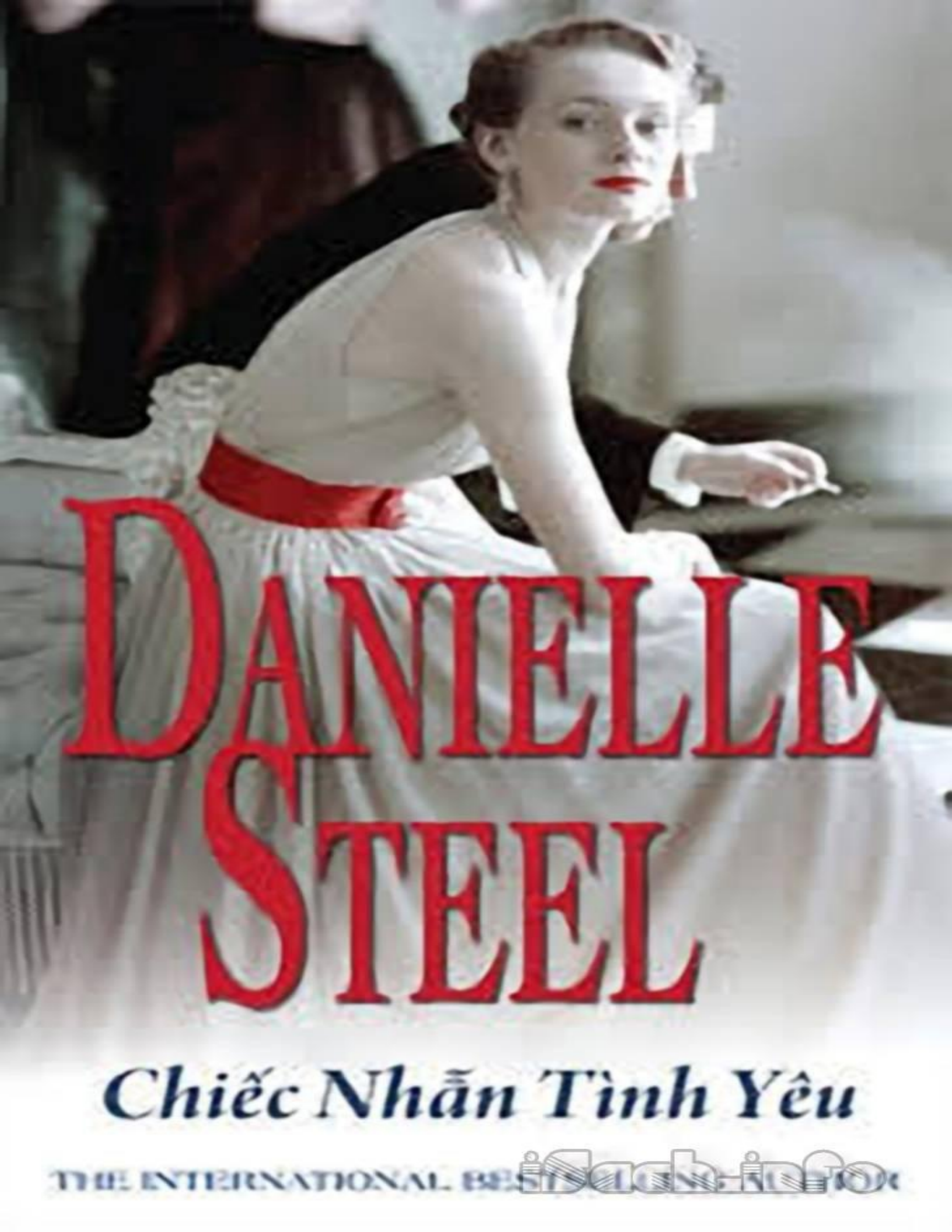

DANIELLE STEEL

Chiếc Nhẫn Tình Yêu

THE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR Sach-info

Chiếc nhẫn tình yêu

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38

[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)

Mục Lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

Chương 1

Kassandra Von Gotthart ngồi lặng lẽ bên bờ hồ trong công viên Charlottenburger. Những gợn sóng lẫn lẫn đuổi nhau trên mặt nước...

Nàng nhặt một viên sỏi ném xuống mặt hồ. Trời sắp vào thu, nắng đẹp. Mái tóc vàng xõa trên bờ vai, một màu ngà tươi đẹp làm cho khuôn mặt nàng thêm dịu nhẹ. Đôi mắt tươi vui như ẩn giấu những tiếng cười tinh nghịch, nhưng cũng không giấu hết những nét suy tư, mơ mộng xa xôi...

Bên kia hồ là tòa lâu đài cổ kính Charlottenburger Schloss đứng in hình trên mặt hồ, hòa nhập nàng vào cuộc sống riêng biệt chứ không phải những gợn sóng đơn lẻ mà nàng đang sống...

Kassandra đuổi người nằm xuống trên bãi cỏ xanh, bàn tay xinh đẹp của nàng lần xuống cỏ tìm một viên sỏi khác để ném. Có hai con vịt trắng đang bơi trên hồ... Kassandra như chìm vào giấc mơ xa...

Bỗng giọng nói bên tai nàng như kéo nàng ra khỏi thực tại:

- Em đang nghĩ gì thế?

Nàng cười đáp:

- Không, em có nghĩ gì đâu, - rồi nàng đưa tay về phía người đàn ông. Bàn tay nàng xinh đẹp với một chiếc nhẫn nam kim cương lóng lánh...

Họ gặp nhau hồi mùa đông vừa qua, trong một dạ tiệc mừng cuốn sách thứ hai của chàng đã xuất bản, cuốn Der Kuss. Cuốn sách đã đưa chàng vào một vị trí trong văn học hiện đại nước Đức, chứng thực tài năng vững chắc của chàng. Mới ba mươi ba tuổi mà Dolff Sterne đã đưa được một tác phẩm của mình lên tới đỉnh. Và cũng qua nó mà chàng đã gặp được ước mơ của chàng....

Đêm mới gặp Kassandra, vẻ đẹp của nàng đã làm cho Dolff nín thở! Ở Berlin thì ai cũng biết tiếng nàng, nhưng đó là một mệnh phụ gần như không ai động đến được!

Lần đầu tiên gặp Kassandra mặc chiếc áo lụa kim tuyến bó sát người, Dolff cảm thấy như có một luồng điện chạy qua người anh. Kèm theo là cái vẻ xa xôi, lạnh lẽ, đôi mắt và nụ cười của nàng, làm cho Dolff chết đi được.

- Xin chúc mừng!

- Gì ạ? - Anh quá hồi hộp, chỉ thốt ra được hai tiếng, như một đứa trẻ lên mười. Hoá ra nàng cũng gần gũi chứ đâu có kiêu sa như người ta đã nói... Bữa tối đó... nàng ra về sớm. Biến đi như cô Lọ Lem trong truyện thần tiên, giữa khi anh đang lu bu tiếp khách. Anh đã muốn tìm chạy theo nàng...

Hai tuần sau họ lại gặp nhau, tại công viên Charlottenburger này.

- Cô có thường đến đây không? - Dolff hỏi. Họ đứng bên nhau một lúc lâu. Nàng nhìn lên anh, mím một nụ cười có vẻ bí mật rồi gật đầu nói:

- Lúc nhỏ em thường đến đây chơi luôn.

- Cô ở Berlin đến à? - Câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng vì không biết nói gì nên anh hỏi cho có hỏi. Nàng cười:

- Vâng, còn anh?

- Munchen.

Nàng gật đầu, và họ lại đứng lặng yên. Anh tự hỏi không biết nàng bao nhiêu tuổi. Hăm hai chăng? Hay hăm bốn? Khó đoán!

Bỗng nàng cười lớn khi thấy ba đứa nhỏ đang đùa với một con chó dưới nước, con chó không chịu lên bờ, chúng cũng không chịu lên, mặc dù chị vú réo gọi.

Kassandra nói:

- Lúc nhỏ em cũng thế, nên bị bà vú cấm không cho vào đây cả tháng!

Anh mím cười. Anh tưởng tượng ra cảnh đó, nhưng vì nàng đang mặc áo đẹp, đeo nhẫn kim cương nên anh khó tưởng tượng nàng đuổi theo con chó dưới nước như thế nào. Và anh không thể đoán được chuyện đó là vào khoảng năm nào. Năm 1920 chăng? Hay 1915? Trong những năm đó anh đang vừa đi học vừa phụ giúp cha mẹ trong việc làm bánh mì để bán. Những năm tháng như xa xôi ấy...

Sau lần gặp gỡ đó Dolff thường hay ra công viên Charlottenburger này, để kiểm chút không khí thiên nhiên sau cả ngày ngồi viết. Nhưng trong thâm tâm vẫn là để tìm kiếm lại đôi mắt đẹp, mái tóc vàng kia... Và cuối cùng gặp lại nàng vẫn bên bờ hồ này. Nàng thoáng vui khi thấy mặt anh. Hình như họ thông cảm nhau qua yên lặng - Cứ viết xong là anh ra đây đi dạo - Và nếu đi đúng giờ thì thấy nàng ở đấy...

Họ trở thành quen thuộc với khung cảnh này. Họ nhìn những em bé đang chơi chung quanh để kể lại tuổi nhỏ của mình cho nhau biết. Nàng nói nàng muốn theo ngành sân khấu, nhưng cha nàng không chịu. Dù vậy đó vẫn là ước mơ thầm kín của nàng. Nàng nghĩ rồi ra thế nào nàng cũng viết kịch. Vì thế mỗi khi nghe anh nói về chuyện viết văn viết báo của anh thì nàng rất say mê. Anh kể anh khởi sự nghề viết ra sao, tác phẩm đầu tay thành công thế nào. Anh đã rời Munich cách đây bảy năm để đến Berlin. Đã có một tác phẩm thành công. Và cách đây hai năm anh đã mua một căn nhà, vân vân... Thế mà trông anh vẫn còn rất trẻ, đôi mắt vẫn như luôn ngạc nhiên trước cuộc đời.

Nàng rất thích thú câu chuyện của anh. Lại nghe anh kể về các tác phẩm đã viết. Nàng cảm thấy các truyện anh viết như sống động, các nhân vật của anh như hiện thực trước mắt nàng... Và khi nói chuyện với anh nàng cũng trở nên sống động tươi vui.

Cho đến bây giờ sau nhiều lần gặp nhau như vậy, Dolff thấy nơi K. có một cái gì khác lạ, một cái gì trẻ trung, vui vẻ và cũng tinh tế.

- Cassandra, em có hiểu là tôi cảm mến em thế nào không? - Anh hỏi.

- Thế thì anh có định viết một cuốn sách về em không?

- Có nên viết không?

- Nói vậy chứ có gì mà viết! Đâu có thành công, thắng lợi hay sự nghiệp hay gì để anh viết được về em. Em chẳng có gì cả!

Anh nhìn nàng một lúc lâu, rồi hỏi:

- Em nghĩ thế thật à?

- Thật đấy. Em được sinh ra, được mặc áo đẹp, đi dự các bữa ăn ngon, đi nghe các buổi nhạc hay, thế rồi mai một chết. Hết. Có gì đâu?

Mới hai mươi chín tuổi nàng đã có vẻ như tất mọi niềm hy vọng... Nàng không hy vọng cuộc đời khác hơn được.

- Thế còn vở kịch em định viết thì sao?

Nàng nhún vai. Nàng là một tù nhân trong một chiếc lồng vàng. Một lát nàng cười bảo:

- Em chỉ có hy vọng để nổi tiếng là được anh đưa vào một cuốn tiểu thuyết, và biến em thành một nhân vật lạ lạ thế nào đó...

Điều đó thì anh đang làm nhưng anh không dám nói với nàng. Chưa dám thì đúng hơn. Anh nói:

- Thôi được. Thế thì em muốn tôi mô tả em như thế nào? Viết em đặc biệt như thế nào thì hợp? Một nữ điệp viên nhé? Một nữ bác sĩ phẫu thuật? Hay là tình nhân của một nhân vật lừng danh?

Nàng nhăn mặt, rồi cười nói:

- Dễ sợ! Nào, để xem... - Họ dừng lại, ngồi xuống trên bãi cỏ. Nàng nói:

- Thôi, một nữ diễn viên đi.. Anh viết em thành một nữ diễn viên nổi tiếng trên sân khấu London...

Nàng nghiêng đầu, đưa mấy ngón tay quăn quăn mấy sợi tóc. Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh ánh nắng chiều.

Nàng tiếp:

- Sau đó anh cho em qua nước Mỹ, thành một minh tinh bên đó...

- Nước Mỹ à? Nước Mỹ, nhưng mà ở đâu bên đó?

- New York.

- Em có đến New York hồi nào chưa?

Nàng gật đầu:

- Em đi với cha, năm mười tám tuổi. Tráng lệ lắm. Cha và em là....? - Nàng không nói tiếp. Cha nàng và nàng là khách của Tổng Thống Mỹ ở Washington D.C., nhưng nàng thấy không nên nói ra. Sợ làm anh ta ngại ngùng. Nàng muốn được làm bạn anh ta. Thích anh lắm. Nàng nghĩ là dù anh ta thành công thế nào, anh ta cũng sẽ không bao giờ bước vào cái xã hội của chính trị đó. Nhưng Dolff hỏi:

- Cha và em là... gì?

Nàng nói lảng đi:

- Là những người yêu thích New York. Ít ra thì em là người thích New York nhất.

- Nó giống Berlin không?

Nàng lắc đầu:

- Không, nó bảnh hơn. Mới mẻ, hiện đại, sầm uất hơn nhiều.

- Vậy em thấy Berlin buồn lắm phải không? - Nhiều khi anh không khỏi buồn cười cho nàng. Đối với anh thì Berlin không thua gì New York. Đoạn anh nói:

- Nói đùa em tí vậy thôi. Có giận không?

- Không đâu! Em có cảm nghĩ là em hiểu anh hơn ai cả.

Chính Dolff cũng có cảm nghĩ như vậy đối với nàng. Anh nói:

- Tôi hiểu em muốn nói gì. - Đoạn anh cầm tay nàng, bàn tay có chiếc nhẫn kim cương, anh hỏi:

- Mời em đến nhà tôi dùng trà, được không?

- Bây giờ ấy à? - Nàng cũng muốn lắm.. Nhưng nàng do dự, thấy cần suy nghĩ...

Anh ta lại nói:

- Vâng, bây giờ. Em có bận việc gì không?

- Không, không bận gì... Nhưng.. - Nàng nhìn chàng đoạn nói:

- Thôi được...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Nàng kể vài chuyện khôi hài, rồi cười lớn, như đã rất thân nhau. Anh đưa nàng đến ngôi nhà cổ bên kia hồ. Cánh cửa gỗ to có chạm trổ vừa mở ra, là gian phòng lớn lát đá hoa, và trên tường là một bức họa vĩ đại. Nàng nói:

- À thì ra đây là nơi tác giả nổi danh đang ở!

Anh ta mỉm cười ngượng ngập nói:

- Ngôi nhà thì lại nổi danh hơn tôi nhiều. Nó là của một vị Nam tước hồi thế kỷ mười bảy, và đã qua tay nhiều người danh tiếng hơn tôi lắm.

Nàng nhìn lên trần nhà có chạm trổ đẹp, và nói:

- Đẹp quá anh Dolff nhỉ.

- Em đi tiếp, tôi chỉ em xem.

Những ngọn đèn pha lê, những cửa sổ chạm trổ, nhìn ra vườn rộng đầy hoa. Phòng khách rộng rãi. Phòng làm việc xinh đẹp. Rồi thì phòng ăn, nhà bếp, và cả phòng cho gia nhân. Nhưng trong

phòng gia nhân thì anh để một chiếc xe đạp và bộ ván trượt tuyết. Trên lầu có hai phòng ngủ rộng rãi có cửa sổ nhìn qua công viên, và bên ngoài có sân nhỏ để đứng hóng mát... Ở góc phòng ngủ lại có cầu thang dẫn lên trên nữa. Nàng hỏi:

- Cái gì trên đó?

Anh ta mỉm cười, rất hãnh diện vì vẻ thán phục của Cassandra, và nói:

- Trên đó là tháp ngà của tôi. Tôi viết trên đó.

- Thế mà em tưởng anh viết dưới phòng làm việc kia.

- Không. Dưới đó để ngồi chơi, nói chuyện với bạn bè.

- Em lên xem chỗ anh viết được không?

- Được chứ, nếu em chịu khó lội qua đồng giấy bừa bãi trên đó.

Tuy vậy căn phòng mở cửa nhìn ra bốn phía. Có lò sưởi nhỏ. Và góc nào cũng có sách. Một chiếc ghế bành lót da màu đỏ giữa phòng. Cassandra ngồi vào ghế và xuýt xoa:

- Tuyệt quá! Căn phòng này tuyệt quá!

- Chính vì căn phòng này mà tôi mua ngôi nhà. Đây là tháp ngà của tôi!

- Anh hay lắm. Ngôi nhà quá đẹp!

Nàng ngồi, chân co dưới ghế, và nhìn Dolff với đôi mắt hiền từ yên ổn mà anh chưa bao giờ bắt gặp. Nàng nói:

- Dolff, anh biết không, ngồi đây em có cảm tưởng như ở nhà. Em có cảm nghĩ như đã mong đợi cả một đời để được đến ngồi đây.

- Có lẽ ngôi nhà này cũng đang chờ đợi em từ bao năm nay... Như tôi vậy! - Anh nói xong mỉm cười. Nhưng nàng không tỏ ý giận dữ. Anh vội nói:

- Xin lỗi, ý tôi không định nói...

- Không sao, Dolff. - Và nàng đưa tay về phía anh. Anh cầm tay nàng, bàn tay có chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Rồi anh nhẹ kéo nàng vào người anh, đặt môi hôn nồng nàn. Họ ôm nhau đứng lặng hàng giờ. Hồi lâu anh mới định thần và nói:

- Cassandra... - Trong mắt anh vừa lộ niềm vui mà cũng thoáng nét ân hận. Nhưng nàng đứng quay lưng về phía anh và nhìn xuống công viên rồi nói như thì thầm:

- Anh, anh đừng nói lời xin lỗi gì em.. - Nàng quay lại nhìn vào mắt anh và tiếp - Em cũng mong anh từ lâu...

- Nhưng...

Nàng đưa tay lên bịt miệng anh, không cho nói. Rồi bảo:

- Em hiểu. Anh định nói rằng: nhưng Cassandra Von Gotthart không bao giờ nói những lời như vậy. Phải không?

Đôi mắt nàng như nghiêm trang lại, rồi nàng tiếp:

- Cũng đúng thôi. Đáng lẽ em không nói. Nhưng em lại muốn nói. Muốn lắm. Trước nay em sống cuộc đời em đúng như em phải sống. Để rồi có gì, anh biết không Dolff? Chẳng được gì cả. Em là ai? Chẳng là ai cả! Em là một sự trống rỗng. - Nước mắt long lanh làm cho nàng thấy như sương mờ lên cảnh vật. Nàng tiếp:

- Em mong đợi anh để cho tâm hồn em tràn đầy một ước vọng...

Dolff đưa hai tay ôm lấy eo nàng từ phía sau, và nhỏ nhẹ nói:

- Em đừng nghĩ rằng em chẳng là ai cả. Em là tất cả đối với tôi. Mấy tháng nay tôi mong được biết về em nhiều hơn, được san sẻ một phần đời em. Nhưng không muốn làm tổn thương em, Cassandra ạ! Tôi không muốn kéo em vào thế giới cuộc đời tôi, để rồi làm lụy đời em. Tôi không có quyền làm như thế. Tôi không có quyền đưa em đến chỗ sống không thấy hạnh phúc.

- Cái gì? Đây mà anh nói không hạnh phúc sao? Sống với anh đây mà không hạnh phúc à?

- Vâng đúng thế! Mà nếu hạnh phúc thì được bao lâu? Trong một giờ? Hai giờ? Hay một buổi chiều?

Anh nhìn nàng có vẻ buồn bã.

Nàng cúi đầu, môi khẽ run run, nàng nói:

- Được vậy cũng đủ. Chỉ một khoảnh khắc thế này trong đời em cũng đủ.. Em yêu anh, Dolff ạ... Em yêu anh...

Anh hôn lên môi nàng để nàng không nói nữa. Rồi hai người lặng lẽ trở xuống. Dolff cầm tay Cassandra dẫn nàng qua chỗ giường nằm của anh. Anh nhẹ nhàng cởi áo cho nàng. Hai người quỳ lấy nhau và tâm hồn đầy hạnh phúc...

Bốn tháng sau cái buổi chiều hôm ấy, cả Dolff và Cassandra đều thay đổi rất nhiều. Đôi mắt của Cassandra long lanh linh động, nàng hay đùa Dolff, ngồi tréo chân trên giường của anh, kể cho anh nghe những chuyện vui cười.. Còn Dolff, tác phẩm của anh có một nét khác, một chiều sâu và một cảm xúc khác, như phát xuất từ tận đáy lòng anh. Họ chia sẻ cho nhau một tình cảm mà họ nghĩ là chắc chưa ai có được. Đó là tình cảm kết hợp của sự phấn đấu vươn lên của anh đạt đến chân lý, và sự phấn đấu của nàng vươn lên bút bỏ những ràng buộc vàng son!

Nay họ bớt đi dạo buổi chiều ở công viên, vì mỗi lần họ đi ra khỏi nhà với nhau là nàng có vẻ buồn. Nàng muốn ở trong nhà với anh hơn, với cái thế giới riêng biệt của họ. Nàng không muốn chia sẻ với thế giới bên ngoài.

Có bữa đang đi dạo với nhau Dolff hỏi:

- Em muốn trở về chăng?

- Vâng, em muốn trở về nhà anh. - Dolff nhìn Cassandra lấy làm lạ. Nàng hỏi: - Sao anh nhìn em gì thế?

- Vì em đẹp lạ lùng. Nếu anh viết về em thì hoàn toàn không diễn tả được, em chỉ thiệt thòi.

- Thì anh cứ tả là em xấu, ngu và mập phì. - Cả hai cùng cười lớn.

- Em thích thế à?

- Thích lắm! - Nàng cười tinh nghịch như chọc quê anh.

- Nếu viết như em nói đó thì còn ai nhận ra là em nữa!

- Mà anh định viết về em thật à?

Dolff yên lặng suy nghĩ. Họ cùng nhau chậm chậm trở về nhà anh. Một lát anh nói:

- Một ngày kia anh sẽ viết. Bây giờ thì chưa!

- Sao vậy?

- Vì anh đang yêu em nồng nhiệt quá, không thể viết cho mạch lạc được. Mà có lẽ anh không bao giờ viết về em cho mạch lạc được.

Những buổi chiều của họ bên nhau thường là rất tuyệt vời đối với cả hai người. Khi thì ái ân, khi thì ngồi bàn luận tác phẩm. Dolff thấy rằng Cassandra là người phụ nữ mà anh đợi suốt một nửa đời của anh.. Còn đối với Cassandra, Dolff là người nàng mong ước cho tâm hồn nàng. Dolff hiểu được các ước mơ, cũng như các ngõ ngách của tâm hồn Cassandra... Họ hiểu được

nhau và thấy cần nhau.

Lúc này Dolff hỏi:

- Em dùng trà không? - Cassandra thò tay vào túi xách lấy chiếc lược ngà chải lại tóc, rồi quay lại nhìn Dolff mỉm cười nói:

- Anh đừng có nhìn em cười như thế.. Cái gì, trà à?

- À, thôi, Cassandra lên lầu đi!

- Anh định cho em xem một chương mới viết à? - Nàng mỉm cười và đôi mắt rất tinh nghịch.

- Vâng, anh có cả một cuốn sách muốn thảo luận với em...!

Một giờ sau trong khi Dolff đang còn ngủ vùi thì Cassandra lặng lẽ ra khỏi giường. Sáu giờ chiều, nàng phải về thôi, mặc dù không muốn rời Dolff.. Nàng đứng cạnh giường nhìn Dolff một lát trước khi về. Bỗng Dolff như cảm nhận được cái nhìn của nàng, anh mở mắt và hỏi:

- Em đi à?

Nàng gật đầu và nói:

- Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em. - Anh ngồi dậy cầm tay nàng và nói - Mai gặp lại em.

Nàng mỉm cười hôn anh, rồi bước ra. Tới cửa nàng còn đưa tay lên hôn gió với anh.

Chương 2

Đoạn đường từ Charlottenburger về tới Grunewald thường mất nửa giờ xe. Nếu Cassandra đi nhanh với chiếc xe Ford của nàng thì chỉ mười lăm phút, nàng đã quen với việc lái xe thật nhanh trên đường về. Nàng nhìn đồng hồ đeo tay, lòng hơi lo lắng.

Hôm nay nàng về trễ hơn thường lệ, tuy nhiên vẫn còn đủ thời giờ để thay y phục. Nàng bức mình thấy sao cứ luôn luôn phải lo sợ như một cô gái mười lăm tuổi đi trễ quá giờ giới

nghiêm...

Những con đường nhỏ của Grunewald đã hiện ra. Bên phải nàng mặt nước hồ gợn sóng, tiếng chim gọi nhau bay về tổ. Bên trái nàng những ngôi nhà lớn sau các cổng sắt và tường gạch nằm yên lặng dường như đã lên đèn. Nhưng nàng vẫn chưa trễ quá, vẫn còn đủ thời giờ.

Nàng thắng xe nhanh trước cổng, và nhảy vội ra khỏi xe, tra nhanh chìa khóa vào cổng sắt, mở rộng cả hai cánh cửa và lái xe từ từ vào. Trễ rồi. Sỏi kêu xạo xạo dưới bánh xe, nàng đưa mắt nhìn vào nhà, lấy làm lạ sao đèn bật sáng cả. Bỗng nàng sực nhớ, đưa tay lên bịt trước miệng, kêu:

- Thôi chết rồi... chết! - Nàng bỏ xe chạy nhanh lên bậc thềm. Sao nàng lại có thể quên được nhỉ? Nàng đẩy nhanh cửa trước, đi vào thì gặp ngay Berthold, người trưởng bếp đang chỉnh tề thắt nơ đen, sau lưng ông ta là một người hầu gái đang mặc đồng phục lo dọn bàn.

- Chú Berthold! - Nàng gọi.

Berthold rập chân chào:

- Thưa bà.

Kassandra lo âu nhìn vào phòng khách chính. Lạy Chúa, mọi việc sẵn sàng cả rồi. Bữa dạ tiệc cho mười sáu người đã sẵn sàng. May mắn là nàng đã thảo luận trước với người quản gia sáng hôm qua rồi, nên mọi việc ông ta lo chu tất. Ông ta bao giờ cũng thế.

Nàng gật đầu với các gia nhân rồi đi nhanh lên lầu. Nàng đứng lại ở đầu cầu thang và nhìn suốt lượt căn phòng dài trải thảm và trang trí cực kỳ sang trọng. Rồi đi nhanh qua phòng về phía phòng riêng của nàng. Gần đến cửa thì nàng nghe có tiếng nói của Walmar:

- Kassandra à? - Nàng quay lại nhìn ông. Ông cao, bảnh bao, mặc dù đã năm mươi tám tuổi nhưng còn tươi trẻ. Cặp mắt xanh, tóc đã điểm bạc, nét mặt cân đối đẹp như tượng. Nàng nói ngay:

- Thật đáng tiếc... em trễ quá...

- Tôi hiểu. Thôi em lần sau đừng trễ nữa.

- Vâng, em hứa. - Nàng nhìn ông có vẻ buồn. Nhưng không phải buồn vì nàng quên mất bữa tiệc, mà buồn vì giữa hai người không còn được nguồn vui ngày nào.

Ông ở phía xa mỉm cười và bảo:

- Thôi, em nhanh lên đi, Kassandra...

Ông ngừng một lát rồi lại hỏi:

- Em lên trên lầu thăm các con chưa?

Nàng lắc đầu rồi nói:

- Chưa ạ! Em sẽ lên xem xét lại rồi trở xuống.

Walmar Von Gotthart gật đầu, rồi quay vào phòng ông. Phòng của ông là căn phòng riêng hết sức sang trọng, đồ dùng toàn đồ cổ của Đức và Anh. Thảm Ba Tư trải dưới sàn, kế cận có phòng thay đồ và phòng tắm riêng.

Phòng của Cassandra cũng thế, mà còn rộng hơn cả của Walmar nữa. Tất cả đồ đạc đều loại quý giá sang trọng. Phòng thay đồ của nàng còn rộng bằng nguyên cả phòng ngủ của ông. Nàng có cả một tủ áo, giày dép lớn. Vô số mũ nón các thứ. Trên vách có những bức họa ấn tượng, và những chuỗi ngọc của nàng treo đó đây. Kế tiếp phòng riêng của nàng còn có phòng nhỏ, mở cửa sổ nhìn ra được hồ nước của công viên. Có ghế bàn và sách để nàng ngồi đọc sách nhìn ra hồ...

Kassandra vội vã cởi áo ngoài, đến mở tủ áo để chọn áo mặc dự tiệc. Nàng đứng lặng người nhìn tủ áo. Thực tế hiển hiện trước mắt nàng. Nàng là vợ của Walmar, thế tại sao nàng còn hy vọng gì mà sống với Dolff nữa? Nàng đã làm gì thế này? Nàng lấy Walmar từ năm nàng mười chín tuổi. Lúc ấy ông ta bốn mươi tám. Ông ta là người làm ăn thân cận với cha nàng, là người đứng đầu ngân hàng của bà cô nàng. Cuộc hôn nhân giữa nàng và Walmarlaf rất hợp lý. Họ cùng ở trong một khu vực xã hội với nhau, lối sống giống nhau. Hai bên gia đình cũng đã có những cuộc hôn nhân gắn bó nhau vài thế hệ trước. Chuyện ông ta già hơn nàng những hai mươi chín tuổi là chuyện bình thường. Mà cho dầu ông ta có lớn hơn nữa, hay gần chết đi nữa, cũng không là vấn đề quan yếu. Ông ta là người rất năng động, mau mắn. Ông lại hiểu Cassandra. Hiểu nàng từ lúc nhỏ, hiểu cuộc đời kín cổng cao tường của nàng. Ông có khả năng bảo vệ cho nàng khỏi những khắc nghiệt của cuộc sống.

Walmar thương quý bảo vệ Cassandra, lo lắng chỉ dẫn cho nàng, và tiếp tục tạo cuộc sống "tổ kén vàng son" không khác gì lúc nàng ở với cha mẹ.

Kassandra Von Gotthart như thế là không có gì phải lo phải sợ cả. Sợ chẳng, nàng sợ chính bản thân nàng! Bây giờ đây rõ ràng nỗi sợ đó.. đáng sợ. Nàng đã xé một lỗ hổng của chiếc tổ kén để trốn ra. Trốn bằng tinh thần rồi bằng thể xác. Song mỗi tối thì nàng phải trở về tổ kén, để thủ cho đúng vai trò, giữ đúng là người vợ của Walmar Von Gotthart!

Nàng nghe có tiếng động sau lưng. Nàng quay vội lại:

- À, Anna... Cám ơn chị. Tôi không cần gì đâu.

- Thừa bà, các em muốn gặp bà trước khi ngủ.

- Tôi lên ngay! Cám ơn chị!

Người tớ gái đi ra ngay. Chị nghe giọng nói của bà chủ là biết phải làm gì. Cassandra biết cách điều khiển qua giọng nói. Không cộc cằn hay nặng nề, nhưng luôn luôn có uy nghiêm của một mệnh phụ. Vì đây là thế giới quen thuộc của nàng từ tấm bé.

Gia đình Walmar bây giờ là gia đình nàng: với ông Walmar và các con. Nàng không có gia đình nào nữa. Cha nàng đã chết. Mẹ nàng cũng đã chết sau cha nàng hai năm. Nàng đâu còn ai để hỏi han gì, hay còn ai nói cho nàng những sự thật...

Ngay từ lúc đầu giữa nàng và Walmar vẫn giữ một khoảng cách trang trọng. Walmar đề nghị mỗi người có phòng ngủ riêng.. Khi nào ông qua phòng nàng cũng là để uống rượu sâm banh ngâm lạnh. Rồi mới cùng nhau ân ái. Nhưng năm nàng hăm bốn tuổi để đưa con cuối cùng thì đau nặng suýt chết. Ông Walmar lo lắng cho nàng, ông ít qua phòng nàng nữa. Và dần dần bỏ hẳn. Ông biết nàng đi bác sĩ mấy lần, nàng bị đau. Ông không nói gì, ông hiểu. Cuộc đời nàng đến đó không còn hứa hẹn gì nữa sao?... Cassandra đứng nhìn tủ áo.. Nàng thấy mình là người vợ đã phản bội chồng, phản bội lối sống cố hữu của đời mình.. Rồi Dolff có bỏ cuộc không? Anh phải bỏ thôi...

Kassandra thở dài, bây giờ đây dù có cảm thấy thế nào thì nàng cũng phải ăn mặc trang điểm, để đúng phong cách cho một bữa dạ tiệc của Walmar. Khách toàn là những nhà ngân hàng thân quen và vợ họ. Và nàng bao giờ cũng là người trẻ nhất. Nhưng nàng cư xử đúng điệu.

Lúc này nàng lại không muốn thay đồ vội, muốn chạy lên thăm con đã. Chúng là niềm vui kỳ diệu của nàng. Những lúc dạo ngoài công viên nhìn thấy bọn trẻ chơi đùa nàng thường nghĩ đến con nàng. Có điều nàng rất buồn là do hoàn toàn giao cho vú nuôi nên nàng rất ít hiểu các con. Đối với chúng thì vú Fraulein Hedwig là mẹ chúng hơn là chính nàng! Và chúng giống ông Walmar nhiều hơn giống nàng!...

Ngày nàng sinh bé gái Ariana, ông Walmar thuê vú nuôi. Nàng bảo để nàng nuôi con. Ông nói:

- Đừng có vô lý, em không có thì giờ săn sóc con được đâu!

- Nhưng em muốn tự tay săn sóc con. Nó là của em mà!

- Nó không phải là con em, mà là con của chúng ta. Em sẽ kiệt lực mất. Đừng có vô lý... - Ông mỉm cười nhưng coi bộ không thích để nàng nuôi con..

Và bà vú đã lãnh phần nuôi con nàng trên lầu ba. Có đêm nàng lên thăm con, bà vú không cho nàng quấy rầy em bé đang ngủ. Walmar dặn là khi nào nàng muốn thăm con thì để bà vú bồng xuống, nàng đừng lên làm gì. Từ đó mỗi ngày vú chỉ bồng con xuống cho nàng thăm một lần

vào buổi sáng. Cả ngày Cassandra quanh quẩn trong phòng của nàng thôi.. Walmar bảo:

- Chờ khi con lớn hơn một chút thì em muốn đùa với con lúc nào chả được. Nhưng đến lúc đó thì giữa con và nàng đã như là người xa lạ! Bà vú trở thành mẹ nó hơn là nàng.

Ba năm sau, với đứa con thứ nhì cũng vậy nữa. Nàng không thể nào thuyết phục được Walmar. Nàng rất thất vọng. Nàng biết không bao giờ nàng thắng được Walmar trong việc này. Đối với con mà nàng trở thành như một bà khách mặc đồ đẹp, đến thăm cho kẹo bánh, cho đồ chơi tuyệt vời. Còn lại thì tất cả đều do bà vú.

Kassandra nghĩ mà ứa nước mắt.. Nàng bèn thôi không định chạy lên thăm con nữa.. nàng mở tủ chọn áo để mặc, rồi chọn đôi giày màu đen để mang. Tất cả đồ dùng của nàng đều quý giá và đắt tiền. Đây là cuộc sống thực của nàng. Nàng có cảm tưởng như không hề có thể giới của Dolff! Mà chỉ có thể giới của Walmar Von Gotthart đây. Nàng là vợ của ông ta, không thể nào là cái gì khác được nữa.

Nàng mặc chiếc áo đen tuyền tay dài, cổ cao, làm cho hình ảnh nàng đẹp một cách huyền ảo. Phía sau lưng có một khoảng hở lộ nước da trắng ngà của nàng, tựa ánh trăng trên biển đen một đêm mùa hạ...

Nàng cẩn thận chải tóc, cài những chiếc kẹp san hô. Rồi thoa hồng đôi má, kẻ lại bờ mi. Soi vào gương, đeo thêm đôi hoa tai kim cương lấp lánh. Và trên tay nàng vẫn là chiếc nhẫn kim cương. Chiếc nhẫn đã bốn thế hệ qua làm xinh đẹp những bàn tay phụ nữ trong dòng họ nàng... Nó có khắc dấu hiệu của bà cố nàng ở một mặt kim cương. Mỗi khi gặp ánh sáng lấp lánh có thể nhận ra dấu hiệu ấy.

Liếc nhìn một lần cuối trong gương soi, Cassandra hài lòng với vẻ đẹp trầm tĩnh trang nhã của mình. Không ai có thể ngờ bên dưới vẻ đẹp trầm buồn đó là một tâm hồn đang bốc cháy dữ dội. Không ai có thể nghĩ là nàng vừa say đắm trong vòng tay Dolff...

Chuông đồng hồ vừa gõ bảy giờ. Khách sẽ đến lúc bảy giờ ba mươi phút. Nàng còn nửa giờ để lên thăm con, bé Ariana và Gerhard, trước khi chúng đi ngủ như thường lệ. Chỉ có ba mươi phút cho tình mẹ. Nàng vừa đi lên cầu thang vừa suy nghĩ, không hiểu thời gian ngắn ngủi đó thêm được gì vào đời chúng? Nhưng chính bản thân nàng có được nhìn thấy mẹ nàng nhiều hơn đâu? Chỉ có chiếc nhẫn kim cương nàng đeo ở tay là gợi nhớ về mẹ nàng nhiều nhất mà thôi.

Nàng gõ cửa phòng của con. Nàng nghe tiếng trẻ la cười trong đó. Có lẽ chúng đang tắm. Chắc bà vú đang bảo chúng cất đồ chơi để tắm, và cô người ở đang giúp chúng tắm. Chúng vừa mới nghỉ hè ở miền quê về. Năm nay Cassandra không rời khỏi Berlin để đi với con, vì nàng muốn ở lại với Dolff. Nhưng nàng viện cớ là có công tác từ thiện.

Nàng gõ cửa lần nữa. Bà Hedwig mời nàng vào. Bé Gerhard chạy bay lại định ôm nàng, thì bà

Hedwig vội bảo:

- Gerhard, không được! Mẹ mặc đồ dự tiệc, đừng động vào đồ mẹ!

Nó vội dừng lại và kêu:

- Má, bữa nay con bị đau ở tay này. - Nó đưa tay ra cho Cassandra xem. Mặt nó bị bầm dễ thương, tuy đã năm tuổi nhưng phúng phính như chưa biết gì. Mắt xanh như mắt của Cassandra, nhưng khuôn mặt giống hệt Walmar. Tóc vàng ngỗ nghĩnh. Nàng nói:

- Đâu, đưa má xem nào! Ồ, sao ghê thế này, con có đau lắm không? - Đây là một vết trầy và hơi bầm, nhưng đối với nó là quan trọng lắm.

- Có. Đau lắm. Nhưng con không khóc!

- Con gan dạ lắm!

Nó có vẻ hài lòng, rồi chạy đi lấy một món đồ chơi mà nó bỏ quên ở góc phòng. Chỉ còn Ariana đứng cười với mẹ. Cassandra bảo:

- Tới hôn má xem nào. - Nó bước tới. Nàng hôn và hỏi: - Hôm nay con ra sao?

- Cám ơn má, con mạnh khỏe.

- Không có bị trầy xước gì cả cho má hôn há? - Nó lắc đầu. Ariana khác với Gerhard. Nó trầm tĩnh và nhút nhát, chứ không nghịch vui như em. Cassandra nhiều khi tự hỏi có lẽ tại bà vú làm con bé sợ quá chăng? Nàng hỏi:

- Hôm nay con đã làm gì nào?

- Con đọc, con vẽ.

- Đâu, cho má xem nào!

- Chưa xong má à! - Không bao giờ cô bé vẽ xong cái gì cả.

- Kệ, không sao, đưa má xem thử! - Nhưng nó đỏ mặt và lắc đầu.

Bỗng Gerhard ôm một con chó bông chạy lại khoe:

- Con có cái này má!

- Ai cho con vậy?

- Bà Nam Tước Von Vorlach. Bà ấy cho con khi chiều nay.

- Thế à? - Cassandra bỗng tái mặt.

- Bà ấy nói má sẽ uống trà với bà ấy, nhưng má quên.

Kassandra nhắm mắt, lắc đầu:

- Bậy thật. Má quên. Má sẽ gọi điện thoại cho bà ấy. Con chó bông của con đẹp lắm. Nó tên gì nào?

- Bruno. Và chị Ariana có một con mèo trắng to lắm.

Dưới nhà có tiếng chuông đồng hồ đánh nhạc. Cassandra nhìn các con. Gerhard nhìn nàng và hỏi:

- Má phải đi hả?

Nàng gật đầu:

- Má phải đi. Ba đãi tiệc.

- Má cũng đãi tiệc hả? - Gerhard nhìn nàng có vẻ tò mò.

Nàng đáp:

- Ờ, má cũng đãi tiệc. Nhưng toàn những người làm nhà ngân hàng cả.

- Sao chán má nhỉ?

- Gerhard! - Bà Hedwig cảnh cáo nó. Nhưng Cassandra thì cười lớn. Nàng hạ giọng nói nhỏ với con:

- Ờ, chán lắm.. nhưng con đừng nói với ai như thế nhé.

Nó bỗng nói:

- Thấy má đẹp ghê lắm!

Nàng hôn hai má bụ bẫm của nó và bảo:

- Giỏi lắm. Thôi con đi ngủ. Con có ôm chó bông để ngủ không?

- Bà Hedwig bảo không được.

Nàng nhìn bà ta và mỉm cười bảo:

- Cho cháu ôm ngủ.

- Vâng, thưa bà.

Gerhard tươi hân nét mặt. Cassandra hỏi Ariana:

- Con có ôm mèo bông ngủ không?

- Dạ có.

Kassandra hôn con gái, vẫy tay cho cả hai con rồi đi ra, khép cửa lại.

Kassandra xuống vừa tới chân cầu thang thì những người khách đầu tiên cũng vừa tới, nàng kịp cùng Walmar đón họ.

Đây là bữa tiệc thịnh soạn, có rượu Pháp rất sang. Thực khách toàn nói chuyện về ngân hàng, du lịch. Không nói chuyện con cái hay chính trị, mặc dầu đó là năm 1934, Tổng Thống Von Hindenburg vừa chết và Hitler đã lên làm Quốc Trưởng. Ngân hàng rất quan trọng cho ông ta nên ông ta duy trì địa vị các nhà ngân hàng như cũ. Hitler không hề động đậy gì đến ngành ngân hàng. Vì thế nhiều nhà ngân hàng bằng lòng với Đế chế của Hitler.

Walmar tuy không thích Hitler nhưng cũng chia sẻ quan điểm của một số người vừa nói. Ông ngạc nhiên hết sức khi Nazi nắm được quyền hành, ông báo với bạn ông rằng thế nào cũng có chiến tranh. Tuy nhiên họ không bàn nhau trong bữa tiệc.

Đến một giờ rưỡi khuya người khách chót mới ra về. Ông Walmar quay qua nhìn Cassandra, vừa ngáp vừa nói:

- Em ạ, bữa tiệc rất thành công. Anh thích món vịt hơn món cá.

- Thế à? - Nàng ghi nhớ để sáng hôm sau dặn người trưởng bếp. Lúc hai vợ chồng bước lên lầu, ông hỏi:

- Tối nay em có hài lòng không?

- Dĩ nhiên em hài lòng. Thế còn anh?

- Bữa tiệc ích lợi lắm. Vụ làm ăn ở Bỉ có lẽ suôn sẻ. Tối nay có Hofmann đến, anh rất vui lòng.

- Vâng. Nếu anh thấy thành công thì em rất vui.

Nàng lặng lẽ đi bên ông. Nàng nghĩ là đối với Walmar hay với Dolff, mục đích của nàng cũng là cổ vũ sự nghiệp của họ. Nàng nói:

- Em thấy bà vợ Hoffmann rất đẹp.

Walmar nhún vai. Lúc lên tới đầu cầu thang ông đứng lại, nhìn nàng, và mỉm cười bảo:

- Anh không thấy bà ấy đẹp gì lắm. Anh nghĩ là em làm cho anh thấy ai cũng xấu, khi nhìn lại em.

- Cám ơn anh. - Nhưng nàng thoáng thấy một nỗi buồn mênh mông trong mắt Walmar.

Họ đứng một lát lâu. Hình như khó xử. Ngày thường, ông dùng bữa tối xong, lặng lẽ một mình lên phòng đọc sách, dễ dàng thôi. Nhưng những bữa có tiệc như thế này, khi hai người cùng đi lên cầu thang rồi chia tay nhau ai về phòng nấy thì buồn vô hạn, vì họ biết trong tâm họ sẽ không gặp nhau ân ái như trước đây nữa. Rất khó nói lời chúc trong đêm.

Cuối cùng Walmar mỉm cười dịu dàng nói:

- Lúc sau này trông em rất đẹp, sức khỏe em có vẻ tốt hơn trước phải không?

- Vâng, em thấy khỏe hơn trước. - Nhưng nàng nhìn chỗ khác, không nhìn vào mắt ông. Hai người yên lặng nghe đồng hồ đồ nhạc chuông hai giờ kém mười lăm phút.

- Thôi khuya lắm rồi, em đi nghỉ. - Ông hôn nàng rồi yên lặng đi về phòng ông.

- Chúc anh ngủ ngon. - Nàng nói theo, rồi đi về phòng mình.

Chương 3

Dolff và Cassandra đi bộ dọc theo bờ hồ ở Charlottenburger Scholoss, gió lùa quanh chân họ. Chiều nay công viên vắng ngắt. Bọn trẻ đã vào trường, còn các cặp tình nhân hay mấy bà già cho chim ăn cũng không muốn ra công viên một buổi chiều lạnh thế này. Riêng Dolff và Cassandra thì thấy hạnh phúc trong cảnh vắng lạnh như thế. Anh nhìn qua nàng và hỏi:

- Em có ấm không?

Nàng cười lớn:

- Trời này mà ấm hả anh? Chắc không quá!

Anh nhìn chiếc áo choàng lông thú rất đẹp của nàng và nói:

- Chắc chắn là em phải ấm chứ!

Chiếc áo choàng gần phủ đất, chiếc nón rộng vành cũng phủ gần kín mái tóc vàng của nàng. Đôi má nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh sáng. Anh đưa tay quàng vai nàng. Trời đang vào tháng Chạp. Hai người đã thân thiết nhau hơn tám tháng qua. Cassandra hỏi:

- Viết xong tác phẩm rồi, bây giờ anh cảm thấy thế nào?

- Tựa như anh thất nghiệp vậy!

- Anh có lưu luyến các nhân vật không anh?

- Phải rồi, lúc đầu anh nhớ lắm. - Anh hôn lên trán nàng rồi tiếp:

- Nhưng đi với em thì không còn nhớ gì nữa cả. Bây giờ mình về nhà được chưa? - Nàng gật đầu. Hai người vội vã trở về nhà anh.

- Em uống trà nhé? Em có biết là em đến đây làm cho ngôi nhà của anh đẹp lên biết bao không?

Nàng không trả lời mà hỏi lại:

- Thế anh có biết là mỗi khi đến đây là em thấy căn nhà anh nó dễ thương biết bao không?

Bây giờ Cassandra đã quen với tội lỗi của nàng mất rồi. Nàng đã trở nên yên lòng khi tình cờ cách đây mấy tháng biết được rằng một bà cô của nàng, chị của cha nàng, cũng có một người tình kiểu như thế này trong khoảng ba mươi hai năm, không ai hay biết! Có lẽ số phận nàng cũng như bà cô ấy vậy! Sống đem lại nguồn vui cho cả Dolff và Walmar... Có gì kinh khủng không? Có ai đau khổ đâu?... Chỉ có mỗi khi đùa với các con thì nàng cảm thấy có chút gợn dớn đau...

Dolff bỗng hỏi:

- Em nghĩ gì mà trầm tư thế?

- Ồ không, em nghĩ về chuyện chúng mình. - Nàng vừa pha thêm trà cho Dolff vừa thấy không khí ở đây dễ chịu khác hẳn với khi ở nhà nàng, pha trà mời bạn bè cũng có ông đầu bếp

Berthold hầu bên cạnh.

- Nghĩ chuyện chúng mình mà em trầm ngâm đến thế à, có gì nghiêm trọng không?

- Nhiều khi em thấy chuyện này quan trọng lắm.

Anh nhìn nàng và bảo:

- Vâng, anh hiểu. Anh cũng vậy nữa. - Và bỗng nhiên anh muốn nói cùng nàng một điều mà anh chưa hề nói. Anh bảo:

- Em ạ, em biết không, nhiều khi anh muốn có một thay đổi gì đó để anh được có em mãi mãi...

- Còn bây giờ thì sao?

- Anh biết làm sao để có em mãi mãi được?

Nàng mỉm cười nhìn anh và nói:

- Em vẫn thích như thế này hơn! Dolff ạ, đây chính là phần đời quan trọng của em.

Cuộc sống của hai người thay đổi rất nhiều từ khi họ đan díu nhau. Nhưng chính Dolff ý thức rõ sự thay đổi này hơn là Cassandra. Vì cuộc sống của anh thay đổi mạnh hơn của nàng.

Kassandra bỗng nói:

- Nào, cho em biết nhà xuất bản họ nói cuốn sách anh ra sao?

- Không có gì em ạ!

- Họ không thích à? - Nàng có vẻ ngạc nhiên. Cuốn sách anh viết rất tuyệt vời. Nàng đã đọc hết vào những chiều nằm trong giường với anh. Nàng hỏi:

- Họ bảo sao?

- Họ nói chưa chắc họ xuất bản được!

- Có họa họ điên à? Thế họ không nhớ đến sự thành công của tác phẩm trước đó của anh sao?

- Không liên quan gì nhau!

Anh đứng dậy, đặt chén trà vào đĩa. Cassandra nói:

- Dolff, em không hiểu gì cả!

- Anh cũng chẳng hiểu nốt. Nhưng anh nghĩ rồi chúng ta sẽ hiểu...

- Nghĩa là sao anh?

- Thế em có ý niệm gì về những việc đang xảy ra trên quê hương chúng ta không?

- Anh muốn nói Hitler ấy à? Ồ, thì dân chúng sẽ chán ghét, và ông ta sẽ bước xuống thôi!

- Em nghĩ thế à? Chồng em có nghĩ thế không?

Nàng giật mình khi Dolff hỏi vậy. Nàng đáp:

- Em không biết. Ông ấy không nói gì với em. Mà em thấy những người đảng hoàng thì rõ ràng họ không thích Hitler anh ạ. Tuy nhiên em nghĩ là ông ta không đến nỗi nguy hiểm như nhiều người đang nghĩ...

- Thế thì em điên rồi Cassandra! - Chưa bao giờ anh nói với nàng như thế. Nàng thấy rõ cơn giận trong mắt anh. Anh tiếp:

- Em biết tại sao nhà xuất bản không xuất bản sách của anh không? Không phải tại ông ta không thích, hoặc sợ bán không được đâu! Mà chỉ vì cái đảng của Hitler...

Anh buồn bã nhìn nàng lát lâu mới nói:

- Chỉ vì anh là người Do Thái, Cassandra ạ...

Anh hạ giọng:

- Nếu Hitler mà nắm toàn quyền rồi thì không có đất cho người Do Thái của anh, Cassandra ạ! Đừng nói đến chuyện in tác phẩm.

- Có mà điên à! - Nàng không tin Dolff nói. Đây là chuyện mà anh chưa hề bao giờ nói cùng nàng. Anh ít khi nói về nguồn gốc Do Thái của anh. Thẳng hoặc có lúc anh nói sơ qua thì Cassandra lấy làm thú vị vì như thế có một chút gì ngoại lai, rất thích. Tuy nhiên nàng không quan tâm gì cả. Riêng Dolff thì càng ngày càng thấy rõ tính chất quan trọng trong nguồn gốc của anh.

Kassandra nói:

- Không chắc thế đâu anh ạ!

- Không chắc à? Có mấy người bị rồi đó! Những người nào gốc Do Thái thì bài không in được, sách không xuất bản được. Thậm chí gọi điện thoại hỏi họ cũng không thèm trả lời. Anh biết mà, Cassandra!
- Thế thì mình đưa nhà xuất bản khác đi anh!
- Ở đâu? Bên Anh? Bên Pháp? Nhưng anh là dân Đức, anh muốn sách anh được xuất bản ở đây!
- Thế thì mình tìm cách xuất bản ở đây. Đâu phải tất cả các nhà xuất bản đều điên sao anh?
- Họ đâu có điên. Họ khôn hơn chúng ta tưởng em ạ. Họ thấy trước được những gì sẽ tới, và họ sợ...

Kassandra thở dài, cầm tay Dolff và nói:

- Mà dẫu có đúng như thế, thì tình trạng sẽ không mãi mãi đâu anh ạ. Nếu thấy Hitler không gây rắc rối gì thì họ sẽ trở lại in sách của anh thôi.
- Điều gì làm em nghĩ thế?
- Thì em thấy quyền lực vẫn còn ở trong tay những người chính đáng. Ruộng cội nước này là các ngân hàng của những dòng họ chính thống. Họ không theo những chuyện nhảm nhí Hitler để ra đâu! Các tầng lớp dưới có thể theo ông ta, nhưng họ là ai?
- Như em nói, các dòng họ chính thống không thuận theo Hitler, nhưng nếu họ không nói ra để chống lại ông ta thì cũng như không. Có điều em nhầm. Họ không còn nắm quyền lực trong nước nữa đâu em. Mà quyền lực đã vào tay những kẻ xưa nay không có quyền lực gì cả đấy! Họ hợp lại mà thành quyền lực. Dân chúng thì đã chán các dòng họ chính thống rồi em ạ. Dân chúng đang tin từng lời Hitler nói. Họ tin là họ đã tìm ra vị chúa mới! Và nếu họ hợp lại thì họ là sức mạnh, là quyền lực trong nước!

Nàng nghe Dolff nói mà hoảng kinh. Không! Không thể như Dolff nói được...

Nàng đứng lên, mỉm cười, đưa tay lùa vào ngực anh mà bảo:

- Hy vọng là mọi chuyện không ghê gớm như anh nói.

Anh hôn nàng và dẫn nàng lên lầu trên. Nàng không hỏi thêm gì anh nữa. Nàng biết Dolff là tác giả lớn, Hitler không thể có thành kiến được với Dolff Sterne.

Chiều hôm đó Cassandra vừa lái xe về Grunewald vừa nghĩ ngợi triền miên. Nỗi lo của Dolff đã lây qua nàng. Buổi tối nàng cũng không buồn lên thăm các con nữa. Nàng nằm lặng trong phòng. Nếu Dolff nói đúng thì sao? Nàng vào phòng tắm mở nước ấm đầy bồn và ngâm mình

hồi lâu. Nàng cảm thấy vô lý. Sách của Dolff sẽ được xuất bản. Anh sẽ được giải thưởng như đã từng được. Các văn nghệ sĩ nhiều khi suy nghĩ điên điên.

Nàng đang suy nghĩ bỗng có tiếng gõ cửa. Nàng hỏi ra:

- Anh Walmar hả? Em đang tắm.

- Khi nào tắm xong em qua phòng anh có tí việc!

Giọng ông ta có vẻ nghiêm trọng. Nàng bỗng thấy lo sợ kỳ lạ. Nàng hỏi ngay:

- Anh vào phòng em đi, em ra ngay.

- Thôi. Nhớ qua anh trước giờ ăn tối.

Giọng ông hình như có vẻ lo lắng chứ không giận dữ.

- Em qua ngay đây!

- Tốt lắm.

Nàng vội ra khỏi bồn tắm. Trang điểm qua loa chỉ vừa đủ đẹp, rồi qua gõ cửa phòng Walmar. Ông bảo:

- Em vào đi. - Walmar đang ngồi trong chiếc ghế bành da, đang đọc bản báo cáo gì đó. Ông để ngay xuống và nhìn nàng nói:

- Trông em xinh lắm!

- Cám ơn anh. - Nàng nhìn vào mắt Walmar, thấy nỗi buồn đau cố hữu. Nàng muốn bước tới vuốt ve ông để ông yên lòng. Nhưng nàng bỗng thấy ông có gì rất lạ, ông đứng lên, rồi bảo:

- Em ngồi xuống đi.

Nàng quay mặt vào lò sưởi vờ để sưởi ấm. Có lẽ ông đã biết. Rồi ra nàng phải chọn thôi. Nàng chọn ai bỏ ai? Nàng cần cả hai, cả Walmar và cả Dolff...

- Cassandra...

Nàng quay lại và nói khe khẽ:

- Vâng.

- Anh có chuyện phải nói với em... - Ông có vẻ khổ sở lắm, nhưng không thể ngừng lại được. - Điều này thật khổ cho anh phải nói cùng em, và anh chắc em cũng chẳng thích gì...

Nàng nghe tim mình đập thình thịch. Cuộc đời nàng thế là hết. Kết cục đã đến. Walmar tiếp:

- Nhưng anh phải nói với em. Về em, và vì sự an toàn cho em. Và có lẽ vì sự an toàn cho chúng ta.

- Vì sự an toàn của em?

- Nghe anh nói! - Ông lại ngồi xuống ghế. Nước mắt long lanh trong mắt ông. - Anh biết... anh được biết rằng.. trong mấy tháng qua... em đã dính líu vào... một tình huống khó xử.. - Cassandra nhắm mắt lại - Anh muốn em hiểu rằng... Anh không phải là người không có tình cảm.

- Ô, Walmar.. - Nước mắt lăn trên gò má nàng. - Em không muốn...

- Khoan đã. Em hãy nghe anh nói. Điều anh sắp nói là rất quan trọng. Anh cũng muốn em hiểu rằng tình huống của em đã lỡ. Nhưng anh rất yêu em. Anh không muốn mất em. Dù em nghĩ về anh thế nào chăng nữa.

Kassandra lắc đầu. Nàng rút khăn tay hỉ mũi và lau nước mắt, nàng nói:

- Em rất kính trọng anh, Walmar. Và em cũng yêu anh nữa.

- Thế thì nghe anh nói. Em phải chấm dứt việc... gặp gỡ người bạn của em. - Nàng nhìn Walmar, kinh hãi thật sự.

Walmar tiếp:

- Anh lớn hơn em hai mươi chín tuổi. Anh không phải là một người khờ. Những chuyện như thế này cũng hay xảy ra và gây đau thương cho tất cả mọi người dính líu vào đấy. Nhưng nếu khéo léo xử sự thì có thể vượt qua. Tuy nhiên điều anh muốn nói với em ở đây, không phải do liên hệ đến hôn nhân của chúng ta, hay có hại gì cho anh, mà chính là cho em đấy. Em nên chấm dứt việc gặp... Dolff. Cho dù em chưa có chồng, cho dù em còn tự do, thì em cũng không nên liên hệ với anh ta nữa...

Nàng bỗng đứng lên, tất cả lòng kính yêu và biết ơn Walmar bỗng tan biến ở nàng. Nàng hỏi tới:

- Sao thế? Vì anh ta là nhà văn à? Vì anh nghĩ anh ta là một kẻ lang thang à? Lạy chúa, Walmar ạ, thật ra anh ta là một người đàn ông kỳ lạ đấy!

Walmar chỉ ngồi ngửa ra ghế, thở dài. Rồi nói:

- Em đừng tưởng anh hẹp hòi đến cái độ không chấp nhận được nhà văn và nghệ sĩ. Không bao giờ anh thiển cận đến thế, Cassandra ạ. Em có thể nhớ lại đi. Còn điều anh đề cập hôm nay thì hoàn toàn khác. Anh nói với em rằng... - Ông chồm tới phía nàng một chút - rằng em không nên cho người ta biết là em quen người đàn ông ấy, em đừng cho người ta thấy là em đến nhà anh ta, không phải anh ta là một nhà văn, mà vì anh ta là .. người Do Thái em ạ! Và anh thật cũng đau lòng mà nói cho em biết rằng sự việc đang xảy ra trong nước ta là đáng ghê tởm, nhưng nó đang xảy ra thật em ạ. Và vì em là vợ anh, là mẹ các con anh, anh không muốn thấy em bị sát hại hay bị bỏ tù! Em hiểu chứ! Khỉ thật! Em hiểu mức quan trọng chứ?

Kassandra nhìn sững Walmar như không tin. Rõ ràng là Walmar nói tiếp cơn ác mộng mà Dolff vừa nói với nàng chiều hôm ấy. Nàng hỏi:

- Anh nghĩ là họ sẽ giết Dolff phải không?

- Anh không biết họ sẽ làm gì. Sự thật là anh không biết anh đang nghĩ gì nữa! Nhưng bao lâu chúng ta cứ sống bình lặng, đứng ngoài những điều xảy ra, thì chúng ta được an toàn. Em, Ariana và Gerhard được an toàn. Còn anh chàng kia thì không an toàn. Cassandra ạ, xin em hiểu...

Ông cầm tay nàng và nói tiếp:

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh ta, thì em đừng dính líu vào.. Nếu ở vào thời điểm khác, sự việc xảy ra khác, thì dẫu anh biết việc em đang làm là gây cho anh đau đớn, anh cũng sẽ làm ngơ cho em. Nhưng bây giờ thì không thể. Anh phải ngăn em lại. Và chính em phải ngưng lại...

Nàng sợ quá đến nỗi không khóc được. Mức độ quan trọng thật rõ ràng. Nàng hỏi:

- Thế anh ta sẽ ra sao?

Walmar lắc đầu:

- Không thể giúp anh ta được gì. Nếu anh ta khôn ngoan thì nên rời nước Đức sớm. - Walmar nhìn Cassandra một lát rồi bảo:

- Em nên bảo cho anh ta biết như thế.

Kassandra ngồi nhìn ngọn lửa trong lò sưởi chẳng biết phải nói gì. Một điều nàng biết chắc là nàng sẽ không bao giờ lìa bỏ Dolff.

Nàng nhìn qua Walmar, thấy đôi mắt ông vẫn hiền từ. Nàng bước tới hôn ông và nói:

- Cám ơn anh đã quá tốt. - Quả thật ông ta là người lạ thường. Tự nhiên nàng thấy yêu ông ta kỳ lạ sau bao năm tưởng đã lụi tắt. Nàng nhìn ông và hỏi lại:

- Sự thật tệ hại thế sao anh?

Ông ta gật đầu:

- Anh nghĩ là còn tệ hại hơn nữa. Chúng ta chưa biết hết được đâu. Nhưng rồi chúng ta sẽ rõ.

- Em vẫn nghĩ là tình trạng sao đến mức loạn như thế được.

Nàng đứng lên, sắp về phòng riêng. Walmar hỏi lại:

- Em có làm như anh yêu cầu không, Cassandra?

Nàng muốn hứa với ông là sẽ làm theo lời ông. Tuy nhiên bây giờ ông đã biết cả, thì nàng thấy cần nói thật ý nghĩ của nàng hơn, Cassandra đáp:

- Em chưa biết!

- Em không có cách nào khác đâu! - Giọng ông có vẻ giận. Ông tiếp: - Cassandra, anh cấm em... - Nhưng nàng đã đi ra ngoài.

Chương 4

Sáu tuần sau, một người bạn của Dolff mất tích. Anh ấy cũng là nhà văn, tuy không nổi tiếng như Dolff nhưng cũng đã gặp khó khăn khi xuất bản tác phẩm mới đây. Người bạn gái của anh ấy đã gọi điện thoại báo cho Dolff ngay lúc hai giờ sáng. Chị ta kể là đi thăm mẹ chị ta ở Munich về thì thấy nhà cửa tan hoang, Helmut - tức anh bạn của Dolff - đã không có nhà, mà có vết máu trên nền nhà. Tập bản thảo thì tung toé khắp phòng. Hàng xóm nói có nghe tiếng la hét...

Dolff đã đến nơi và chở chị ta về nhà anh. Hôm sau chị ta cùng em gái đi tị nạn.

Lúc Cassandra đến nhà Dolff xế sáng hôm đó thì nàng thấy anh đang trong tình trạng rất thất vọng, và gần như điên lên vì sự mất tích của Helmut. Anh nói:

- Cassandra, anh không thể hiểu được. Dần dần rồi cả cái đất nước này điên lên mất. Tựa hồ

như một thứ độc dược đang ngấm qua các huyết quản của đất nước. Cuối cùng sẽ đến tim và sẽ giết chúng ta...

- Nghĩa là thế nào?

- Thế còn thế nào nữa! Trước sau cũng xảy đến tương tự cho anh thôi...

- Đừng có nói đại, anh! Helmut không phải là một tiểu thuyết gia. Ông ta viết phê bình, công khai chỉ trích Hitler từ lúc Hitler lên nắm quyền. Còn anh là khác. Làm sao người ta có thể có vấn đề với một tiểu thuyết gia được!

- Anh không thấy có gì khác nhau giữa anh và Helmut cả Cassandra ạ. Anh cảm thấy không còn an toàn trong nhà anh nữa. Anh có vẻ như chờ đợi nó có thể xảy ra bất cứ ngày nào...

- Dolff.. anh phải suy nghĩ cho có lý chứ. Không thể xảy đến cho anh như Helmut được. Ai cũng biết tiếng của anh mà. Họ không thể ngày một ngày hai làm gì được anh đâu!

- Sao không? Ai ngăn họ? Em à? Ai ngăn họ nào? Rõ ràng chẳng ai ngăn được họ. Chúng ta làm được gì cho Helmut nào? Chẳng làm gì được. Hoàn toàn chẳng làm gì được.

- Thôi được, vậy anh qua Thụy Sĩ đi. Ở đấy có thể xuất bản được anh ạ. Và anh sẽ được an toàn.

- Cassandra, anh là một người Đức. Đây là quê hương của anh. Anh có quyền ở đây như mọi người Đức. Tại sao anh lại phải ra đi?

- Khỉ thật, thế anh kể chuyện Helmut cho em nghe làm gì?

- Để em thấy là đất nước đang tự hủy và giết hại công dân!

- Nhưng anh không ngăn được! Nếu anh tin chắc sẽ xảy ra như thế, thì anh phải ra đi trước khi bị hại chứ!

- Thế còn em, Cassandra? Em ở lại đây và tưởng rằng mọi chuyện đó sẽ không động được đến em à?

- Em không biết... Em chẳng biết... Em chẳng còn biết cái gì nữa cả! Em không hiểu chuyện gì cả. - Thật vậy, Cassandra đối diện với Walmar và Dolff, mà vô cùng tuyệt vọng. Nàng nghĩ mọi chuyện không có gì thay đổi thì họ lại cho nàng thấy mọi chuyện đang thay đổi hoàn toàn...

Dolff còn ngồi nói những chuyện gì đó mà Cassandra thấy chẳng khớp với nhau, chuyện này chen qua chuyện nọ gần nửa tiếng đồng hồ. Nàng bèn hỏi:

- Thế thì anh muốn em làm gì nào? Em có thể làm gì được cho anh bây giờ?

- Chẳng làm gì được.. Khỉ thật... Chẳng làm gì được đâu! - Và anh ứa nước mắt nhớ thương Helmut. Anh vừa khóc vừa ôm chặt Cassandra trong vòng tay.

- Lạy chúa tôi .. Cassandra.. Lạy Chúa...

- Anh.. em yêu anh.. - Nàng cứ ngồi ôm Dolff như thế cả tiếng đồng hồ, mà nỗi sợ cứ dần tăng lên trong xương tủy của nàng. Nếu Dolff bị mất tích trong đêm? Nếu nàng sẽ là cô bạn gái của Helmut? Không... Không thể xảy ra như thế cho Dolff, cho nàng... Không, chuyện đó không thể xảy ra cho họ...

Buổi chiều đó khi trở về nhà muện thì nàng thấy Walmar đang đợi nàng ở phòng khách. Ông ra dấu cho nàng theo ông vào phòng riêng, đóng kỹ cửa lại và nói:

- Cassandra, không được nữa rồi em ạ.

- Em không muốn bàn cãi nữa. Lúc này không thể bàn luận gì cả.

- Chẳng còn lúc nào khác. Nếu em không nghe lời anh thì anh phải đưa em đi ở chỗ khác thôi.

- Em không đi đâu cả. Bây giờ em không thể bỏ anh ta. - Nói như vậy là nàng đã rơi vào chỗ cuồng điên lắm rồi. Nhưng nàng không biết làm sao hơn. Trong đời nàng, nàng đã đánh mất nhiều thứ: mất những ước mơ được thành nghệ sĩ, mất ý nghĩa làm mẹ đích thực. Nàng không thể mất Dolff..

Nàng nhìn Walmar và nói:

- Walmar, em không biết phải làm sao. Thật khó tin những điều em nghe được. Chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta? Cho nước Đức? Phải chăng "y" đã gây ra mọi sự?

- Có lẽ "y" đã gây ra được một cơn say điên mà bấy lâu nằm kín trong đầu óc dân tộc ta. Có lẽ toàn dân Đức đang mong chờ một người lãnh đạo họ, và y đến đúng lúc.

- Không có ai chặn y lại được sao?

- Có lẽ đã quá chậm mất rồi. Y đã xúi giục được dân chúng rồi. Y hứa hẹn cho sự tiến bộ giàu sang và thành tựu. Những ai chưa được các thứ đó thì dĩ nhiên say mê y. Không chống lại nổi!

- Còn chúng ta thì sao?

- Chờ xem. Nhưng anh bạn của em thì không thể chờ được đâu. Bây giờ em phải về ở với mẹ tôi vài hôm. Em suy nghĩ đi. Em sẽ xa cả tôi và bạn em một ít lâu.

Nhưng nàng không muốn thế. Và Walmar cũng biết nàng không muốn bỏ Dolff. Nàng bảo:

- Em sẽ suy nghĩ. - Nhưng Walmar biết nàng sẽ không chịu đi đâu cả. Trong cuộc đời gần sáu mươi năm qua lần đầu tiên Walmar thấy mình là một kẻ chiến bại. Ông đứng dậy đi ra ngoài. Nàng nhìn theo, bỗng đưa tay chới với kêu ông:

- Walmar... Anh đừng như thế.. Em rất khổ...

- Anh cũng vậy... Việc em làm sẽ hại em.. Và sau đó sẽ hại tất cả chúng ta, cả các con nữa...

Nhưng Cassandra không tin lời Walmar nói...

Chương 5

Vào tháng hai thì Walmar và Cassandra phải tham dự một cuộc khiêu vũ mùa xuân. Thời tiết còn lạnh giá. Cassandra mặc chiếc áo choàng nhung màu trắng rất sang trọng. Được giáo dục từ nhỏ không biểu lộ đau thương khỏi phòng kín của mình, nên mặc dù chuyện giữa nàng và Walmar cùng Dolff đang làm nàng rối bời, nàng cũng đóng vai trò dịu dàng hoàn hảo và khiêu vũ rất đẹp với các bạn của Walmar.

Một ông chủ ngân hàng tỏ lời tán tụng nàng:

- Frau Gotthart, bà như một công chúa xứ tuyết!

- Cám ơn ông. Chắc ông quen chồng tôi lâu?

- Vừa quen thôi ạ. Gặp nhau qua công việc vài lần. Nhưng hoạt động của tôi lúc sau này là phụ tá lãnh đạo của chúng ta thiết lập nền tài chính của Đế Tam Đế Chế.

Kassandra hơi giật mình, nhìn ông ta và hỏi:

- Như vậy chắc ông bận lắm?

- Vâng, còn bà?

- Tôi thì bận chồng con hầu hết thì giờ ạ!

- Còn ngoài ra? Chắc bà sưu tầm nghệ thuật?

Ông ta mỉm cười vui vẻ, nhưng Cassandra thấy đôi mắt ông ta có một cái gì lạnh giá. Ông ta tiếp:

- Tôi thì không có nhiều thì giờ để ý đến nghệ thuật. Vả lại bà cũng biết đấy, quan niệm của chúng ta về nghệ thuật cũng thay đổi với Đệ Tam Đế Chế này rồi.

- Thế ạ? - Nàng cảm thấy ớn lạnh. Phải chăng người đàn ông này gián tiếp báo cho nàng biết về số phận Dolff. Hay tại vì nàng sợ, nên ai nói gì cũng giật mình?

- Vâng ạ, bà thấy đấy... chúng ta có những nghệ sĩ không còn thích hợp, có những người cầm bút tư tưởng bệnh hoạn. Tất cả phải thay đổi thôi!...

Rõ ràng là ông ta ám chỉ Dolff rồi còn gì nữa!

Kassandra tự nhiên giận dữ. Nàng nói:

- Thì đã thay đổi rồi đấy. Người ta đâu có in các tác phẩm của tác giả cũ nữa, phải vậy không?

Bản nhạc gần chấm dứt, Cassandra nhẹ người, mong cho hết mau, nhưng hình như người khách lạ này còn muốn nói thêm gì đấy, ông ta bảo:

- Frau Gotthard, bà đừng bận tâm gì những chuyện thay đổi ấy!

- Vâng ạ!

- Thế thì hay lắm.

Ý ông ta nói gì?

Trên đường về nàng muốn kể cho Walmar nghe những điều ông khách ấy nói, nhưng nàng sợ làm Walmar giận.

Hôm sau gặp Dolff, nàng thấy anh ta đã trở lại bình tĩnh hơn trước, nên cũng không kể lại câu chuyện ấy nữa. Còn Dolff thì quyết định là anh nhất thiết phải viết những gì cần viết, dù họ có xuất bản cho anh hay không. Dù anh có chết đói anh cũng giữ vững lập trường. Không ai đuổi được anh ra khỏi tổ quốc được. Anh có quyền được ở lại đất nước này dù anh là gốc Do Thái. Dolff bảo Cassandra:

- Mình đi dạo một chút đi em!

- Vâng, em thích lắm.

Họ đi loanh quanh trên bờ hồ, gặp lại các trẻ em đùa giỡn vô tư, tuy nhiên các người đi dạo khác thì hình như đầy vẻ ưu tư cho những ngày sắp tới.

Dolff vừa đi vừa cầm tay Cassandra và nói:

- Em biết anh thường nghĩ về em thế nào không?

- Thế nào?

- Anh nghĩ rằng em là một phụ nữ kỳ lạ, bí mật và có một nét huyền diệu, làm cho anh sống với em một ngày thôi là cũng nhớ mãi suốt đời!

- Bây giờ đây thì anh có hạnh phúc không? - Nàng đi sát vào Dolff.

- Chắc không còn lúc nào anh thấy hạnh phúc hơn lúc này nữa! Còn em, năm qua em có gặp khó khăn gì nhiều không?

- Chẳng khó khăn gì đâu! Em thấy cuộc sống dễ thương hơn là đằng khác! Em mong muốn được như thế này đây.

Thật vậy, nàng rất sung sướng vào những buổi chiều sống với Dolff. Anh nói:

- Cassandra, em chiếm cả tâm hồn anh. Mãi mãi. Kể cả khi anh chết, hồn anh cũng ở bên em.

- Đừng nói những câu gở như thế.

- Anh nói là lúc anh đã tám mươi tuổi ấy chứ! Anh sẽ không đi nơi nào không có em.

Nàng mỉm cười, rồi cả hai cùng đi nhanh về lại nhà anh, lên phòng anh, ái ân say đắm.

Kassandra nằm cuộn trong tay Dolff và ngủ thiếp đi. Cả hai đều chìm đắm vào giấc ngủ chiều êm ái.

Lúc Dolff thức giấc thì anh nghe có tiếng động lạ ở dưới nhà. Anh ngồi ngay dậy. Cassandra bị động cũng mở mắt và ngồi dậy theo. Anh lấy chân đạp qua người nàng, rồi với áo quần choàng vào người. Vừa lúc đó bốn kẻ mặc đồng phục đã đẩy cửa bước vào. Dolff kêu:

- Gì thế này?

Bốn người lạ chỉ cười. Rồi một người chụp lấy tay anh, phun nước miếng vào mặt anh và bảo:

- Nghe tên Do Thái nói chứ gì?

Rồi một tên nữa nắm chặt hai tay anh. Tên thứ ba thoi vào bụng anh thật mạnh. Anh đau đớn

gập người lại. Tên kia lại đá vào đít anh. Còn tên thứ tư thì quan sát căn phòng. Y giật mạnh tấm chăn và thấy Cassandra đang trần truồng. Y kêu:

- A một người đẹp. Nào ngồi dậy!

Nàng kinh hãi, run bắn người, nhìn Dolff. Cả bốn tên đều nhìn nàng chăm chăm. Tên thứ tư bảo:

- Đưa thằng kia ra ngoài. Còn nếu nó muốn xem thì cho ngồi lại.

Dolff biết ngay chuyện gì. Anh la lên:

- Không được động đến cô ta.

- Sao không được, thưa Ông-Tác-Giả-Danh-Tiếng? Cô ấy bị bệnh lậu à?

Cả bốn tên cùng cười lớn. Rồi ba tên kia kéo Dolff xuống lầu. Cassandra nghe anh kêu tên nàng liên hồi, nhưng rồi những tiếng đánh mạnh làm anh tắt tiếng.

Kassandra kinh hãi la lên:

- Các ông giết anh ấy rồi! - Cassandra lúc này chỉ nghĩ đến Dolff. Nàng nhìn trừng trừng tên Trung Sĩ còn đứng lại trong phòng. Tên này nói:

- Giết nó, rồi có sao không? Chẳng mất mát gì cho xã hội cả. Nó chỉ là một thằng Do Thái. Còn em? Em là công chúa Do Thái xinh đẹp phải không?

- Sao các ông dám làm thế? Sao các ông dám giết anh ấy? - Nàng chạy đến bầu vào mặt y. Nhưng y nhanh hơn, tát mạnh vào mặt nàng, và nói:

- Được rồi. Tao sẽ cho mày một bài học, con mụ Do Thái này nhé!

Y rút chiếc nịt, vung lên và quật mạnh ngang ngực nàng. Nàng kêu lên đau đớn:

- Lạy Chúa tôi...

Kassandra bỗng ý thức ngay ra là y đánh nàng, thì y có thể hãm hiếp nàng rồi giết nàng.

Tên Trung Sĩ cầm nịt bước tới, có vẻ như muốn đánh nữa.

Kassandra vội la lên:

- Giấy tờ tôi kia kìa. Tôi là Cassandra von Gotthart. Chồng tôi là chủ tịch ngân hàng Tilden!

Tên đàn ông ngưng lại. Y nhìn nàng nghi ngờ. Rồi y nheo mắt hỏi:

- Và chồng bà không biết bà đến đây à?

Kassandra run rẩy. Nói Walmar biết thì làm nhục Walmar, mà nói Walmar không biết thì nhục nàng. Nàng nói:

- Người quản gia của tôi biết rõ tôi đến đây!

- Hay lắm. Giấy tờ đâu?

- Kia kia!

Tên Trung sĩ nhảy hai bước đến chụp lấy chiếc ví của nàng, xé toạt ra. Y kéo chiếc bằng lái xe, rồi căn cước của nàng ra.

Y bước đến phía nàng với vẻ mặt đáng kinh sợ. Y nhìn nàng một lúc thật lâu. Bỗng y tát tai nàng thật mạnh, bảo:

- Đồ đĩ! Đĩ dơ dáy! Nếu tao là chồng mày tao giết mày ngay! Mà nếu như thế này thì mày cũng sẽ chết như thằng Do Thái kia thôi! Chúng mày dơ dáy quá! Mày làm dơ bẩn nòi giống, dơ bẩn đất nước! Đồ chó cái dơ dáy!

Y bỏ đi. Kassandra nghe tiếng cửa đóng sầm ở dưới nhà. Nàng run như cây sậy, quỳ xuống nền nhà, ôm ngực đau đớn. Hai dòng máu rướm ở ngực nàng. Nàng nằm lăn xuống đấy...

Nàng khóc nức nở hình như cả mấy tiếng đồng hồ. Rồi bỗng nàng thấy kinh sợ. Chúng có thể trở lại phá nhà Dolff! Nàng phải rời đây ngay!

Nàng gượng đứng lên, nhìn lại căn phòng một lần cuối. Nàng thấy còn chiếc áo của Dolff ở trên sàn nhà. Nàng cầm lên áp vào mặt, khóc nức nở một lúc lâu. Rồi nàng đi vội xuống lầu, chạy như điên cuồng tìm chiếc xe mà nàng đỗ ở xa xa.

Kassandra không biết có nên về nhà không. Nhưng rồi nàng trèo lên xe cứ lái đi như mất hồn. Về tới cổng nàng bò ra khỏi xe, lặng lẽ đi nhanh lên phòng ngủ. Đóng mạnh cửa.. Rồi nằm ngất dưới sàn nhà...

Chương 6

Khi Cassandra tỉnh lại nàng thấy mình nằm trên giường, có tấm khăn lạnh vắt ngang đầu. Căn phòng mờ tối và có tiếng kêu vù vù hơi lạ. Một lát, nàng nhận ra tiếng kêu vù vù ấy là ở trong đầu nàng. Hình như Walmar đang nhìn nàng, đắp một cái gì ấm ấm lên mặt nàng, và nàng cũng cảm thấy có một vật gì ấm ấm đắp ngang ngực nàng.

Mãi một lúc thật lâu nàng mới nhận ra rõ Walmar, và tiếng vù vù mới hết. Ông Walmar ngồi ở một chiếc ghế gần giường nàng. Ông không nói gì. Nàng cũng vậy. Chỉ thỉnh thoảng ông thay tấm khăn lạnh ngang đầu cho nàng.

Kassandra lại ngủ thiếp đi cho tới khuya mới thức giấc lại, thấy nơi bàn ngủ của nàng có ánh đèn. Walmar vẫn ngồi canh chừng đấy.

Thấy nàng có vẻ tỉnh lại, Walmar hỏi:

- Kassandra, em cho anh biết chuyện gì xảy ra vậy?

- Em làm phiền lụy anh.

Ông cầm tay nàng, lắc đầu bảo:

- Đừng có nói bậy. Kể anh nghe rõ xem nào. Anh cần biết, để lo liệu cho em..

Cô tớ gái Anna lúc chiều tối đã vừa chạy vừa la vào phòng ông rằng bà Frau Von Gotthart đang nằm gần chết trong phòng. Ông đã kinh hãi chạy vào thấy không phải nàng gần chết, mà là bị đánh sao đó. Rồi ông hiểu ra.

Bây giờ ông nhắc:

- Nào, Kassandra, có chuyện gì vậy?

- Nó.. định giết em... hãm hiếp em... Em cho nó biết em là ai.

- Nhưng nó là ai?

- Chúng nó... chúng bắt Dolff.. chúng đánh anh ta... chúng kéo anh ta đi...

Nàng bỗng ngồi dậy, nhìn Walmar. Ông ta đưa cho nàng chiếc khăn lông. Nàng tiếp:

- Một đứa ở lại định hãm hiếp em... Em bảo... Em bảo... Em không phải Do Thái.

- Đúng rồi. Nếu em không bảo thế thì chúng giết em rồi đấy. Có thể chúng không giết anh chàng kia, nhưng giết em. - Ông ta biết có thể là ngược lại như vậy, nhưng ông cứ nói thế.

- Rồi chúng làm gì anh ta?

Nàng lại khóc. Hồi lâu Walmar bảo:

- Thôi em ngủ đi. Anh sẽ ở đây với em. - Rồi ông tắt đèn.

Sáng hôm sau khi nàng tỉnh dậy thì ông đã trở về phòng của ông để nghỉ. Trong đêm ông đã suy nghĩ nhiều và quá buồn. Người nào đánh nàng đấy thật đã đánh thẳng tay không nhân nhượng. Ông cảm thấy thật là kinh rợn. Đây là quân của Đệ Tam Đế Chế. Phải chăng chúng đang nhắm đến mục đích đánh người như thế đấy? Đánh người và hãm hiếp phụ nữ, kiếm ta nghệ sĩ? Ông thấy nhục nhã, và tự dưng cũng thấy tội cho Dolff.

Lúc ông rời Cassandra để về phòng tắm rửa và uống cà phê xong, ông xem qua bao buổi sáng. Ông để ý tìm xem có tin nói gì về "tai nạn" của Dolff không. Đó là kiểu của chúng nó, giết người và bảo là tai nạn. Nhưng chẳng thấy tin gì.

Lúc Walmar trở lại phòng Cassandra thì nàng đang nằm nhìn lên trần nhà, đôi mắt lạc thần. Nàng nghe bước chân ông lại gần nhưng vẫn không nhìn qua ông.

Ông hỏi:

- Em thấy khỏe chưa?

Nhưng nàng chỉ nhìn trần nhà. Ông lại hỏi:

- Em cần gì, anh lấy cho em? Em thử tắm nước ấm, chắc khỏe lại..

Nhưng nàng lắc đầu và nằm im. Lúc lâu sau mới nhìn qua ông và hỏi:

- Nếu họ giết anh và các con thì làm sao?

- Đừng nói bậy. Sao họ lại giết mình? - Nhưng Cassandra thì nghĩ là họ có thể làm bất cứ gì. Họ kéo người ta ra khỏi giường, dẫn đi, hoặc giết.

Walmar bảo:

- Cassandra... Chúng ta không sao đâu. - Tuy nói vậy chứ Walmar cũng biết là không ai còn an tâm nữa cả.

Kassandra đáp:

- Anh nói thế không đúng đâu. Chúng sẽ giết anh đấy. Vì rằng em đã cho chúng biết em là ai. Có lẽ chúng sẽ kéo đến đây...

- Không đâu! Em yên tâm. Anh là một người làm ngân hàng. Họ cần anh. Họ không hại anh và gia đình mình đâu. Hôm qua em cho họ biết em là ai thì họ đã cho em về đấy!

Nàng yên lặng gật đầu. Nhưng cảm thấy không an toàn gì nữa cả. Nàng lặp lại:

- Em làm phiền lụy anh!

- Thôi đừng nói nữa. Qua rồi. Thật là cơn ác mộng. Song đã qua rồi. Em hãy tỉnh lại đi!

Nhưng Dolff đã mất rồi, Cassandra vẫn lại rơi vào cơn ác mộng. Nàng chỉ còn sự trống vắng, đón đau và kinh hãi khôn nguôi. Nàng chỉ muốn được ngủ một giấc thiên thu, một giấc ngủ đen, sâu không bao giờ dậy nữa!

Walmar bảo:

- Anh phải đến văn phòng vài tiếng đồng hồ để họp với nhóm người Bỉ. Rồi anh sẽ về ở nhà với em. Em thấy khỏe hơn chưa?

Kassandra gật đầu. Walmar cúi xuống, cầm bàn tay nàng lên hôn, rồi bảo:

- Anh yêu em, Cassandra. Mọi việc sẽ trở lại bình thường thôi.

Ông dặn người tớ gái Anna lo bung đồ ăn sáng vào cho Cassandra; rồi ông ra đi. Ông cũng dặn Anna thấy gì thì đừng nói lại với các người tớ khác trong nhà. Anna gật đầu khôn ngoan. Và nửa giờ sau Anna bung bữa ăn sáng vào cho Cassandra...

Kassandra không ngó ngang gì đến bữa ăn. Chờ cho Anna ra khỏi phòng thì nàng với tay lấy tờ báo trên khay để đọc, hy vọng người ta có nói gì về Dolff chẳng. Nàng đọc từng trang, từng mục, đến trang cuối mới thấy mấy dòng nói về Dolff Sterne. Tờ báo loan tin rằng tiểu thuyết gia Dolff Sterne bị một tai nạn tại nhà ở Bugatti và đã chết. Nàng khóc to lên nức nở một hồi lâu rồi bỗng im bật.

Nàng nằm lặng im một hồi, rồi quyết định ngồi dậy. Nàng vẫn còn hơi run run và chóng mặt, nhưng nàng vịn tường đi vào phòng tắm. Nàng nhìn vào gương soi, thấy đôi mắt mình như đại hăn đi, đôi mắt đã từng làm Dolff say đắm...

Nàng mở nước đầy bồn. Đóng cửa phòng tắm lại.

Khi Walmar trở về, khoảng hơn một giờ sau, thì tìm thấy Cassandra chết trong bồn đầy máu. Nàng đã cắt mạch máu...

Chương 7

Walmar von Gotthart cùng hai con là Ariana và Gerhard, và cả bà vú Hedwig, ngồi trong chiếc xe Hispano-Suiza màu nâu sẫm chạy từ từ theo chiếc xe tang. Trời buổi sớm tháng hai sương mù và mưa lất phất...

Chỉ có Walmar hiểu rõ những gì xảy ra. Chỉ có ông hiểu rõ bao lâu nay Cassandra bị phân đôi cuộc sống, không phải cho hai người đàn ông, mà cho hai cuộc đời với hai kiểu sống khác nhau. Nàng không thích nghi được hoàn toàn với những quy luật nghiêm khắc của kiểu sống mà nàng sinh ra đã được lọt vào đấy. Có lẽ ép buộc nàng vào kiểu sống ấy quả là nhầm lẫn. Lẽ ra ông Walmar để nàng sống với một người đàn ông trẻ trung ở lứa tuổi nàng thì hay hơn. Nhưng nàng đẹp quá, dễ thương và đắm thắm quá, đúng là người vợ ông ước mơ nên ông không thể làm khác được.

Một điều khiến ông bứt rứt nữa là ông đã không để cho nàng tự tay nuôi con. Nghĩ đến đó ông liếc nhìn bà vú. Bà này đã từng nuôi cháu bà ta trước khi đến nuôi con ông. Bà là một phụ nữ tốt. Tuy nhiên Walmar bây giờ nhận thức rằng bà ta cũng có một phần làm cho vợ ông mất đi. Có bà ta nên Cassandra cảm thấy nàng như không có con. Khi Dolff chết, nàng cảm thấy không còn gì để sống nữa cả! Có thể nàng khủng điên, dại dột, song Walmar hiểu rõ... Nàng đã để lại trong phòng tắm một mảnh giấy ghi run run mấy lời từ biệt: - "Từ biệt... Em rất tiếc... K". Mắt ông long lanh lệ thầm...

Chiếc Hispano-Suiza dừng lại trước cổng nghĩa địa Grunewald. Trời vẫn lất phất mưa.

- Chúng ta để má ở đây hả? - Gerhard hỏi với vẻ xúc động. Còn Ariana thì chỉ nhìn chăm chú. Bà vú Fraulein Hedwig gật đầu. Cổng mở, Walmar ra dấu cho tài xế đi vào..

Lễ tang thật đơn giản đã cử hành tại nhà thờ Lutheran ở Grunewald, không mời ai tham dự. Lời báo tang trên báo chí chỉ nói là chết vì bệnh cúm đột biến. Cassandra ngày thường rất mạnh mai nên người ta cũng dễ tin là nàng chết vì bệnh. Còn các tên viên chức đã đánh nàng dù có biết sự thật cũng rất ngán gia đình Walmar, không đại gì tiết lộ.

Vị mục sư ở nhà thờ Lutheran cũng lái xe đi theo đám tang ra nghĩa địa. Thường thì gia tộc Walmar làm lễ ở nhà thờ Thiên Chúa. Nhưng vì Cassandra tự tử nên không được làm lễ ở đấy. Nhà thờ Lutheran thì dễ dãi hơn.

Lúc này vị mục sư vừa bước ra khỏi xe. Bà Nam Tước Von Gotthart, mẹ của Walmar, cũng từ chiếc xe Rolls của bà bước xuống.

Quan tài được hạ huyệt, nhân viên nghĩa địa mở dù che cho quan tài. Vị mục sư mở kính ra đọc.

Bé Gerhard khóc thút thít, nắm chặt tay bà vú và tay chị Ariana của cậu. Ariana nhìn quanh nghĩa địa thấy những bia đá, những tượng lớn đó đây. Trời vẫn còn mùa đông nên cây cối thê lương ảm đạm. Ariana biết rằng mình sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay. Đêm qua cô bé đã khóc mẹ suốt đêm. Nhưng bà vú không cho cô bé sờ vào mẹ, nói rằng sẽ dơ áo mẹ. Bây giờ để mẹ nằm đây, trong cái hòm kia, dưới trời mưa lất phất thế này, thật là kỳ dị... Ariana nghĩ chắc mẹ nằm dưới đó hẳn buồn bã, lẻ loi ghê lắm...

Kassandra được chôn trong khu đất dành cho gia đình họ Von Gotthart. Trong đó đã có một cửa cha Walmar, anh của ông, ông bà nội của ông, và ba người cô của ông.

Walmar nhìn qua hai đứa con ông; Ariana chỉ hơi hơi giống mẹ, còn Gerhard thì chẳng giống mẹ chút nào. Ariana đứng cạnh ông, kể đến là Gerhard. Bây giờ ông chỉ còn lại hai đứa con nhỏ bé này. Ông thầm tự hứa là sẽ bảo vệ chúng khỏi bị hại tàn khốc như vợ ông đã bị. Cho dù đất nước ông thế nào, cho dù những giá trị cổ truyền bị phản bội ra sao, ông cũng sẽ giữ cho con ông không bị ảnh hưởng. Ông sẽ giữ chúng, không cho tiêm nhiễm nọc độc của Nazi, đợi khi nước Đức được giải phóng khỏi Hitler và đồng bọn. Chúng không thể tồn tại. Và khi sóng gió đi qua, các con ông sẽ bình yên trở lại...

Mọi người đứng lặng lẽ nhìn quan tài. Trời vẫn mưa lất phất.

"... Xin Cha giữ con cái Cha bên cạnh.. Bình an cho con cái Cha .. Amen..".

Cuối cùng Walmar bảo các con ông:

- Nào các con, thôi chúng ta về.

Nhưng Gerhard lắc đầu, không chịu rời mẹ. Cậu cứ nhìn chăm chăm vào quan tài. Bà vú phải dẫn cậu ra và bồng bỏ lên xe. Ariana đi theo sau, còn ngoái lại nhìn ông Walmar đang đứng một mình bên mộ. Bà nội chúng cũng đã ra về. Ông mục sư cũng lặng lẽ ra xe. Chỉ một mình ông Walmar đứng lại nhìn quan tài có vòng hoa trắng đặt trên đó... Những loại hoa mà Kassandra rất thích khi còn sống.

Walmar như muốn mãi mãi ở bên cạnh Kassandra, không muốn để nàng nằm cô đơn ở đây, cạnh những người không đồng điệu mấy với nàng. Các cô ông, cha ông, anh ông đều chết lúc chiến tranh, lúc Kassandra còn rất trẻ. Nay nàng chết cũng đang còn trẻ trung tươi thắm ở tuổi ba mươi.

Walmar không tin là vợ ông đã chết..

Cuối cùng Ariana trở vào với ông và nói:

- Ba, chúng ta về nhà thôi ba ạ.. - Ông nhìn xuống con ông. Trông nó khôn ngoan, trưởng thành đến thế! Đôi mắt nó thoáng hình bóng đôi mắt Kassandra mà ông đã yêu thương.

Ariana đưa bàn tay bé nhỏ cầm tay ông Walmar. Mặt ông chan hòa nước mưa lẫn nước mắt. Ariana dẫn ông ra xe, lặng lẽ trở về.

Những người ở nghĩa địa Grunewald bắt đầu lấp đất lên quan tài Cassandra thành một nấm mộ. Nàng nằm nghỉ cùng với những người đến đó trước nàng. Những người nàng chưa hề thấy mặt...

Chương 8

- Ariana ơi! - Ông Walmar đứng dưới chân cầu thang gọi lên, và chờ đợi. Nếu cô bé không vội lên thì trễ mất! Ông lại gọi:

- Ariana!

Bảy năm qua, cửa phòng Cassandra ông vẫn cho đóng kỹ, để đấy. Hai con ông thì đã quen với phòng của chúng trên lầu. Ông cũng đã có lần định đưa chúng xuống ở gần ông, nhưng chúng lại thích ở trên lầu hơn, quen rồi...

Đồng hồ đổ nhạc ba mươi phút. Đèn trên lầu bật sáng. Ông nhìn lên thấy con gái đứng ở đầu cầu thang, mặc đồ trắng, tóc cài hoa trắng. Trông cô bé xinh gọn, đôi mắt sáng long lanh.

Ariana từ từ xuống thang lầu. Gerhard đứng bên trên nhìn xuống cười, và nói với cha:

- Trông chị ấy đẹp phải không ba? Như một cô gái!

Ariana và ông Walmar đều cười. Ông nói lên:

- Thì một cô gái chứ gì nữa, và có thể nói là tuyệt vời đấy!

Ông đã sáu mươi lăm vào mùa xuân này. Và tình thế hiện nay thì không dễ dàng gì cho ông lắm. Có thể nói là không dễ dàng gì cho bất cứ ai cũng được. Đất nước đã lâm vào chiến tranh ba năm nay. Nhưng cuộc sống thì không thay đổi gì nhiều ở Berlin. Vẫn có dạ tiệc, kịch nhạc, vô số những hình thức giải trí... Nhưng ở tuổi ông, thì ông đã mệt với các chuyện đó. Lại thêm phải lo việc gia đình, điều hành ngân hàng, cố tránh mọi phiền phức, tìm cách giữ các con ông, không cho nhiễm độc thời đại.. Tất cả thật là không dễ cho ông. Ông cố gắng giữ vững. Nhà ngân hàng Tilden vẫn còn hoạt động, các quan hệ của ông với Đế Tam Đế Chế vẫn tốt, cuộc sống của ông

vẫn còn an toàn, ông vẫn còn có ích cho Đảng Quốc Xã nên không ai phiền hà gì ông và các con ông.

Khi Ariana và Gerhard đến tuổi gia nhập đoàn thiếu niên, ông đã viện cớ chúng bị suyễn, lại mất mẹ nên nhút nhát, chỉ lo học, không gia nhập đoàn thể được.. Ông là một nhà quý phái góa vợ, với hai con, có nhà băng, thì chỉ cần kiên nhẫn chịu đựng, khôn ngoan giữ bình tĩnh, làm như mù và câm... là có thể sống ở Đức lúc này.

Ông có nhớ một lần, khoảng ba năm sau khi vợ ông chết, Ariana đến thăm cửa hàng trước đây thường may áo cho Cassandra, nó đã kinh hoàng khi thấy cửa tiệm ấy bị cả chục người lính đập phá, và treo bảng ở cửa đề là "Quân Do Thái". Nó chạy đến nhà ngân hàng và khóc lóc. Ông đã phải đóng cửa phòng dặn nó ngay:

- Con không được nói với ai nghe chưa. Con không được bàn luận hay thắc mắc gì cả nghe! Đừng nói với ai những điều con thấy.

Nó nhìn ông chăm chú, ngạc nhiên nói:

- Nhưng nhiều người khác cũng thấy mà! Những người lính đều mang súng.. Và, ba ời, có máu ở cửa sổ đấy!

- Không, Ariana, coi như con không thấy gì cả!

- Nhưng...

- Im ngay! Trưa nay con ở đây ăn cơm với ba tại nhà hàng Tiergarten. Con ngồi đây chờ. Uống một ly sôcôla nóng đi. Rõ chưa?

Ariana chẳng hiểu gì cả. Ba mà cũng sợ chẳng? Ai mà dám động đến ba? Vả lại ba đâu phải Do Thái!

- Con hiểu chưa Ariana?

- Con hiểu, nhưng tại sao thế?

Walmar thở dài. Ông biết nói với con thế nào. Nó mười hai tuổi. Giải thích cho nó thế nào?

Sau đó một năm tình hình càng tệ hơn nữa. Tháng chín thì chiến tranh bùng nổ. Ông càng thận trọng giữ gìn cuộc sống của ông và các con, và đã được bình yên.

Nay thì Gerhard được mười hai tuổi rồi. Ariana đã mười sáu. Nhưng không có gì thay đổi lắm. Hai con ông vẫn ngỡ rằng cha mình rất ghét Hitler, tuy nhiên không bao giờ thảo luận chuyện đó với nhau. Nguy hiểm lắm. Ai cũng biết rằng nói mình ghét Hitler là điều cực kỳ nguy hiểm.

Ba cha con vẫn sống ở Grunewald, vẫn đi nhà thờ ở đấy, và hai con Walmar vẫn học ở trường cũ. Nhưng không đi thăm nhà ai như xưa nữa. Walmar kèm hai con rất kỹ, giải thích rõ ràng, nên chúng nhận hiểu. Chúng hiểu là đất nước chiến tranh nên đâu đâu cũng có lính, có gái xấu, và nhiều nhà tổ chức dạ tiệc chiêu đãi sĩ quan và bạn bè... Berlin vui nhộn ngoài mức tưởng tượng. Song con của Walmar hiểu rằng chuyện đó là buồn. Vì lẽ có nhiều gia đình bạn của chúng mất cha, mất anh đi đánh trận ở xa.. Riêng chúng thì đã mất mẹ, không thể mất thêm cha... Chúng thấy cha đã già cũng là điều đỡ lo phải đi ra trận...

Nhưng có lần Ariana mỉm cười nói với ông Walmar:

- Ba đâu có già đến độ không dự dạ hội được?

Cô bé đã ở vào mùa xuân tuổi mười sáu nên rất thích đi dự khiêu vũ. Cô nhớ lúc mẹ còn sống thì cả mẹ lẫn cha đều rất hay đi dự dạ tiệc, khiêu vũ. Thế mà bảy năm qua từ khi mẹ cô chết, cha cô chẳng hề đi đâu. Cô vẫn không hiểu sao mẹ chết, và cha cô không hề giải thích. Hình như tiệc tùng và khiêu vũ chấm dứt theo Cassandra.

Ariana đã nói với ông Walmar:

- Ba, chúng ta có thể đi dự khiêu vũ không ba?

- Khiêu vũ? Trong lúc chiến tranh thế này à?

- Ô, ba à, mọi người đều đi. Ngay ở Grunewald đây người ta cũng thức cả đêm khiêu vũ đấy!

- Nhưng ba nghĩ là con vẫn còn hơi nhỏ, chưa hợp lắm.

- Con mười sáu tuổi rồi mà ba!

Cuối cùng thì Gerhard phụ họa với Ariana để đòi cho cô nàng được đi khiêu vũ. Bà vú Hedwig sửa soạn, trang điểm cho Ariana.

Ông Walmar nhìn con, bảo:

- Con trông xinh lắm.

Cô nàng mỉm cười đáp:

- Trông ba cũng bảnh bao quá!

Gerhard đứng trên đầu cầu thang cười khúc khích, và nói:

- Trông cả ba, cả chị Ariana, ngộ quá! - Nhưng cậu ta rất tự hào có ba và chị bánh bao.

Ariana gắt em:

- Thằng quý, đi ngủ đi!

Chiếc xe Rolls đưa hai cha con đến nhà hát Opera. Ngồi trên xe, ông Walmar hỏi con:

- Con thấy thích lắm không?

- Thích lắm, ba!

Nhà Opera rất sang trọng, cầu thang đều lót thảm đỏ, phòng khiêu vũ rực ánh đèn. Phụ nữ mặc áo quần sang trọng, đeo kim cương lấp lánh. Đàn ông thì mặc quân phục đeo huy chương. Walmar chán nản thấy lá cờ đỏ có quốc huy Đế Chế đen trắng treo ở hội trường.

Tiếng nhạc êm dịu đưa đẩy người ta thích thú khiêu vũ. Ariana mở thao láo mắt ra nhìn, đôi mắt như hai hồ thủy...

Ariana khiêu vũ với ông Walmar bản nhạc đầu. Rồi ông khéo léo dẫn nàng đến những người bạn quen của ông. Các nhà làm ngân hàng ngồi thành nhóm thân nhau. Ariana vui vẻ chuyện trò được khoảng vài mươi phút thì ông Walmar nhận thấy có một thanh niên cao lớn đến đứng gần. Anh ta vừa nói chuyện với một người bạn vừa nhìn có vẻ chú ý Ariana. Ông Walmar phải vờ dìu Ariana ra sàn nhảy. Ông muốn con gái ông khiêu vũ với người khác, tuy nhiên ông không thích bọn quân nhân khiêu vũ với Ariana.

Ariana còn trẻ trung và xinh đẹp nên chắc chắn là nhiều người chú ý. Nhất là đôi mắt xanh của cô nàng như thôi miên các chàng trai trẻ.

Lúc dứt bản nhạc, họ trở về bàn, thì người sĩ quan trẻ đến ngay. Y hỏi:

- Thừa ngài là Von Gotthart ạ? - Walmar gật đầu. Viên sĩ quan đưa tay chào theo kiểu "Hoan hô Hitler". Ông Walmar lại gật đầu. Viên sĩ quan nói:

- Chắc đây là con gái ngài ạ?

- Vâng. Cháu còn trẻ quá, đáng lẽ không tham dự đây được, song tôi đi với cháu nên cũng yên tâm.

Ariana nghe ba nói rất bức, nhưng không dám phản đối. Viên sĩ quan mỉm cười rất tươi nhìn nàng. Y có hàm răng trắng đều rất đẹp, vóc dáng cao lớn, vai rộng. Y cúi chào ông Walmar rồi xưng tên:

- Thừa ngài Von Gotthart, tôi là Werner von Klaub.

Rồi y nhìn qua Ariana, xong mới nói tiếp:

- Vâng, cô Gotthart còn quá trẻ, song tôi rất lấy làm vinh dự nếu ngài cho phép tôi được khiêu vũ với cô chỉ một bản nhạc thôi.

Walmar do dự. Ông có biết gia đình người thanh niên này. Cũng khó từ chối. Ariana thì lại nhìn ông đầy hy vọng. Ông nói:

- Chắc tôi không từ chối được, phải vậy không?

Ông nhìn Ariana. Cô ta hỏi ngay:

- Con được phép không ba?

- Được.

Von Klaub lại cúi chào, rồi dẫn nàng ra sàn nhảy. Trông hai người rất xứng cặp. Nhưng ông Walmar thì thấy rằng đã bắt đầu có chuyện phải lo lắng. Có lẽ ông không còn có thể giam giữ con gái ông như trước nay nữa rồi. Cuối cùng rồi ông cũng mất đứa con, mà lại về tay một đứa trong "bọn chúng"!

Khi bản nhạc dứt, Ariana liếc nhìn cha. Ông Walmar định lắc đầu. Nhưng rồi ông thấy không thể được. Ông lại gật đầu. Và sau đó lại thêm một bản nữa. Nhưng viên sĩ quan khôn khéo, dứt bản thứ ba thì y đưa Ariana trả lại ông Walmar, cúi chào, và tỏ lời tạm biệt nàng.

Ông hỏi ngay Ariana:

- Cậu ta có nói cậu ta bao nhiêu tuổi không?

- Hăm bốn, ba ạ! - Cô nàng mỉm cười tiếp - Anh ấy rất tử tế. Ba có ưa anh ấy không?

- Ba hỏi lại: thế con có ưa không?

Cô nàng nhún vai. Ông Walmar cười bảo:

- Bắt đầu rồi đó! Con làm cho nghìn trái tim các cậu trai tan vỡ.

Nhưng trong thâm tâm Walmar chỉ muốn con gái ông đừng làm ông sầu khổ thất vọng. Ông đã giữ cho con bấy lâu không nhiễm độc.

Werner von Klaub sau đó có đến thăm gia đình Walmar, nhưng chỉ một vài lần. Ariana đã không làm cho cha cô thất vọng. Qua hơn hai năm nàng không tỏ ra ưa thích Von Klaub.

Ông Walmar nhẹ người khi Von Klaub không đến nữa. Và Ariana cũng chẳng buồn gì. Cô có rất nhiều bạn ở trường. Có vẻ Ariana khôn ngoan hơn từ sau khi mất mẹ. Cô vui lòng với cuộc sống gia đình bên cha và em trai, đôi mắt vẫn luôn phản phát một nỗi buồn kín đáo, trong vẻ trẻ trung. Cho mãi đến mùa xuân năm 1944, ở tuổi mười tám Ariana vẫn ở với cha và em trai, cô không tiếp xúc gì nhiều với thực tế.

Năm đó các đồng minh tăng cường nỗ lực chống lại Hitler, nên Hitler dẫn thân vào chiến tranh toàn diện.

Một hôm Ariana đi học về thì nghe ông Berthold nói là cha nàng đang nói chuyện với khách trong phòng. Nàng hỏi:

- Ba tôi có nói là ai không?

- Vâng, thưa cô. - Ông ta điếc nhưng làm như nghe cô chủ nói. Ariana biết ngay là ông ta không nghe nàng hỏi gì. Nàng bèn hỏi lớn hơn:

- Cha tôi có bảo người đến thăm đó là ai không?

- A... Thưa cô không!

- Thôi được...

Nàng lên phòng riêng của nàng. Bữa đó nàng bí mật bàn luận với bà Frau Klemmer, một gia nhân thân tín trong số đông đảo gia nhân nhà nàng, là thử mở lại cửa phòng của mẹ nàng xem sao. Đã chín năm phòng im ỉm không hề mở cửa. Bà Frau Klemmer hỏi:

- Cô đã hỏi ông nhà chưa?

Nàng lắc đầu:

- Chưa. Để tối nay sau khi Gerhard đi khỏi, thì tôi hỏi ba tôi.

Lúc này Gerhard đã mười lăm tuổi, ồn ào và nghịch nên Ariana muốn ở riêng, qua phòng của mẹ nàng cho được yên, không muốn ở chung với cậu em nữa.

Bà Frau Klemmer bảo:

- Có lẽ ông sẽ đồng ý, vì như vậy ông khỏi phải lên cầu thang mỗi lần muốn thăm cô, mệt cho ông.

Bà Frau Klemmer rất có lý. Ông Walmar năm đó đã sáu mươi tám tuổi.

Ariana nói:

- Tôi muốn nói với ba tôi ngay, nhưng bây giờ ông đang có khách. Bà có biết ông khách đó là ai không?

- Dạ biết. Ông Herr Thomas. Hình như ông ta không được khỏe.

Lúc này thì không ai khỏe cả. Ngay ông Walmar lúc này mỗi ngày ở nhà ngân hàng về đều có vẻ mệt nhọc vô cùng. Đế chế của Hitler càng ngày càng làm áp lực với mấy chủ ngân hàng, đòi hỏi những số tiền không sẵn có.

Lúc bà Frau Klemmer ra ngoài thì Ariana ngồi thừ suy nghĩ một hồi lâu, không biết có nên xuống gặp cha nàng ngay không. Nàng muốn gặp ông bạn của cha xem sao.

Ông Herr Thomas trẻ hơn cha nàng gần ba mươi tuổi. Nhưng cha nàng rất thích ông ấy. Ông ta từng làm việc cho ông Walmar hơn bốn năm, rồi mới qua ngành luật. Lúc ông học luật thì ông cưới một cô bạn cùng lớp, họ có ba con. Người con trai út của họ hiện nay được ba tuổi. Nhưng bà là người Do Thái nên bị bắt cùng ba con. Sự kiện đó làm cho Herr Thomas đau đớn, già đi cả chục tuổi. Ông đã tìm kiếm cùng khắp mà không biết họ đưa vợ con ông ta đi đâu...

Ariana gõ cửa. Nàng nghe bên trong tiếng nói chuyện thì thầm. Nàng định bỏ đi thì có tiếng ông Walmar trả lời. Nàng mở cửa hỏi:

- Ba con vào được không?

Nàng giật mình thấy ông Thomas đang ngồi ôm mặt khóc. Ariana nhìn cha nàng, ông Walmar ngoắt nàng lại hình như muốn nàng giúp đỡ gì đó cho ông Thomas.

Lúc Ariana bước lại gần thì ông Thomas bỏ tay xuống. Vẻ mặt ông ta đầy tuyệt vọng. Ariana hỏi:

- Ông Max.. có chuyện gì thế? - Max là tên gọi thân của ông Herr Thomas. Ariana quỳ xuống cạnh ông ta. Ông ôm nàng và khóc nức nở. Một hồi lâu ông mới nói:

- Cám ơn. Tôi thật khổ...

- Vâng, chúng tôi hiểu...

Ông Walmar lặng lẽ rót cho Max một ly rượu.

Ông Max đưa tay quệt nước mắt, rồi cầm ly rượu nhấp một chút. Ariana hỏi:

- Phải chuyện bà Sarah không?

- Tất cả chết rồi... Sarah và ba cháu...

- Lạy chúa tôi!... - Ariana buồn bã nhìn ông ta, chỉ hỏi:

- Ông có chắc thế không?

Max gật đầu:

- Họ còn bảo là tôi phải biết ơn họ. Rằng tôi bây giờ có thể lấy một người khác cùng nòi giống!!!
Lạy Chúa... các con tôi... Lạy Chúa...

Nước mắt Ariana trào ra. Ông Walmar nghĩ là Max nên rời khỏi Berlin, ông bảo:

- Max. Bây giờ anh phải suy nghĩ. Định làm sao đây?

- Ý ông nói sao?

- Ông có ở lại đây được chăng? Bây giờ biết rõ mọi sự rồi đấy!

- Tôi đã định bỏ đi từ lâu rồi kìa. Hồi năm ba tám. Tôi đã bảo Sarah rồi.. Nhưng bà ấy không chịu... vì còn chị em, rồi mẹ bà ấy... Rồi lúc sau này thì tôi phải ở lại để tìm cho ra bà ấy và các con tôi... Lạy Chúa... nào ngờ...

Ông Walmar nhìn người bạn, muốn chia sẻ nỗi đau cùng Max. Ông bảo:

- Bây giờ thì ông rõ sự thật rồi. Ông ở lại đây chúng sẽ theo dõi xem ông làm gì, đi những đâu, liên lạc với ai. Ông sẽ bị chúng nghi ngờ. Thôi, ông phải ra đi cho xong.

Max Thomas lắc đầu:

- Nhưng tôi đi đâu bây giờ?

- Bất cứ đâu. Thụy Sĩ chẳng hạn. Hoặc Mỹ. Miễn sao ra khỏi nước Đức, Max ạ. Ông ở lại đây là bị hại. - Walmar nghĩ đến Cassandra, rồi Dolff. Nhưng Max vẫn lắc đầu.

- Tôi không thể đi được!

- Sao không? - Walmar có vẻ tức giận, và tiếp - Lạy Chúa, ở lại làm gì nữa nào? Đi mẹ nó đi!

Ariana kinh ngạc nhìn cha. Nàng chưa bao giờ thấy cha nàng quyết liệt đến thế. Nàng tiếp lời:

- Ông Max... Ba cháu nói đúng đấy. Sau này ông trở về cũng được.

Ông Walmar vẫn đứng, và nói tiếp với Max:

- Ông phải làm lại cuộc đời đầu đó, bất cứ ở đâu. Nhưng phải ra khỏi nước Đức trước khi quá muộn.

Max nhìn xa vắng:

- Đã muộn rồi ông ạ...

Walmar thở dài, ngồi xuống ghế, vẫn nhìn bạn ông và bảo:

- Vâng, tôi hiểu. Nhưng Max ạ, ông vẫn còn cuộc đời ông. Ông đã mất Sarah và các con, đừng để mất thêm cả cuộc đời ông nữa!

Max lại khóc, nói:

- Làm sao đi được? - Max nghĩ đến nhà cửa, gia tài, đất nước, nơi đã ấp ủ những mộng ước của ông.

Walmar bảo:

- Chúng ta sẽ nghĩ cách xem sao. Lúc này đang lộn xộn, chỉ cần ông biến đi thôi. Thật vậy, ông đi ngay bây giờ, họ sẽ nghĩ rằng ông bị điên nên đã tự tử hay gì đó. Họ không nghi ngờ gì. Để sau này là họ nghi đấy!

- Nghĩa là ngay bây giờ, rời nhà ông, thì tôi đến biên giới ngay phải chăng? Đi với gì? Với chiếc áo choàng, chiếc cặp, và chiếc đồng hồ vàng do ông nội tôi để lại đây à?

Walmar gật đầu:

- Có lẽ nên vậy!

- Ông khuyên nghiêm túc chứ?

Ariana nhìn cha, rồi nhìn ông Max. Nàng xúc động quá sức. Thật như thế chẳng? Họ giết phụ nữ, giết trẻ em, buộc người ta phải trốn đi trong đêm như vậy chẳng? Nàng thấy một nỗi sợ dâng lên. Và mặt nàng tái nhợt.

Ông Walmar bảo ông Max:

- Vâng, tôi thấy là ông nên đi ngay.

- Tối nay?

- Có lẽ nên đi ngay tối nay! Ông nghĩ thế nào?

Max chăm chú nghe lời Walmar. Và ông ta hiểu rằng lời nói của Walmar là rất ý nghĩa. Còn lý do gì để cho ông bám víu lại một đất nước đã hủy hoại tất cả những người thân thiết của ông?

Ông yên lặng gật đầu. Một lúc lâu ông nói:

- Ariana, con muốn về phòng của con chưa?

Nàng nhìn cha có vẻ dò hỏi:

- Ba muốn để ba nói chuyện với chú Max?

- Không, nếu con muốn nghe cũng được. Nhưng con phải hiểu là chuyện này rất quan trọng, con sẽ không nói với ai, kể cả với em Gerhard, với các gia nhân, và cũng đừng bàn luận gì với ba. Chuyện gì xảy ra, cần giữ yên lặng. Và khi chuyện đã xong rồi, coi như không có gì cả, con rõ chứ?

Nàng gật đầu. Ông Walmar đã coi nàng như người lớn. Ông nhắc lại:

- Con hiểu chứ, Ariana?

- Con hiểu rất rõ ba ạ!

- Tốt lắm.

Ông Walmar nhắm mắt lại một lát, rồi ông nói với Max:

- Tối nay ông sẽ rời đây ở cửa trước, làm bộ như rất lo lắng rồi biến đi luôn. Ông ra chỗ phía hồ. Một lát sau ông trở lại. Tôi sẽ mở cửa cho ông trong bóng tối. Rồi ông ở đây một hai hôm. Sau đó lặng lẽ ra đi. Tới biên giới, qua Thụy Sĩ, rồi đi luôn. Sống cuộc đời mới.

- Rồi tiền bạc đâu? Ông có thể lấy giúp tiền ra khỏi ngân hàng cho tôi không?

Walmar lắc đầu bảo:

- Đừng lo chuyện đó. Chỉ lo khuya nay ông trở lại đây. Rồi sau đó lo đi biên giới. Để tôi lo tiền bạc và giấy tờ.

Max rất xúc động đối với người bạn già đáng kính. Ông hỏi:

- Ông biết có ai làm như vậy chưa?

- Có. Tôi đã nghiên cứu năm sáu tháng nay, phòng khi cần...

Ariana rất ngạc nhiên, nhưng nàng yên lặng. Nàng không ngờ cha nàng đã nghĩ đến chuyện đó. Ông Walmar lại hỏi Max:

- Như vậy chúng ta rõ ràng chưa?

Max gật đầu, hỏi:

- Rõ. Nhưng ông sẽ giấu tôi ở đâu?

Walmar yên lặng một lát. Ông cũng đang phân vân thì Ariana nói:

- Phòng của má! - Ông Walmar nhìn con gái, có vẻ không bằng lòng. Nhưng Ariana tiếp:

- Ba ạ, chỉ có chỗ đó không ai tới gần. - Thật vậy, mọi người trong nhà Walmar coi như không có phòng của bà Cassandra nữa. Ariana lại nói:

- Ba ạ, chú Max sẽ an toàn ở đấy. Khi chú đi rồi con sẽ dọn dẹp lại. Không ai biết đâu.

Walmar yên lặng một lúc thật lâu. Từ sau khi vợ ông chết, ông đã không hề vào phòng ấy nữa. Ông vẫn không thể nào quên hình ảnh đầm máu của Cassandra, vết thương trên mặt và trên ngực nàng.

Lúc lâu ông mới nói:

- Không thể nào khác được.

- Tôi rất buồn là đã gây phiền toái cho ông, ông Walmar ạ!

- Đừng có nhảm. Chúng tôi phải giúp ông chứ. Một ngày kia có lẽ ông lại sẽ giúp chúng tôi.

Yên lặng một lúc lâu nữa, Max mới hỏi:

- Ông Walmar, ông cũng định ra đi à?

- Tôi không chắc là đi được. Họ chú ý tôi quá. Họ biết tôi quá. Họ cần tôi. Tôi là nguồn tài chánh của họ. Ngân hàng Tilden rất quan trọng cho Đế chính của Hitler. Nhưng một ngày kia có lẽ tôi cũng phải đi như ông.

Ariana nghe cha nói thì rất kinh ngạc, nàng không hề nghĩ là cha nàng định trốn đi. Vừa lúc đó

Ông đầu bếp Berhold gõ cửa báo tin bữa tối đã dọn. Cả ba người lặng lẽ rời phòng để dùng bữa...

Chương 9

Ông Walmar von Gotthart lặng lẽ đi xuống phòng khách phía trước và ngồi chờ. Ông đã dặn Herr Thomas hãy đi bằng chân không qua khu vườn hơn là đi giày giẫm trên sỏi của lối đi chính. Và ông cũng đã đưa cho Max chìa khóa cửa trước. Ông Max đã từ giã lúc mười một giờ, và bây giờ là ba giờ khuya. Trăng tròn sáng, rất dễ thấy Max đang chạy se sẻ qua bồn cỏ. Hai người không chào hỏi gì nhau. Max lấy vớ chùi sạch chân vì sợ lấm đất lên nền nhà có thể để lộ dấu vết. Ông Walmar vui lòng vì thấy Max còn bình tĩnh sáng suốt lắm. Phải bình tĩnh và nhanh trí thì trốn thoát mới an toàn.

Hai người đi nhanh lên cầu thang, tới trước phòng Cassandra. Ariana đã chờ bên trong, khe khẽ mở cửa. Ông Walmar lắc đầu như không muốn vào. Lòng ông vẫn đau đớn. Max vào trước. Rồi Walmar mới đẩy cửa rộng hơn bước vào.

Ariana dẫn hai người vào một ngăn nhỏ trong phòng đó. Ngăn này trước kia là phòng đọc sách riêng của Cassandra, có chiếc ghế đệm dài có thể nằm ngủ trên đó. Ariana đã để sẵn vài tấm chăn ấm cho ông Max đắp.

Ariana đặt một ngón tay lên miệng và nói khe khẽ:

- Con nghĩ là để chú ngủ ở đó an toàn hơn, vì lỡ có ai họ nhìn vào phòng thì cũng không thấy chú đâu cả.

Cha nàng gật đầu, Max thì nhìn nàng với đôi mắt biết ơn. Ông Walmar nhìn Max gật đầu, rồi cùng với Ariana khe khẽ đi ra. Hai cha con không nói gì thêm. Ông Walmar hy vọng tối mai là lo xong giấy tờ tiền bạc cho Max. Ariana thì nghĩ đến cuộc hành trình cô độc của ông ta mà tội nghiệp. Nàng vẫn nhớ hình ảnh bà Sarah vợ ông Max, nhỏ bé với đôi mắt đen tươi vui. Bà ta có vô số chuyện vui, và mỗi lần gặp Ariana bà đều sẵn đón tử tế. Thế mà bây giờ ngỡ như đã xa vắng ...

Ông Max nằm lặng lẽ trên chiếc ghế đệm, trong căn phòng của bà mệnh phụ mà trước đây ông chỉ gặp có một lần khi diện kiến ông Walmar. Ông vẫn nhớ bà ta có mái tóc màu vàng đậm, và là một phụ nữ đặc sắc. Sau đó ông nghe nói bà ta chết vì bệnh cúm đột phát gì đó. Nhưng bây giờ ông nằm đây, ông nghĩ là chắc chắn có một lý do gì khác về cái chết của bà ta. Ông cảm thấy

từ Walmar truyền qua ông một ý nghĩ kỳ lạ về bàn tay độc ác của bọn Quốc Xã.

Riêng ông Walmar khi về phòng riêng thì đứng tựa cửa sổ nhìn ra mặt hồ dưới ánh trăng, ông nhớ lại hình ảnh Cassandra tươi tắn, xinh đẹp ... Người đàn bà ông yêu thương, những kỷ niệm của họ trong căn phòng kia ... Mà bây giờ thì trống vắng quên lãng ... Ông buồn bã hồi lâu, rồi sau cùng mới đi ngủ.

- Cô đã hỏi ông chủ chưa? – Bà Frau Klemmer hỏi Ariana sau khi ăn sáng xong.

- Hỏi gì? – Ariana đang nghĩ chuyện riêng, không chú ý.

- Chuyện căn phòng. Phòng của mẹ cô đấy! – Bà Frau thấy cô chủ nhìn mình sao đôi khi kỳ lạ, quên một cách lãng xẹt như thế! Ariana chợt nhớ ra, nói:

- À, à vâng ... Chắc không được. Ba tôi không chịu.

- Ông chủ có giận không?

- Không. Nhưng ông nhất định không chịu. Chắc tôi vẫn phải ở nguyên chỗ cũ !

- Sao cô không thúc ông chủ để ông suy nghĩ lại có thể ông chịu lắm.

Nhưng Ariana lắc đầu :

- Ba tôi chắc nghĩ kỹ rồi.

Bà Frau nhún vai, rồi đi làm việc khác. Bà thấy cô chủ này nhiều khi kỳ lạ. Bà mẹ cô ta trước đây cũng vậy nữa !

Sáng đó, khi Ariana đi học thì ông Walmar cũng đã đi làm rồi... Nàng định ở nhà, nhưng ông Walmar đã nhấn mạnh là nàng phải đi học như thường lệ. Và để chắc chắn, ông đã đích thân khóa cửa phòng Cassandra.

Hôm đó, Ariana ngồi ở trường mà tâm trí lơ đãng, không biết ông Max ở nhà ra sao. Tội nghiệp ông ta, chắc phải giam mình trong nhà người lạ như thế thì cảm thấy kỳ quái lắm. Lúc trở về, nàng bình tĩnh vào phòng chải tóc. Nàng xuống phòng cha nàng, rồi lên mở cửa khe khẽ phòng mẹ nàng, với chiếc chìa khóa mượn của bà Frau hai hôm trước. Nàng khe khẽ chào Max :

- Chào chú.

Ông ta mỉm cười, mời nàng ngồi xuống. Nàng hỏi :

- Chú ăn gì chưa ?

Ông ta lắc đầu. Nàng lấy trong túi áo ra khúc bánh mì kẹp thịt và nói :

- Cháu cũng nghĩ vậy, nên đem cho chú ăn đây. Lát nữa cháu sẽ đem sữa cho chú uống.

Sáng đó nàng có để cho ông ta một bình nước, và dặn là đừng mở vòi, vì đã lâu ngày vòi sét có thể kêu kít kít rất ồn, gia nhân sẽ nghe thấy. Ariana hỏi :

- Chú vẫn yên ổn chứ ?

- Vâng ! – Ông ta ăn khúc bánh mì thật nhanh.

- Hôm nay cháu ngồi học mà lo cho chú quá.

- Cô đừng lo. Tôi ở đây là yên.

Thật là kỳ lạ, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ mà ông ta cảm thấy như tách lìa hẳn thế giới bên ngoài. Ông nhớ tiếng ồn của phố xá, xe cộ, nhớ phòng làm việc, điện thoại, cả tiếng giày guốc vang trên đường... Ông cảm thấy ở đây như ở một nơi xa xôi hẻo lánh, như trôi giạt vào một thế giới khác, nhạt nhòa và bị quên lãng... ông nhìn quanh căn phòng và hỏi Ariana:

- Mẹ cô xưa kia như thế nào nhỉ?

- Cháu cũng không rõ. Thực tình cháu không biết rõ về mẹ cháu lắm. Lúc bà chết, cháu mới chín tuổi, cháu chỉ biết là mẹ cháu đẹp lắm.

- Tôi có gặp bà nhà một lần. Tôi nghĩ bà nhà là một phụ nữ rất tinh tế.

Ariana gật đầu, rồi hỏi:

- Chú đã định đi đâu chưa?

- Cũng có. Tôi nghĩ là ba cô rất có lý. Đến Thụy Sĩ trước. Rồi khi chiến tranh hết, có lẽ tôi qua Mỹ. Cha tôi có người bà con bên đó. Không biết người đó còn sống không. Nhưng khởi điểm là ở đấy.

- Chú không về lại Đức à? – Ariana có vẻ ngạc nhiên khi thấy Max lắc đầu. Nàng hỏi:

- Không bao giờ chú về lại à?

- Không bao giờ! – Ông thở dài, và tiếp – tôi không muốn thấy lại nơi này.

Ariana lấy làm lạ tại sao Max có thể tách mình mãi mãi ra khỏi những gì ông từng yêu mến trong đời. Hay ông ta cũng như cha nàng không muốn mở lại cánh cửa chôn giấu bao kỷ niệm

đón đầu? Có những nơi chốn mà người ta không thể nhìn lại vì không chịu đựng nổi đau đớn.

Max hỏi Ariana:

- Cô và cha cô sau chiến tranh sẽ đến Mỹ chơi chứ?

- Chuyện đó có lẽ xa vời chú nhỉ!

- Tôi hy vọng không xa vời lắm đâu! - rồi ông cầm tay nàng một lúc lâu. Nàng cúi hôn lên trán ông. Sau đó nàng trở ra.

Buổi tối đó ông Walmar vào thăm Max. Ông đã xoay được một thông hành dưới tên Ernest Josef Frei, và giấy tờ du lịch đầy đủ.

Max nhìn giấy tờ một cách thích thú và nói:

- Cả một kỳ công, bây giờ sao nữa?

- Một bản đồ, và một ít tiền. Ông đáp tàu hỏa đến gần biên giới. Sau đó thì tùy ông lo liệu ... - Nói xong ông Walmar đưa cho Max một phong bì đầy tiền, có thể đủ cho Max dùng thoải mái dăm ba tuần lễ. Ông nói:

- Tôi không dám lấy ra nhiều hơn, chúng sẽ đặt câu hỏi lôi thôi.

Max nhìn ông Walmar đầy vẻ thán phục và nói:

- Ông Walmar, thật là không có gì mà ông không nghĩ tới!

- Chuyện này tôi cũng làm lần đầu. Hy vọng đây cũng là kinh nghiệm.

- Ông định đi thật à? Sao phải đi?

- Nhiều lý do lắm. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Đến mức nào thì chúng làm loạn? Tôi còn phải nghĩ đến cháu Gerhard nữa. Mùa thu này nó được mười sáu tuổi. Nếu chiến tranh không dứt sớm thì cháu có thể bị động viên. Lúc đó là chúng tôi phải ra đi thôi.

Max lặng lẽ gật đầu. Ông ta hiểu. Nếu ông ta còn một đứa con trai thì ông ta cũng làm vậy thôi, để tránh bọn Quốc Xã.

Nhưng Walmar không chỉ lo cho Gerhard, mà còn lo cho Ariana nữa. Thành phố đầy bọn lính tráng, sĩ quan, ông lo ngại hết sức. Mà Ariana thì lại xinh đẹp, quyến rũ. Nếu một tên sĩ quan cao cấp nào đó lấy con ông thì ông tính sao? Càng ngày ông càng lo ngại. Nhất là Ariana lại đi làm công tác từ thiện ở nhà thương Martin Luther, ông rất lo. Ông trầm ngâm nghĩ ngợi, Max

nói:

- Ông Walmar, tôi biết nói sao để cảm ơn ông?

- Cứ an tâm, xây dựng cuộc sống mới, chừng đó là đủ cảm ơn.

- Tôi có thể tin về cho ông biết chỗ tôi ở không?

- Không, phải bí mật. Chỉ gửi địa chỉ. Đừng gửi tên tuổi gì cả. Tôi sẽ hiểu ra thôi. Tàu sẽ khởi hành khuya nay.

Ông Walmar lấy một chiếc chìa khoá xe đưa cho Max và nói:

- Ở nhà để xe phía sau, ông lấy chiếc xe Ford màu xanh đậm. Xe cũ của Kassandra ngày xưa. Sáng nay tôi đã thử lại, còn tốt. Ông lái tới nhà ga, rồi cứ bỏ đó. Sáng mai tôi báo là bị trộm. Lúc đó thì ông đã đi xa rồi. Tối nay ta ngủ sớm, như vậy chẳng có vấn đề gì. Hy vọng lúc ông đi, khoảng mười một giờ rưỡi thì mọi người trong nhà đây đã ngủ. Chỉ còn một việc nữa...

Walmar đứng lên, bước qua phòng ngủ của Kassandra, lấy hai bức họa trên tường xuống. Một bức của Renoir, một bức của Corot. Ông lấy chiếc dao con trong túi ra, cẩn thận cắt rời hai bức họa ra khỏi khung, cuộn lại, cột và đưa cho Max, nói:

- Ông lấy hai bức họa này. Muốn làm gì thì làm. Bán, đổi, ăn chúng đi tùy ý. Hai bức họa rất đáng giá. Đủ cho ông khởi sự cuộc đời mới đấy!

- Không được ông Walmar ạ! Số tiền tôi còn lại trong ngân hàng ở đây không đủ trả cho hai bức họa này đâu.

- Ông phải nhận, treo ở đây chẳng ích lợi gì nữa cả. Ông cần phải đem theo... vả lại tôi không đủ can đảm xem lại ... Ông lấy đi. Tặng ông với tư cách là bạn.

Vừa lúc đó Ariana bước vào. Nàng thấy ông Max khóc, và lại thấy khung tranh đã trống, nàng hiểu được ngay và hỏi:

- Chú đi bây giờ sao chú Max?

- Vài giờ nữa. Ba cô vừa mới... thật tôi không biết nói thế nào ông Walmar ạ!

- Thôi, chúc may mắn! – Hai người bạn bắt tay nhau thật chặt. Max cố ghìm nước mắt. Walmar bước ra ngoài. Ariana nán lại mấy phút và hôn ông Max.

Bữa ăn tối bình thường, nhưng thiếu Gerhard. Cậu ta chơi ném những cục ruột bánh mì vo tròn vào lưng ông gia nhân Berthold nên bị cha mắng:

- Nếu con cứ chơi như thế, sẽ bắt con ăn tối với bà vú Fraulien Hedwig đấy!
Cậu ta nhăn răng cười, quay qua ném vào lưng cô chị. Ông Walmar mắng nữa. Cậu ta mới chịu ngồi im.

Sau bữa ăn ông Walmar rút lui vào phòng. Ariana định lên thăm Max, nhưng nàng sợ. Cha nàng đã nhấn mạnh là không được làm gì cho các nhân chú ý.

Đến mười giờ rưỡi nàng tắt đèn như cha đã dặn. Rồi nằm yên chờ đợi và cầu nguyện. Lúc mười một giờ kém hai mươi, nàng rón rén xuống chỗ phòng của mẹ nàng.

Nàng nhẹ nhàng lén vào, và thấy ông Max đang chờ đợi. Ông ta hôn nàng thăm thiết rồi nói:

- Bây giờ tôi phải đi Ariana, cô cẩn thận. Hẹn ngày gặp lại nhau.

- Cầu Chúa phù hộ cho chú.

Ông ta gật đầu. Ông xách chiếc cặp có đựng hai bức tranh quý giá. Ông mỉm cười:

- Chúng ta sẽ gặp nhau khi bình yên, có lẽ ở New York.

Nàng cười nho nhỏ:

- Chú điên rồi !

- Chú rất thương yêu Ariana! – Ariana đã đến với ông như một người bạn lúc cần.

Max rón rén bước ra. Ariana khóa cửa lại. Ông sẽ xuống cầu thang. Ariana thì vào phòng nàng. Một lúc sau nàng nghe tiếng xe ra cổng. Nàng đứng ở cửa sổ nhìn ra lâu thật lâu, tự hỏi không biết có bao giờ gặp lại Max chẳng.

Chương 10

Sáng hôm sau cả ông Walmar và Ariana đều giữ thái độ bình thường khiến trong nhà không ai biết có chuyện tối vừa qua. Đến buổi chiều, khi người tài xế báo rằng xe bà Frau von Gotthard đã bị trộm lấy, thì ông Walmar gọi điện thoại cho cảnh sát ngay. Buổi tối cảnh sát cho hay tìm thấy xe ở gần nhà ga xe lửa. Ở nhà nói với cảnh sát có lẽ Gerhard là thủ phạm, xin để trong nhà

thu xếp.

Gerhard đỏ mặt phản đối:

- Ba, con không lấy xe đi chơi như vậy đâu!

- Vậy à? Thế thì thôi!

- Nhưng ba cứ nghĩ là con lấy!

- Xe đã trở về rồi ... Coi như không có việc gì. Thôi, con hoặc bạn con đừng mượn xe của mẹ nữa, thế thôi!.

Chuyện này ông bất đắc dĩ phải bày ra như vậy, ông rất buồn. Ariana hiểu rõ, bèn dẫn Gerhard vào phòng và an ủi cậu ta, Gerhard nói:

- Nhưng vô lý lắm! Em không lấy mà! Hay là chị lấy? - Cậu ta nhìn chăm Ariana.

Nàng bảo:

- Bậy nào! Chị đâu biết lái xe!

- Em cá là chị lấy đấy!

Ariana cười nói:

- Gerhard, bậy nào! rồi cả hai cùng cười, Ariana nắm tay em dẫn lên phòng cậu ta. Cậu ta yên chí là Ariana đã lấy xe đi chơi và bỏ ngoài đường.

Suốt một tuần sau đó ông Walmar thấy Ariana có vẻ lặng lẽ ít nói. Một hôm Ariana vào phòng ông, nước mắt đầm đìa và hỏi:

- Ba, ba nghe gì chưa? – Ông hiểu nàng hỏi gì ngay.

- Chưa, nhưng rồi sẽ có tin thôi. Chắc ông ta phải thu xếp ổn định rồi mới tin cho chúng ta hay.

Nàng ngồi mạnh xuống ghế và nói:

- Ba không biết gì cả. Có lẽ chú ấy chết rồi!

- Có thể, mà cũng không thể! Mà con ạ, chú ấy đi rồi. Cuộc đời chú ấy coi như không liên hệ với ta nữa. Con đừng nghĩ đến làm gì.

Bỗng như nghĩ ra điều gì, kinh hãi, ông hỏi:

- Ariana, hay là con phải lòng chú ấy?

Ariana không ngờ cha hỏi vậy. Nàng nhắm mắt lại và nói:

- Con chỉ lo cho chú ấy thế thôi. Có thể là chú ấy đã bị...

- Hy vọng là không phải thế ... Trong những lúc như thế này thì tốt hơn là chúng ta nghĩ đến những gì tươi sáng ở ngày mai hơn ... Vài năm sau con có thể gặp được chú ấy, khác với chú lúc chú ra đi...

- Con hiểu rồi, ba!

- Tốt lắm. Trong hoàn cảnh chú Max, trốn đi như vậy, thế nào Nazi cũng săn tìm. Ai dính líu với chú ấy tất nó cũng săn tìm. Dù không bị hại thì lo lắng cũng đủ chết!.

- Tại sao họ lại trừng phạt người này chỉ vì thương yêu người nọ, như thế, ba! Làm sao người ta biết trước được bên nào phải bên nào sai!

Câu hỏi của Ariana làm Walmar nhớ tới trường hợp Cassandra ... Ông đã từng báo trước ... Và Cassandra cũng hiểu ... Vậy mà...

- Tại sao thế ba! - Ariana hỏi lại, và nhìn chăm chú vào cha nàng vì ông có vẻ xa xôi quá.

- Nguy hiểm lắm con ạ. Ta quên chú ấy đi.

- Ba giúp chú ấy mà!

- Cái đó là khác. Ba giúp, nhưng ba không có gì ràng buộc dính líu với chú ấy cả!

Ông đứng lên đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài hồ. Xa xa là nghĩa địa Grunewald... Rồi ông bảo:

- Ariana, ba kể cho con nghe về chuyện Nazi... và chuyện má con.

Ariana ngồi phía sau lưng ông. Nàng im lặng lắng nghe.

Ông Walmar nói với giọng dịu nhẹ xa xôi:

- Ba không phải phê bình hay chỉ trích má con. Ba không giận gì má con. Ba má lấy nhau lúc má con rất trẻ. Ba thương yêu nhưng không hiểu được má con. Má con hơi khác những phụ nữ đương thời, má con có một ngọn lửa âm ỉ trong tâm hồn. Con biết không, khi má sinh con ra, thì má con đòi tự nuôi lấy con, không cần thuê vú nuôi. Điều đó chưa có ai làm trong dòng họ

ta, nên ba không đồng ý. Ba thuê bà vú Fraulein Hedwig nuôi con đấy. Má con sau đó cảm thấy như là mất mát...

Ông yên lặng một lát, rồi tiếp:

- Rồi má con gặp một nhà văn danh tiếng, trẻ trung, liền yêu ông ta. Ba biết ngay từ đầu, có thể ngay từ khi má con chưa yêu ông ta nữa. Nhưng vì thấy má con hạnh phúc nên ba không nói gì và còn yêu má con hơn.

Giọng ông trầm xuống:

- Thảm kịch của má con không phải là yêu một người ngoài người chồng. Mà thảm kịch là gặp khi đất nước rơi vào tay Nazi, họ thù ghét Do Thái, và người má con yêu lại là Do Thái. Ba đã báo cho má con biết, nhưng má con không nghe được...

Hình như ông xúc động, giọng ông trở nên khàn khàn:

- Hôm họ đến bắt ông nhà văn ấy thì có má con ở đấy. Họ định giết má con luôn, nhưng vì má con cho họ biết mình là ai nên họ không giết ... Về nhà, má con cắt mạch máu chết trong phòng tắm của má con ... - Ông chỉ tay về phía phòng mà trước đó một tuần Max đã trốn rồi tiếp:

- Đấy! Má con yêu một người mà Nazi muốn giết, họ cũng sẽ làm như thế với con nếu con yêu một người họ muốn giết...

Rồi ông khóc nho nhỏ. Ariana bước đến ôm lấy cha. Nàng cũng khóc và nói:

- Ba... Ba... con rất buồn... - nàng đã hiểu rõ chuyện mẹ mình. Nàng nói:

- Ba ạ ... con thấy chú Max tội nghiệp, con chỉ muốn giúp đỡ, thấy chú ấy quá tội.

- Ba cũng muốn giúp chú ấy. Ta hãy để cho chú đi, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Một ngày kia con sẽ gặp một người đàn ông xứng hợp ý con ...

Ariana lau nước mắt, hỏi:

- Ba có nghĩ là sau này mình gặp lại chú ấy không?

- Cũng có thể! Ba hy vọng gặp lại ông ta. Con ạ, bây giờ đang chiến tranh, con phải thận trọng.

- Con hứa là con cẩn thận - Ariana nhìn cha, ông Walmar mỉm cười héo hắt. Lát sau Ariana nói:

- Vả chăng con không muốn xa ba.

Ông Walmar cười dịu dàng bảo:

- Chuyện đó rồi sẽ khác đi!

Khoảng hai tuần sau ông Walmar nhận được một bức thư tại văn phòng. Thư không có tên người gửi và bên trong chỉ có tờ giấy nguệch ngoạc một địa chỉ. Thế là Max đã ở Lucerne. Và đây là tin tức cuối cùng mà Walmar von Gotthard biết được về Max...

Chương 11

Mùa hè trôi qua vô sự. Ông Walmar lo công việc ở nhà ngân hàng. Ariana thì bận mỗi tuần ba ngày ở bệnh viện. Không đi học nên nàng có nhiều thì giờ để làm công tác từ thiện và săn sóc việc nhà. Ba cha con đi nghỉ hè một tuần ở miền núi vào ngày sinh nhật Gerhard mười sáu tuổi. Ông Walmar vui vẻ báo cho cậu ta biết rằng cậu đã là một nam nhân, vì Hitler bắt thanh niên đi lính ở tuổi đó, do tình hình tuyệt vọng của mùa thu 1944 đòi hỏi có quân lính đông hơn.

Bốn hôm sau ngày sinh nhật thì Gerhard nhận được lệnh nhập ngũ. Cậu ta nhìn cái lệnh gọi và nói với ông Walmar:

- Thật khó tin. Họ không thể làm thế này được, ba à!

Ông Walmar có vẻ buồn lo, bảo:

- Không chắc, để ba xem sao.

Lát sau ông Walmar đi thăm một người bạn cũ, một vị đại tá, ông này nói rằng phải tuân lệnh thôi. Vị đại tá bảo:

- Chúng tôi cần lính Walmar ạ! Chúng tôi cần tất cả thanh niên!

- Cần đến vậy à?

- Còn hơn nữa!

- Tôi hiểu.

Walmar trở về văn phòng. Lúc ngồi trên xe ông suy nghĩ những điều phải làm. Ông không thể

mất đứa con trai. Ông đã mất nhiều quá rồi .

Về tới văn phòng, ông gọi điện thoại cho hai người nào đó. Đoạn về nhà ăn cơm trưa, lấy mấy thứ giấy tờ cần thiết, trở lại làm việc ngay. Tối đó hơn sáu giờ, ông mới về nhà. Lên lầu thì thấy Ariana đang khóc, còn mặt mày Gerhard thì sợ sệt thất vọng.

Ariana nói:

- Họ không thể bắt Gerhard đi như thế, phải không ba? - Ariana nghĩ rằng cha nàng có thể dòi non lấp biển, nhưng ông Walmar bảo:

- Họ bắt được chứ con!

Gerhard chẳng nói gì. Hai người bạn trong lớp cậu cũng có giấy gọi như thế, nhưng cậu ta chưa nói gì với họ. Cha cậu đã dặn là đừng nói gì để xem ông có thể tính toán thế nào đó. Bây giờ cậu nghe cha cậu nói vậy, bèn hỏi:

- Thế nghĩa là con phải đi?

Ariana lại khóc nữa. Ông Walmar bảo:

- Ở Gerhard, con phải đi. Phải hãnh diện được phục vụ quê hương.

Cả Gerhard và Ariana đều ngạc nhiên nhìn ông Walmar và cùng nói:

- Ba điên rồi à?

- Bình tĩnh! Ông đứng lên khép cửa phòng, để một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, rồi nói khe khẽ với Gerhard:

- Con không phải đi!

Gerhard vui sướng hỏi:

- Con khỏi đi à? Ba lo được rồi sao?

- Không. Lo thế nào được! Chúng ta ra nước ngoài thôi.

- Sao ba? - Gerhard có vẻ kinh ngạc, nhưng Ariana thì hiểu ngay. Cũng giống như chú Max đã đi mấy tháng trước thôi. Ông Walmar bảo:

- Ngày mai ba sẽ đem con qua Thụy Sĩ. Chúng ta nói là con bị bệnh. Ba đưa con qua Lausanne hoặc Zurich, con ở với bạn của ba, rồi ba trở về đưa chị con đi.

Gerhard hỏi:

- Sao chị Ariana không đi một lần luôn?

Ông Walmar lắc đầu bảo:

- Ba chưa lo mọi việc nhanh như thế được. Ba với chị sẽ đi sau. Con phải tuyệt đối yên lặng việc này. Mở miệng ra là chết tất cả. Con hiểu chưa?

Cả hai con ông đều gật đầu. Ông Walmar lại nói:

- Gerhard, trong khi đó con phải coi như cam chịu đi lính. Lộ vẻ vui lòng, để trong nhà này gia nhân họ không nghi ngờ.

- Ba không tin gia nhân sao? - Gerhard mới mười sáu tuổi nên chưa thấy được gì. Trong khi đó ông gia nhân Berthold rất quan tâm đến Đảng Quốc Xã, bà vú Fraulein Hedwig thì sùng bái Adolf Hitler.

- Quan trọng đến chuyện tánh mạng của các con thì không tin được đâu.

- Vâng.

- Đừng gói đồ gì đem theo cả. Ta cần gì thì qua bên đó mua.

- Đem theo tiền chứ ba?

- Có tiền bên đó rồi - Ông Walmar đã lo từ mấy năm nay - Ba chỉ buồn là chúng ta phải đợi tới nay mới đi ...

Ariana hỏi:

- Hôm nay là thứ Hai. Mai sáng đi... Vậy tối thứ Tư thì ba trở về. Rồi tối thứ Năm thì ba và con sẽ đi. Chúng ta bảo là đi ăn tối nhà hàng rồi đi luôn... bây giờ phải làm sao cho gia nhân tưởng rằng Gerhard đi trình diện nhập ngũ. Con làm sao giữ Anna và bà Fraulein Hedwig tránh phòng Gerhard sáng mai và ngày Thứ Tư ... Còn ba và con ở đây thì gia nhân không nghi ngờ rằng Gerhard đã đi ... Ba sẽ cố gắng về tối thứ Tư trước bữa ăn tối.

- Ba sẽ nói với nhân viên ở nhà ngân hàng thế nào ?

- Khỏi ! Ba đi đâu không cần giải thích cho ai cả. Bây giờ hai con rõ chưa? chiến tranh gần kết thúc, bọn Nazi sẽ tàn phá trước khi thua trận. Ba không muốn hai con bị hại. Phải đi thôi. Gerhard, sáng mai mười một giờ gặp ba ở tiệm cà phê góc đường chỗ ngân hàng của ba. Chúng ta cùng đến nhà ga. Con nhớ chưa ?

- Vàng.

Ông dặn thêm Ariana:

- Ariana, ngày mai con dậy lo cho em Gerhard nhé.

- Vàng, ba. Nhưng làm sao nó ra đi mà đừng cho gia nhân thấy ?

- Thì Gerhard dậy đi lúc năm giờ sáng nhé.

- Vàng, ba.

Ông dặn thêm Gerhard:

- Con mặc đồ thật ấm để đi đường. Có đoạn chúng ta phải đi bộ.

Ariana nhắc cha:

- Ba cũng nhớ mặc đồ thật ấm chứ? Ba cũng phải đi bộ luôn à?

- Ba cũng đi bộ, ba đủ sức mà, con đừng lo. Ba còn có thể đi hơn Gerhard nữa là khác. – Ông đứng lên vò tóc Gerhard, và sửa soạn ra khỏi nhà. Ông mỉm cười với các con và nói thêm:

- Các con đừng lo. Sẽ an toàn cả. Một ngày kia chúng ta sẽ trở về đất nước.

Nhưng Ariana tự hỏi không biết có trở về được như cha nàng nói chẳng ...

Chương 12

- Cô Gebesen, - Ông Walmar nói với cô thư ký của ông - tôi đi họp nhé ... Chắc cô biết tôi họp ở đâu rồi chứ gì?

- Vàng, thưa ông.

- Tốt lắm. – Ông đi nhanh ra khỏi phòng. Cô ta không rõ ông đi đâu. Nhưng nghĩ là ông đến Bộ Tài Chánh chứ đâu nữa!

Walmar đã tính rất kỹ sự ra đi của mình. Ông Bộ Trưởng Tài Chánh đang đi Pháp một tuần để tham khảo về tình hình tài chánh của Đế chế tại Paris.

Ông Walmar dặn người tài xế đánh xe về, đừng đợi ông. Rồi ông đi bộ đến quán cà phê công nhân. Gerhard đã rời nhà lúc năm giờ sáng như dự định. Lúc ông Walmar vào quán đã thấy Gerhard, nhưng ông vờ không thấy, ông đi thẳng đến phòng nghỉ của nam giới. Bước vào phòng, ông khóa trái cửa lại. Ông thay bộ đồ lớn, mặc bộ đồ công nhân cũ kỹ. Ông mặc thêm chiếc áo gió bên ngoài, đội chiếc mũ cũ. Xếp bộ đồ lớn vào xách tay. Chiếc mũ sang trọng thì ông nhét xuống đáy giỏ rác. Lát sau, ông trở ra với Gerhard và gật đầu ra hiệu bảo đi.

Họ đón xe tắc xi đến nhà ga, rồi biến vào đám đông chen lấn lấy vé. Hai mươi phút sau đã ngồi trên xe hỏa đi biên giới. Giấy tờ đầy đủ. Walmar rất bằng lòng Gerhard vì cậu ta đóng vai của mình rất tốt. Chỉ qua một đêm họ đã thành kẻ đi trốn, và trốn thành công.

- Fraulein Ariana à ... Fraulein Ariana ơ ? – Bà Fraulein Hedwig vừa gõ cửa vừa hỏi, trong khi Ariana từ từ mở hé cửa. Nàng để một ngón tay lên miệng ra dấu im, rồi đi theo bà vú ra phòng trước.

Bà Fraulein hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Suyt ... Vú đừng làm ồn nó dậy mất. Gerhard bị đau.

- Cậu chủ bị sốt à ?

- Không, chắc bị cảm lạnh thôi.

- Để tôi vào thăm cậu ta một tí.

- Thôi, tôi hứa với nó là không thức nó dậy, để cho nó ngủ cả ngày. Thứ Năm này nó đi trình diện nhập ngũ, nó sợ bệnh không đi được thì nguy. Nó muốn ngủ suốt ngày luôn.

- À, tôi hiểu. Hay là mình mời bác sĩ đi !

Ariana lắc đầu, nói :

- Để coi nó có nặng hơn không.

Bà Fraulein Hedwig gật đầu, hài lòng thấy cậu chủ của bà lo lắng việc phục vụ đất nước. Bà nói :

- Cậu ta là thanh niên tốt đấy.

Ariana mỉm cười, hôn bà vú và nói :

- Thôi cảm ơn vú.

- Có gì thì nhớ gọi tôi nhé cô.

- Vâng, cảm ơn vú.

Hai lần buổi chiều đó và một lần buổi tối đó bà vú đến thăm Ariana hỏi về Gerhard, Ariana đều bảo là nó vừa dậy uống sữa và ngủ lại...

Ariana sẽ phải đóng trò đó cho đến tối thứ Tư, chờ cha về. Sau đó ông Walmar sẽ nói là đã đem Gerhard đi trình diện từ sáng sớm. Rồi tối thứ Năm, nàng sẽ cùng cha đi luôn.

Tại nhà ga Mullheim, ông Walmar thúc nhẹ vào Gerhard đang ngủ gục. Họ đã ngồi trên xe gần mười hai tiếng đồng hồ. Tại vài trạm, lính lên xét giấy. Walmar nói Gerhard là người bạn trẻ của ông ta. Giấy tờ hợp lệ cả. Gerhard nhìn mấy người lính, có tên vò đầu cậu và hứa là sẽ dành cho cậu một chức vụ. Gerhard mỉm cười.

Không ai lên tàu ở ga Mullheim cả. Ga Lorrach sẽ là ga chót. Hai cha con sẽ phải đi bộ chín dặm để đến biên giới, đến Basel càng sớm càng tốt. Từ đó họ sẽ đi xe lửa đến Zurich. Walmar định sẽ chia tay con ở đây. Ông sẽ trở về và hai hôm sau sẽ cùng Ariana đến Lausanne.

Tối ga Lorrach lúc một giờ rưỡi sáng. Hai cha con cùng với mấy người nữa xuống xe. Chân ông Walmar tự nhiên run khi chạm đất. Nhưng ông không nói gì với Gerhard. Ông chỉ kéo cao cổ áo và kéo sụp nón xuống. Hai người, một già một trẻ, quần áo cũ xấu, không lạ lẫm trong vùng Lorrach, chỉ có bàn tay và râu tóc ông Walmar hơi chăm chút một tí, tuy nhiên ông luôn luôn sụp mũ xuống và che giấu tay trong túi, đã được bồi bản lúc ở nhà ga. Ông nhìn qua Gerhard, hỏi:

- Con đói bụng không?

- Không sao. Còn ba?

Ông cười, bảo:

- Đây! – và đưa cho Gerhard một trái táo mà ông lấy trong phần ăn trên tàu.

Trên đường chẳng gặp ai. Họ đi suốt năm tiếng đồng hồ. Gerhard có thể đi mau hơn, nhưng phải chờ ông Walmar. Khi họ tới biên giới thì thấy hàng rào kẽm gai dài mấy dặm. Xa xa có tiếng xe lính tuần biên giới. Bọn lính này đã rời canh gác từ hai giờ đồng hồ trước. Walmar lôi chiếc kềm cắt kềm trong túi áo ra. Ông cắt tới đâu thì Gerhard vạch ra tới đó, vừa đủ một lỗ rộng cho họ bò qua.

Tim Walmar đập thành thịch. Nếu lính biên giới bắt gặp như thế là bắn ngay. Ông không lo cho bản thân ông, chỉ lo cho người con trai tươi trẻ của ông. Họ bỏ nhanh qua. Ông nghe tiếng áo ông bị rách xẹt xẹt. Nhưng chỉ một lát sau họ đã đứng trên phần đất Thụy Sĩ, sát một bụi cây giữa đất trống. Walmar ra dấu và hai cha con bắt đầu chạy lúp xúp. Thời gian kéo dài tưởng như cả tiếng đồng hồ. Nhưng chẳng có ai theo dõi họ. Một lát cả hai dừng lại.

Hai năm trước thì chuyện này rất khó, nhưng mấy tháng gần đây vì thiếu lính quá, nên trên biên giới này rất ít lính tuần tra.

Hai cha con đi nửa giờ thì tới Basel, trời vừa sáng. Mặt trời dần dần lộ dạng rực rỡ. Walmar quàng tay ôm gáy con, cảm thấy cuộc đời mới tự do tốt đẹp mở ra cho họ, ít nhất là cho đến lúc hết chiến tranh.

Chân rất đau họ cũng kéo đến được nhà ga, may kịp chuyển xe đầu, mua vé đi Zurich. Ông Walmar ngồi yên trên xe, nhắm mắt thiếp ngủ. Một lúc lâu sau, Gerhard kéo tay ông và nói:

- Ba à ... Con chắc mình đến nơi rồi .

Ông Walmar mở mắt nhìn ra, thấy nhà thờ Grossmunster ở xa xa, và ngọn núi Uetliberg, ông nói:

- Phải rồi!

Lúc bước xuống ga ở Zurich, mặc dầu lưng và chân đều rất đau, ông Walmar cũng muốn ôm con mà nhảy. Họ đã được tự do! Cuộc đời Gerhard đã được yên ổn. Cậu ta chẳng phải phục vụ quân đội của Hitler! Chúng sẽ không giết được con ông!

Họ ghé quán ăn bữa sáng, rồi thuê phòng trọ. Gerhard ôm lấy cổ ông Walmar với sự sung sướng thương yêu và thán phục. Cậu ta nói:

- Ba ạ ... Con biết ơn ba ... Con nhớ ơn ba ... – Cha cậu là người già nhưng không già. Ông có thể “trẻ non lặn suối” để cứu con mình ... Ông Walmar ôm con một lúc lâu rồi mới buông ra và nói:

- Bây giờ con được an toàn rồi . Con sẽ sống yên ổn ở đây!

Ông lấy ra một tờ giấy và nói:

- Ba ghi cho con địa chỉ và số điện thoại của Herr Muller ... trong trường hợp ba và chị Ariana của con bị trễ nải vì lý do gì đó ...

Herr Muller là một chủ ngân hàng quen thân với ông. Ông không ghi địa chỉ của Max, vì sợ nguy hiểm, rồi ông bảo:

- Ba để chiếc cặp của ba lại đây cho con, có giấy tờ , một ít tiền. Trong hai ngày tới chắc con không cần gì nhiều đâu.

Ông nôn nóng trở về kịp để đưa Ariana đi. Lúc ông nhìn qua Gerhard thì thấy cậu ta đang khóc. Ông ôm con và tạm biệt. Ông dặn:

- Con đừng lo âu, bây giờ con ngủ đi. Rồi khi dậy, ăn một bữa cho no, đi dạo phố. Đây là đất nước tự do, không còn bọn Quốc Xã, không còn bọn lính canh. Con hãy vui sống, tối mai thì ba và Ariana đã trở lại đây.

- Ba có chắc là chị Ariana đi bộ được từ Lorrach?

- Chị con sẽ đi được. Ba sẽ bảo chị con đừng mang giày cao gót.

Gerhard mỉm cười qua nước mắt, nói:

- Con đưa ba ra nhà ga được chứ?

- Không, không được. Con phải ngủ đi đã.

- Còn ba thì sao?

- Ba sẽ ngủ trên đường về Basel, và trên đường về Berlin.

Rồi họ chia tay.

Ông Walmar đợi mười phút thì lên tàu về Basel. Tại nhà trọ Gerhard nằm dài ra ngủ một giấc say sưa.

Chương 13

- Sao cậu ấy thế nào? Bà vú Fraulein Hedwig có vẻ lo âu hỏi Ariana lúc nàng bước ra để bung mâm ăn sáng. Nàng lấy vẻ tự tin, bảo bà vú:
- Nó đỡ hơn rồi, nhưng còn hơi ho ho. Tôi chắc mai là nó sẽ khỏe.
- Vậy phải mời bác sĩ. Chứ để cậu đi trình diện mà ho là không tốt.
- Để vậy nó khỏi nói nhiều, hợp với một chiến sĩ, vú à? Thôi không sao đâu.
- Một mình cô sẵn sóc từ hôm qua nay có mệt không, để tôi giúp cho.
- Cám ơn vú, vú không thấy là nó lớn rồi sao, nó ghét coi nó như con nít nữa. Và nó bảo tôi là đừng cho ai vào !
- Cậu ấy khó thế. Tôi nghĩ là vào lính sẽ khiến cho cậu ấy dễ hơn !
- Tôi sẽ bảo nó là vú nói như thế. Nàng cười vui, rồi trở vào đóng cửa lại. Lát lâu nghe bà vú đi xa, nàng thở dài nhẹ người. Nàng mong cha nàng về sớm. Thật khó lừa bà Hedwig lâu nữa. May thay cả hôm đó bà vú không tới. Cho đến chiều tối bà mới trở lại hỏi:
- Cậu chủ thế nào rồi?
- Khá lắm rồi. Chắc mai đi trình diện được rồi. Nó còn đòi làm thí nghiệm hóa học gì đó trước khi đi. Dám làm nổ căn phòng lắm vú ời !
- Tốt thôi - Bà vú nhìn Ariana có ý trách móc. Mới mười chín tuổi nàng đã cư xử như bà chủ lớn. Bà nói:
- Cô hỏi cậu chủ giùm tôi tại sao lại trốn tôi như thế ! Làm như học trò hư trốn học là sao?
- Để tôi hỏi, vú nhé.
- Hỏi giùm tôi đi ! Rồi bà ta trở xuống phòng của bà.

Hai mươi phút sau lại đến lượt ông già Berthold gõ cửa:

- Thừa cô, có điện thoại của văn phòng ông nhà hình như gấp lắm. Cô xuống nghe chứ?

Nàng do dự , rồi đi theo ông Berthold. Nàng nhắc điện thoại lên:

- Vâng tôi nghe.

- Fraulen von Gotthard phải không ạ? - Đó là giọng cô Frau Gebsen, thư ký của cha cô.

- Vâng có gì không ạ?

- Không biết nữa... Cô ạ, sáng hôm qua ông chủ nói đi họp. Tôi tưởng họp ở Bộ Tài Chánh. Nhưng hóa ra không phải.

- Chắc ba tôi lại họp ở đâu đó ! Có gì quan trọng không cô?

- Có điện thoại khẩn ở Munich, tôi phải chuyển đến ông chủ , nhưng không gặp. Ngài Bộ trưởng thì đi Paris cả tuần lễ.

- Như vậy chắc cô nghe nhầm ba tôi nói. Ba tôi bây giờ ở đâu?

- Ấy thế, tôi mới gọi đến cô. Sáng nay ông không về văn phòng, và nếu ông không đến chỗ Ngài Bộ Trưởng thì ông đi đâu? Cô biết được không ạ?

- Làm sao biết. Chắc ba tôi họp chỗ khác. Chắc ông sẽ gọi cho cô biết sau.

- Nhưng cả hôm nay ông không gọi về, và ông Berthold cũng vừa nói là ông chủ đêm qua không về nhà.

- Cô Frau Gebsen, chuyện ba tôi đi đâu ban đêm thì không phải là chuyện của cô , hay ông Berthold , hay tôi quan tâm được - Giọng Ariana hơi run run. Không rõ vì giận hay sợ.

- Vâng, tôi xin lỗi. Tôi chỉ lo điện thoại từ Munich. Tôi ngại ông có gặp tai nạn gì chẳng. Thật là bất thường cô ạ!

- Cô cứ nói với Munich, là hiện thời ba tôi không nghe điện thoại được. Ba tôi về tôi sẽ báo cô ngay. Chắc không lâu đâu.

- Vâng, tôi hy vọng thế !

- Chắc chắn vậy thôi.

- Vâng xin cô nhắc ông gọi cho!

- Vâng tôi sẽ nhắc.

Ariana gác máy rồi trở lên lầu. Lúc tới nơi nàng thấy cửa phòng mở. Bước vội tới, nàng thấy ông Berthold và bà vú Hedwig đứng trước căn phòng của Gerhard. Nàng hỏi như hét:

- Các người làm gì ở đây?

Bà vú Hedwig mặt lạnh như băng hỏi:

- Cậu chủ đâu?

- Sao tôi biết được? Chắc là chạy trốn đâu rồi. Và tôi đã dặn là...

Ông Berthold lại hỏi:

- Còn ông chủ đi đâu?

- Thì ba tôi đâu, tôi với ông làm sao biết được. Đâu phải chuyện của chúng ta.

Mặt nàng tái nhợt. Nàng mong cho tiếng nói đừng run. Nàng cố gắng trầm tĩnh nói:

- Còn Gerhard, chắc chạy đi đâu đó rồi. Tôi vừa thấy nó ở đây mà.

- Lúc nào? - bà vú Hedwig đầy vẻ nghi ngờ - Cậu ấy chưa bao giờ biết sửa soạn chăn giường để ngủ cả.

- Tôi đã sửa soạn cho nó. Thôi hai người đi ra cho tôi ngủ một chút.

Lúc họ đi ra rồi, Ariana ngồi run rẩy, hai tay để lên miệng, nhắm mắt lại, hàng nghìn hình ảnh, kinh hãi như quay cuồng trước mắt.

Nhưng cũng chưa kinh hãi bằng sự việc xảy ra khoảng nửa giờ sau.

Khi ấy nàng nghe tiếng gõ cửa. Nàng nói ra:

- Không. Tôi đang nghỉ.

- Thế sao? Xin lỗi cô tha thứ cho sự xâm nhập của chúng tôi - Đó là giọng nói của một sĩ quan của Đế chế.

Nàng đứng lên ngạc nhiên khi thấy ông ta đi thẳng vào. Không chỉ ông sĩ quan mà còn thêm ba người lính nữa.

Viên sĩ quan nói:

- Tôi xin lỗi cô rất nhiều.

- Không có chi, thưa trung úy - Nàng đứng thẳng, vuốt tóc, và lấy chiếc áo khoác, khoác lên vai.
Nàng nói:

- Xin mời quý vị xuống phòng khách chúng ta nói chuyện.

- Vâng. Xin cô đem theo áo choàng !

- Áo choàng à? - Tim nàng đập thình thịch.

- Vâng. Đại úy của chúng tôi nói là mời cô đến văn phòng ông ta để làm việc thì nhanh hơn là lễ mễ ở đây.

Trung úy này chính cống là một tên Nazi, từ ngoài y phục đến tâm hồn y biểu lộ qua đôi mắt xám. Ariana hỏi:

- Có việc gì quan trọng không Trung úy?

- Có lẽ có đấy. Chúng tôi nhờ cô giải thích.

Phải chăng họ đã bắt được Gerhard và cha nàng. Nhưng không thể được ! Nàng cố hết sức bình tĩnh đi theo viên Trung úy, và suy nghĩ. Nàng hiểu ra. Họ không biết gì cả nên đến hỏi nàng. Thế thôi. Nàng sẽ không nói gì cho họ biết cả. Bất kể là thế nào.

Chương 14

- Cô nghĩ là cha cô đi họp một cuộc họp kín à, Cô Fraulein von Gotthard? Thật chứ? Hay lắm !
Họp với ai?

Đại úy Dietrich von Rheinhardt nhìn Ariana có vẻ chăm chú. Đây là một cô gái đẹp. Đẹp từ đầu đến chân. Ông ta lại hỏi:

- Cô nghĩ là cha cô họp với ai?

Viên Đại úy hỏi lui hỏi tới câu đó trong gần hai tiếng đồng hồ qua , từ lúc họ đưa nàng đến đây, văn phòng chỉ huy của một sở mật vụ. Nàng cảm thấy lạnh xương sống. Nhưng nàng cố không tỏ ra sợ hãi, tức giận, hay mệt mỏi. Nàng lễ phép trả lời các câu hỏi, cố giữ đúng vẻ quý phái của một phụ nữ thượng lưu. Lần nào cũng vậy.

- Tôi không có ý niệm gì về chuyện ba tôi họp với ai, thưa Đại úy. Ông không bao giờ trao đổi những bí mật trong công việc với tôi cả.

- Cô nghĩ là ông nhà có những bí mật chứ?

- Theo ý nghĩa công việc mà ba tôi làm cho Đế chế.

- Cô nói hay lắm! - Viên Đại úy ngồi dựa ra ghế , châm thuốc hút. Rồi hỏi :

- Cô dùng trà nhé?

- Không ạ , cám ơn Đại úy.

- Thôi , cô dùng tí rượu nhẹ nhé.

Họ rất lịch thiệp nhã nhặn với nàng. Nhưng thấy bức ảnh của Hitler cỡ lớn đang nhìn vào mặt nàng, Ariana cảm thấy không yên tâm chút nào ở đây.

- Không ạ, cám ơn Đại úy.

- Cô kể cho chúng tôi nghe những cuộc họp bí mật của cha cô đi !

- Tôi đâu có nói là ba tôi họp bí mật gì. Tôi chỉ biết là nhiều hôm ba tôi về nhà trễ, thế thôi.

- Có lẽ đi với một bà nào chăng?

- Thưa Đại úy , tôi rất tiếc là không biết rõ ạ !

- Vâng, xin lỗi , hỏi thế cũng hơi tò mò. - Đôi mắt viên Đại úy nhìn nàng có vẻ xấu xa độc ác. Y tiếp:

- Thế còn cậu em cô? Cậu ta cũng đi họp bí mật à?

- Nó mới mười sáu tuổi ạ!

- Thì cậu ấy họp với thanh niên, phải không ạ? Phải chăng gia đình cô không có cảm tình lắm với Đế chế, như chúng tôi tưởng.

- Không đúng đâu Đại úy ! Em trai tôi vừa bận học, vừa bị bệnh suyễn... Vả lại mẹ tôi đã chết...

- Mẹ cô chết khi nào?

- Mười năm rồi, Đại úy.

- Tôi hiểu. Cậu ấy còn nhớ mẹ, thật tội nghiệp. Chắc cậu em phải là người dễ cảm lắm.

Ariana gật đầu. Nàng không biết trả lời như thế nào. Nàng nhìn đi chỗ khác, tránh mặt viên đại úy. Y hỏi:

- Có lẽ cậu ta dễ cảm xúc quá nên không hợp với quân đội. Có lẽ vì thế mà cha cô và cậu ta trốn khỏi đất nước, vào giờ phút cần thiết phải không ạ?

- Không có lý. Nếu họ đi, sao tôi còn ở đây?

- Thế cô có biết người tên Max, Maximilian Thomas, cô nói cho chúng tôi nghe đi. Ông ta còn trẻ, thường thăm cha cô, hay có lẽ thăm cô...

- Ông ấy là bạn cũ của ba tôi.

- Ông ấy chỉ trốn cách đây năm tháng. Đúng vào đêm cha cô mất xe hơi. Sau đó tìm thấy lại ở nhà ga Berlin. Có lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên chăng?

Lạy Chúa, họ biết chuyện về Max rồi chăng?

- Tôi nghĩ chuyện mất xe nhà tôi không dính dáng gì đến ông Max.

Viên Đại úy kéo một hơi thuốc dài. Rồi nói:

- Thôi bây giờ trở lại chuyện cậu em của cô một chút. Cậu ấy có thể đi đâu nhỉ? Tôi nghe nói cô nuôi cậu ta suốt hai ngày qua vì cậu ấy bệnh cảm.

Nàng gật đầu. Viên Đại úy tiếp:

- Thế rồi cô xuống nghe điện thoại, thì cậu ta biến đi mất. Theo tôi nghĩ có lẽ cậu ta đã đi từ hai ba hôm trước. Có lẽ sáng hôm qua chẳng hạn, cùng lúc với khi cha cô đi khỏi văn phòng. Cô thấy có ngẫu nhiên gì chăng?

- Theo tôi thì chẳng thể được. Bởi vì chiều hôm qua và sáng nay nó vẫn ở trong phòng nó.

- Cậu ấy thật may mắn có cô chị tận tâm như cô. Cô canh chừng cho cậu ấy ghê lắm.

Ariana thấy lạnh xương sống. Chỉ có thể là bà vú Hedwig hoặc là Berthold báo tin cho ông ta.

Nàng cảm thấy buồn nôn trước sự thật , trước sự phản bội của đám gia nhân. Song nàng phải đóng cho hết vở kịch , không cho viên Đại úy này thấy rõ.

Viên Đại úy nói:

- Điều tôi lấy làm lạ là họ đã đi và bỏ cô lại. Mà cô thì vẫn cố che giấu. Hay là cô hy vọng cha cô trở lại?

Ariana phản bác lại:

- Chúng ta đã nói chuyện gần hai tiếng đồng hồ, mà ông hỏi những câu tôi không thể trả lời được. Sự kết tội và giả thuyết ông đưa ra đều không đúng. Tại sao cha tôi lại bỏ đi và để tôi lại đây được?

- Thực ra thì, thưa cô, tôi không tin thế. Cho nên chúng ta phải chờ xem. Khi cha cô về chúng tôi sẽ bàn chuyện.

- Chuyện gì ạ?

- Chuyện trao đổi. Trao cô con gái cho ông ta để... Nhưng chúng ta khoan bàn đến chi tiết... Tôi sẽ bàn với cha cô khi ông trở về. Bây giờ, tôi xin lỗi cô, cô sẽ theo Trung úy Hildebrand về phòng dành cho cô.

- Phòng dành cho tôi? Tôi không được về nhà à?

Nàng cố không khóc. Viên Đại úy đáp :

- Không , thưa cô. chúng tôi sẽ tiếp đãi cô tử tế cho đến khi cha cô trở về. Cô ở đây thoải mái với chúng tôi.

- Vâng.

- Cô thật là một phụ nữ khả ái, thông minh, và đặc biệt. Cô không khóc lóc, van xin, hay cãi vã gì cả. Tôi nghĩ là rất tốt.

Nàng muốn tát vào mặt y một tát.

Viên Đại úy bấm chuông nhưng không có ai vào. Y bước tới cửa, dòm ra ngoài, cự nự :

- Von Tripp, chúng đi đâu hết cả?

- Chắc họ đi ăn tối ạ. Trễ lắm rồi. - Lúc ấy là bảy giờ tối.

- Đồ heo. Chỉ lo ăn với ăn. Thế còn anh, sao không đi với chúng nó?

- Thừa, tối nay tôi trực ạ.

- Thôi, đưa cô này xuống dưới. Tôi làm việc xong rồi.

Viên thiếu úy đáp :

- Vâng ! - Y đứng lên rập chân chào. Rồi y bước vào phòng, ra lệnh cốc cốc:

- Đứng lên ! - Ariana vẫn ngồi yên.

Viên Đại úy ở ngoài bước vào nói:

- Thiếu úy nói cô đứng dậy đẩy thừa cô. Cô vui lòng làm theo anh ta...

Ariana đứng dậy. Nàng thấy viên thiếu úy có vẻ sợ sệt tên Đại úy lắm. Ra tới ngoài phòng y nắm cánh tay nàng và bảo:

- Cô đi theo tôi. Tôi bảo gì phải làm thế. Tôi không muốn cãi vã với tù nhân, nhất là phụ nữ. Cô đừng gây trở ngại cho cô và cho tôi.

Ariana đi nhanh theo bước chân sỏi của y. Nàng biết rõ là chúng đã bắt nàng. Nàng không hiểu rồi cha nàng có thể lo cho nàng ra được không.

Tên Thiếu úy đưa nàng xuống một căn phòng ẩm thấp. Chiếc cửa sắt mở ra , và nàng vào một dãy phòng ngục !

Một nữ Trung sĩ đẩy Ariana vào một căn phòng có nhiều phụ nữ đang khóc lóc, có cả tiếng trẻ con. Song Ariana không thấy rõ mặt họ vì chỉ có mấy khung cửa song sắt nhỏ xíu không đủ sáng. Nàng phải cẩn rằng không khóc.

Lát lâu trong căn phòng ghê gớm, Ariana mới bắt đầu khóc nho nhỏ, rồi khóc nức nở.

Chương 15

Khi ông Walmar rời nhà ga xe lửa ở Based, ông đứng nhìn quanh một lát trước khi đi bộ trở lại Lorrach để đón tàu hỏa về Berlin. Các bắp thịt trong người ông đau nhừ. Trông ông dơ dáy và rách rưới, không còn có vẻ gì là một chủ ngân hàng có thể ngồi họp với Bộ Trưởng Tài Chính

cả. Và không ai có thể ngờ là ông đang mang một số tiền lớn trong người cả.

Khoảng trưa thì ông đến sát biên giới. Ông đã đi bộ sáu tiếng đồng hồ. Bây giờ là đến phần gay go nhất của cuộc hành trình trở về Berlin. Rồi ông sẽ phải lập lại như thế nữa để đưa Ariana đi. Một khi hai con ông đã được an toàn ở Thụy Sĩ, thì ông chẳng thiết gì nữa cả, có chết cũng an lòng.

Ông lại chui qua lỗ kẽm gai cắt khi đêm. Với một người ở tuổi ông, đi thế này thật là cả một cuộc phiêu lưu nguy hiểm. Song đối với ông sẽ không ăn thua gì nếu cứu được hai con ông.

Ông ngừng lại. Nghe ngóng rồi chạy lại chỗ bụi cây. Nhưng lần này thật không may, ông nghe có tiếng chân người gần đây. Ông chui nhanh vào bụi cây. Nhưng hai tên lính đã vừa trờ tới.

- Ấy, ông già, đi đâu vậy? Định đi tòng quân ở Berlin à?

Ông cố cười vờ làm bộ ngu si. Nhưng một tên lính chĩa súng vào ông và hỏi:

- Ông đi đâu?

Ông cố nói với giọng nhà quê:

- Đến Lorrach.

- Sao phải đến đó?

- Con gái tôi ở đó. - Ngực ông đập thành thịch.

- Vậy à? Hay quá!

Tên lính quay lại dí súng vào lưng ông, và ra dấu cho tên kia lục soát. Chúng vạch áo ông ra, vỗ vào túi áo, và sờ lưng quần. Ông nói:

- Tôi có giấy tờ đây.

- Ồ, vậy à. Cho xem!

Nhưng trước khi ông lấy được giấy ra thì một tên lính sờ lưng ông thấy một thứ gì mềm mềm dọc theo cánh tay phải của ông. Nó hỏi:

- Gì đây, bố? Bố giấu cái gì phải không? - Y cười lớn và nháy nháy với tên bạn. Các ông già thường hay kỳ quặc. Hai tên lính biết vậy nên lặng thinh xé toạc áo sơ mi của ông ra, chiếc áo dơ dáy song vải rất tốt. Chúng không nghi ngờ gì, rõ ràng đây là một ông già nhà quê. Song chúng ngạc nhiên tròn xoe mắt khi mở ví ông ra, cả một mớ tiền giấy bạc lớn và bạc lẻ. Chúng

đếm xong lấy làm kinh ngạc, hỏi:

- Ông đem tiền này cho Quốc Trưởng à? - Chúng nói xong thì cười lớn một cách thích chí.

Ông Walmar chỉ nhìn xuống đất. Ông hy vọng là chúng thỏa mãn với số tiền lấy được và cho ông đi. Nhưng hai tên lính thời chiến tranh thì đủ khôn để biết cần phải làm những gì. Chúng trao đổi nhau bằng mắt, tên thứ nhất bước lui, tên thứ hai bắn vào ông Walmar. Ông ngã xuống trên đám cỏ.

Chúng nắm chân ông kéo vào bụi cây, lấy hết giấy tờ, tiền bạc, rồi trở lại lều của chúng. Chúng ngồi đếm bạc thích thú, còn giấy tờ thì đốt hết. Chúng cũng không bận tâm đọc các giấy tờ đó nữa. Ông ta là ai thì chẳng quan trọng gì. Chỉ khổ cho Gerhard đang nằm chờ ở một khách sạn tại Zurich. Và khổ cho Ariana đang ngồi kinh sợ trong nhà giam ở Berlin.

Chương 16

Trung Úy Von Tripp ra lệnh cho người lính gác cửa mở phòng giam của Ariana. Một mùi nồng nặc bay ra, nhưng hai tên Quốc Xã cố không tỏ vẻ khó chịu. Phòng giam nào cũng hôi như thế vì chẳng có ai làm vệ sinh.

Từ trong bóng tối ra, Ariana hơi chói mắt, chưa thấy được gì. Nàng không hiểu là đã ở trong tối bao lâu, chỉ biết là đã khóc đến khô nước mắt. Lúc nghe họ mở cửa nàng quệt khô nước mắt, đưa tay vuốt tóc, và đợi chờ. Có lẽ đã có tin tức về cha nàng và Gerhard chẳng? Nàng cầu nguyện, mong được nghe những tiếng nói thân quen. Một lát nàng mới nhìn ra vóc dáng to cao của tên Trung úy đã dẫn nàng tới đó. Y bảo:

- Mời cô đi theo tôi.

Nàng vịn vách phòng đi ra. Tên Trung úy định đưa tay dìu nàng. Nhưng đôi mắt nàng nhìn y không có vẻ gì cần sự giúp đỡ cả, mà có vẻ như muốn giữ một tư thế cao quý mặc dù gặp hoàn cảnh khốn khổ.

- Mời cô đi lối này. - viên Trung úy bước qua một bên rồi đi phía sau nàng, để chắc chắn nàng khỏi chạy trốn. Y nhìn nàng, cảm thấy tội nghiệp. Nàng vừa đi vừa thẳng người lên, tiếng gót giày đều đặn. Chúng đưa nàng lên lầu. Lúc lên cầu thang nàng hơi choáng váng ngừng lại một lát. Viên Trung úy không nói gì, đứng lại đợi, không xô đẩy nàng gì cả.

Ariana không biết rằng chính Manfred von Tripp, tên Trung úy ấy, cũng là một dân quý phái, rất khác với các tên sĩ quan kia. Và chính y cũng bị đám kia không ưa. Nhất là Von Tripp Rhienhardt đặc biệt không thích Manfred. tuy nhiên Manfred dưới quyền y nên y không lo, khi cần y hoạch hợ thể nào chẳng được.

Lúc lên tới đầu cầu thang, Manfred mới cầm cánh tay Ariana dẫn vào căn phòng hôm qua. Đã có viên Đại úy đợi đấy, đang hút thuốc và nhe răng cười, viên Trung úy chào nhanh, rồi đi ra ngay. Viên Đại úy hỏi:

- Chào cô. Khi hôm cô có ... khó chịu lắm không? tôi hy vọng là ... phòng giam không đến nỗi nào ... Mời cô ngồi xuống đi!

Ariana không nói gì cả, nàng ngồi xuống và nhìn chăm chú viên Đại úy. Y nói:

- Tôi rất tiếc nói cho cô hay là chúng tôi chẳng được tin gì cha cô cả. Có lẽ những phỏng đoán của chúng tôi đều đúng cả. Và vì cha cô không xuất hiện nên bị coi như người đào nhiệm, tính cho đến hôm nay. Như vậy hôm nay là cô không còn hy vọng gì nữa. Vậy xin cô cho chúng tôi biết tất cả những gì cô được biết.

- Thưa Đại úy, tôi không biết gì hơn những điều tôi đã nói hôm qua.

- Như vậy thật không may cho cô, chúng tôi đành phải để cô ngồi lại trong phòng giam, chờ đợi nhận được tin tức gì của cha cô thì mới giải quyết được.

Trời ơi, sẽ bao lâu? Ariana muốn hét to lên, nhưng nàng điềm nhiên không lộ gì ra mặt.

Viên Đại úy lại bấm chuông. Von Tripp bước vào.

- Chứ Hildebrand đi đâu mà cứ mỗi lần tôi gọi là không có nó?

- Đưa tù nhân về trở lại phòng giam. Khi nào Hildebrand về, nói tôi cần gặp nó!

- Vâng! - Viên Trung úy trả lời xong dẫn Ariana ra khỏi phòng. Lúc họ xuống cầu thang thì gặp ngay Hildebrand đang vừa đi vừa hát gì đó. Anh ta nhìn Von Tripp, rồi vui vẻ nhìn qua Ariana, và nói:

- Chào cô. Ở đây vui chứ?

Nàng không đáp, nhưng nhìn anh ta đầy oán hờn, Anh ta hỏi Von Tripp:

- Đưa về phòng giam à?

Von Tripp không nói gì. Anh ta không ưa Hildebrand, cũng như không ưa các sĩ quan khác. Anh

ta chỉ nói một câu:

- Đại úy muốn gặp.

- Tớ đi ăn trưa mà. - rồi y chào và đi lên lầu. Y còn ngoái lại nhìn Ariana và Von Tripp.

Lúc về lại phòng giam Ariana nghe có người phụ nữ nào đó đang kêu khóc, nàng bịt tai lại, ngồi phịch xuống nền nhà.

Ba ngày sau họ lại dẫn nàng lên gặp viên Đại úy. Y lại bảo là chưa có tin gì. Ariana lấy làm khó hiểu. Một là chúng dối nàng, hai là có sự việc gì rất nguy hiểm xảy ra cho cha và em nàng.

Ariana vẫn không chịu nói gì thêm. Von Rheinhardt lại trả nàng về phòng giam, lần này Hildebrand dẫn nàng đi. Y cầm chắc cánh tay nàng phía trên cao, để lưng bàn tay y đụng được ngực nàng. Y dùng những tiếng lóng gì đó như nói với một con vật quen thuộc. Có lúc y đá và xô nàng đi.

Lúc tới phòng giam, y không nhờ người nữ trung sĩ khám xét Ariana, mà tự y thò tay vào khám xét, y sờ ngực, sờ bụng rồi sờ mông Ariana. Nàng rung mình nhìn y, y cười lớn, rồi nói:

- Thôi, chào cô!

Nàng nghe tiếng bước chân y đi vài bước, rồi trở lại. Y la mắng người nữ Trung sĩ điều gì đó. Tiếng của y bảo:

- Đây, tôi chưa khảo con mẹ này. - rồi nàng nghe tiếng chìa khóa mở cửa phòng giam bên cạnh. Tiếng roi quất và tiếng một phụ nữ la hét kinh hãi. Lát thì im. Ariana chắc là y đánh người phụ nữ kia chết. Nhưng lát hồi lại nghe bà ta rên hừ hừ. Rồi tiếng bước chân của y bỏ đi. Ariana áp tai vào vách nghe, cứ sợ y qua phòng nàng. Khi nghe y đã đi xa nàng mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống nền nhà.

Qua ba tuần lễ cứ bị viên Đại úy kêu lên kêu xuống, hỏi đi hỏi lại, Ariana cảm thấy kiệt lực, dờ dáy, và ngày càng đói. Nàng không hiểu việc gì đã xảy ra cho cha và em nàng, sao cha nàng không trở lại? hay Von Rheinhardt nói láo? Có lẽ cha và em nàng cũng bị bắt chăng? Nhưng nàng không thể tin là cha và em bị giết.

Cuối tuần lễ thứ ba, sau khi viên Đại úy thẩm vấn thì Hildebrand đưa nàng về phòng giam. Y đưa nàng vào phòng giam thì nàng kiệt lực, té ngã mấy lần. Tóc nàng rối bời. Nàng đưa mấy ngón tay lên chải, những móng tay cũng sút gãy lung tung. Quần áo nhàu nát có chỗ rách rưới. Hôm thứ ba khi nàng vào phòng giam nàng đã cởi đôi tất dài vất xuống đất, thì Hildebrand đã lượm cất với vẻ thích thú.

Lúc y dẫn Ariana đi lên hay xuống thì thường gặp Von Tripp. Viên Trung úy này rất để ý thái độ

của Hildebrand đối với Ariana. Mỗi lần y dẫn nàng đi, thường lâu tới hơn vài mươi phút. Không có lý gì để lâu như thế được. Và Von Tripp hiểu ra ... À, đối với các nữ phạm nhân khác thì không nói gì, đối với Ariana, Hildebrand có biết nàng là con ai và giai cấp nào không, mà dám làm như thế! Mà dù với ai thì việc làm của Hildebrand cũng khiến cho Manfred Von Tripp thấy ghê tởm và tức giận.

Von Tripp bèn đi nhanh xuống phòng giam, và mong là mình không đến nỗi đã ra tay trễ.

Anh ta lấy xâu chìa khoá nơi nữ Trung sĩ gác phòng. Ra lệnh cho bà ta ngồi yên tại chỗ.

- Chị ngồi yên đó đi! Có Hildebrand ở đây không?

Viên nữ Trung sĩ gật đầu.

Nghe tiếng động bên trong phòng của Ariana là Manfred biết có Hildebrand trong đó. Anh ta mở nhanh cửa ra. Ariana đang bị lột trần, có vết máu chảy trên mặt. Hildebrand thì đang cầm roi đứng bên cạnh cười nham nhở. Tuy nhiên nhìn chiếc váy còn quanh người nàng, Manfred biết chưa xảy ra chuyện đáng tiếc. Thật may, anh ta đã đến đúng lúc. Anh ra lệnh cho Hildebrand:

- Đi ra ngoài!

- Ông việc gì xen vào đây, con nhỏ này là của chúng tôi?

- Không của chúng tôi nào cả, cô này thuộc quyền Đế Chế, anh cũng vậy. Tất cả là của Đế Chế!

- Nó sao được! Nó bị tù. Tôi và ông có bị tù đâu.

- Vì thế anh hãm hiếp cô ta phải không?

Hai người đàn ông nhìn nhau. Ariana tim đập thành thịch, không biết Hildebrand có cầm roi quất ầu vào viên Trung úy chẳng!

Von Tripp đứng nơi cửa và bảo:

- Tôi bảo anh đi ra! Gặp tôi trên lầu!

Hildebrand bước nhanh ra. Ariana vội vàng quơ áo choàng qua người. Manfred đợi cho nàng bình tĩnh trở lại mới nhìn nàng và bảo:

- Cô Von Gotthard... tôi rất tiếc ... lẽ ra tôi phải biết sớm. Tôi sẽ xem xét, không để chuyện này xảy ra lại. Chắc chắn không tái diễn. Chúng tôi không phải như thế cả đâu. Thật đáng tiếc.

Manfred có cô em gái ngang tuổi Ariana, anh ta thì đã ba mươi chín tuổi. Anh hỏi:

- Cô không sao chứ?

- Cám ơn, chắc không sao!

Manfred đưa cho nàng chiếc khăn tay để lau máu trên mặt. Manfred nhìn nàng một lát rồi thở dài. Anh ta cảm thấy quả tình chiến tranh thật đáng tửm. Chiến tranh đã hủy hoại những gì anh đã từng tin tưởng và bảo vệ. Tựa như ta nhìn một người phụ nữ ta kính yêu nay bỗng làm điếm. Anh ta hỏi:

- Tôi có thể giúp cô được gì chăng?

- Anh đã giúp tôi nhiều. Anh có thể cho tôi biết ba tôi ở đâu không? ông có đến đây chăng?

Manfred lắc đầu:

- Chúng tôi chẳng được tin gì cả. Có lẽ ông sẽ đến, cô đừng tuyệt vọng. Đừng nên tuyệt vọng.

- Sau bữa nay thì tôi không tuyệt vọng gì. - Nàng cố gắng mỉm cười. Anh ta nhìn nàng một lát, gật đầu, bước ra ngoài và khóa cửa lại.

Ariana nằm ra sàn nhà , nghĩ đến những gì vừa xảy ra, đến viên sĩ quan vào can thiệp đúng lúc. Nàng thấy họ quả là một đám người kỳ lạ đủ thứ. Nàng không thể nào hiểu rõ họ là thế nào.

Một tuần lễ nữa trôi qua. Thế là nàng đã bị giam một tháng. Điều nàng sợ nhất là cha và em Gerhard bị giết. Nhưng nàng không tin như thế. Nàng chỉ nghĩ đến hiện tại. Làm thế nào được trở ra với cha và em.

Bỗng một sĩ quan lạ đến lôi nàng ra khỏi phòng giam. Y xô nàng đi, chửi thề mỗi khi nàng vấp ngã. Lúc này nàng yếu lắm vì đói và mệt , không đi nổi; nàng phờ phạc cả người. Tuy nhiên, Von Rheinhardt nghĩ rằng quả nhiên đây là một cô gái có tư cách, thông minh, và sẽ là một phụ nữ đẹp nếu tặng nàng cho một nhân vật nào đó trong chính phủ Đế chế. Không cần cho y, vì y có những thú vui khác. Y nói với nàng:

- Có lẽ nay thì cô trở thành vô dụng đối với chúng tôi. Giam cô để cha cô đến chuộc. Nhưng không ai chuộc cô cả thì nay cô trở thành gánh nặng, chúng tôi nuôi ăn nuôi ở cho cô. Không lý gì nuôi cô nữa.

Ariana chắc họ sẽ đem bán nàng thôi. Nhưng nàng chẳng thiết gì nữa, bán nàng đi lại khỏe hơn thế này. Nàng không thể làm dĩ cho chúng. Mà lau nhà, làm khổ sai thì nàng lại yếu đuối quá. Nàng đã mất gia đình rồi, còn gì nữa. Nàng bỗng cảm thấy nhẹ nhàng khi nghĩ là được đem ra bán.

Nhưng Von Rheinhardt lại bảo:

- Cô sẽ được đưa về nhà cô, cho cô thu nhặt những gì cần thiết trong một tiếng đồng hồ. Nhưng cô không được lấy những gì quý giá, tiền bạc, hay châu báu, chỉ được lấy những vật dụng cá nhân của cô. Rồi cô phải tự lo liệu lấy.

Thế ra họ không bắt nàng à? Nhưng tại sao? Nàng nhìn viên Đại úy như không tin. Y bảo:

- Cô sẽ được đưa qua sống ở trại phụ nữ, cô sẽ làm việc như các phụ nữ khác. Cô ra ngồi chờ đó đi. Tôi sẽ cho xe chở cô về Grunewald lấy đồ.

- Rồi nhà cha tôi sẽ thế nào? - Nàng hỏi với giọng khàn khàn.

Von Rheinhardt bận soạn giấy tờ gì đó, một lát mới ngẩng lên bảo:

- Nhà cô để cho ông Tướng Ritter và bộ tham mưu của ông ta ở. Có lẽ ông ta thích ngôi nhà đó.

"Bộ tham mưu" của Ritter tức là bốn phụ nữ mà ông ta đã chọn được trong năm năm qua.

Nước mắt trào ra trên mặt Ariana. Nàng mong sao cho máy bay bỏ bom trúng chết cả lũ trong nhà đó.

Rheinhardt bảo:

- Như thế. Năm giờ chiều cô đến trình diện trại phụ nữ. Tôi có thể nói thêm để cô hiểu rằng sắp đặt cho cô như thế là tốt đấy. Cô được tự do chọn.... nghề sinh sống... trong phạm vi quân đội của Đế chế.

Ariana hiểu ngay rằng như thế có nghĩa là nàng có thể tự nguyện làm tình nhân của ông tướng Ritter chẳng hạn và sẽ được ở lại trong nhà nàng. Ariana cảm thấy như một nhát dao đâm vào tim nàng. Nàng lại nghĩ đến bà vú Hedwig và ông bếp Berthold. Nàng trở về toi tả thế này họ sẽ hiểu ra việc làm của họ. Đây là hành vi của cái Đảng Quốc Xã mà mấy kẻ già ấy yêu thích! Mấy người già phản bội và ngu dại....

Bỗng có tiếng Von Tripp gọi:

- Cô Von Gotthard! - Nàng ngạc nhiên nhìn lên. Từ hôm anh ta cứu nàng ra khỏi tay Hildebrand cho đến nàng không gặp lại anh ta. Anh ta tiếp:

- Tôi phải đưa cô về nhà bây giờ. - Anh ta nhìn nàng chăm chú.

Nàng bảo:

- Nghĩa là đưa tôi qua trại phụ nữ phải không? - Nàng nói có vẻ giận dữ, rồi như hối hận, nàng thở dài. Đâu phải lỗi ở anh ta. Nàng tiếp - tôi rất tiếc.

- Đại úy bảo tôi đưa cô về Grunewald để cô lấy đồ dùng - Nàng gật đầu, đôi mắt to đen, khuôn mặt đỏit khổ. Von Tripp hỏi:

- Cô ăn trưa chưa?

Ăn trưa? Từ tối hôm qua đến giờ nàng đâu đã được ăn gì. Mỗi ngày chỉ được ăn một bữa, không ra sáng trưa hay tối gì cả! Lúc nào cũng chỉ một miếng thịt heo. Đói phải ăn. Nàng không trả lời gì Von Tripp cả. Anh ta nói:

- Tôi hiểu. - Anh ra dấu cho nàng đứng lên và bảo - Chúng ta đi thôi. - Anh ta nói với vẻ nghiêm nghị. Ariana đi theo ra khỏi phòng. Đầu gối nàng như muốn khuỵu xuống, và ánh nắng làm nàng lóa mắt. Nàng bước vào xe ngồi cạnh anh ta. Nàng quay mặt ra ngoài và nhìn dãy nhà trại, để anh ta khỏi thấy nàng khóc.

Anh ta lái xe đi được mấy phút, thì dừng xe lại, và bảo:

- Cô ngồi yên, tôi sẽ trở lại ngay. - Nàng không nói gì, chỉ ngồi dựa đầu ra ghế, ôm chặt lấy tấm chăn mà anh ta đã đưa nàng trước lúc ra xe. Nàng nghĩ đến cha và em, không biết hai người bây giờ ở đâu. Nàng không màng gì đến chung quanh nữa cả.

Một lát sau Von Tripp trở lại, đưa cho nàng một gói gồm bánh mì và thịt mặn còn nóng thơm. Anh ta không nói gì cả. Giống như Ariana, anh ta ít khi muốn nói nhiều lời, nhưng hiểu biết mọi việc. Mắt anh ta đượm buồn, tựa hồ cũng đau đớn trước các chuyện chung quanh. Anh ta chỉ nói nhỏ:

- Có lẽ cô đói bụng.

Nàng muốn nói rằng anh ta thật tử tế quá, nhưng rồi không nói gì, chỉ gật đầu, và cầm gói bánh. Dù anh ta làm gì, thì nàng cũng không thể quên rằng anh ta là một sĩ quan Quốc Xã, và anh ta đang đưa nàng về nhà lấy đồ đạc... Lấy đồ gì? nàng phải đem theo gì? Và sau chiến tranh, chuyện gì sẽ xảy ra nữa?... Nàng có được trở về lại nhà cũ không? Mà cha và em Gerhard đã đi rồi thì nàng đâu còn thiết gì căn nhà ấy nữa...

Những câu hỏi quay cuồng trong trí nàng khi xe đang chạy, và nàng ăn vài miếng bánh Von Tripp đã tặng. Nàng muốn ăn ngấu nghiến, nhưng sợ ăn nhanh quá có thể bị trúng thực. Von Tripp hỏi:

- Có gần hồ Grunewald không? - Nàng gật đầu, và lấy làm lạ sao họ cho nàng về như thế.

Nhà đã là của họ, thật kinh hãi. Tất cả đồ đạc, của nhà nàng đều phân phối cho các bà tình nhân của ông Tướng. Tiền bạc của ông Walmar ở ngân hàng đều bị sung công.

Von Tripp cũng kinh ngạc vì ngôi nhà to lớn của gia đình nàng. Anh ta cũng muốn nói cho Ariana hay là trước đây nhà anh cũng như thế. Vợ và con anh chết vì bị bỏ bom trong căn nhà ở Dresden. Nay anh cũng không có nhà, vì nhà anh đã được một ông Tướng "mượn đỡ"... Cha mẹ anh cũng đã chết.

Chiếc xe chạy vào nhà trên đường trải sỏi làm Ariana nhớ lại hàng bao nhiêu lần tiếng lạo xạo quen thuộc ấy. Nàng nhắm mắt lại... Tưởng như mình cùng cha và Gerhard vừa đi nghỉ cuối tuần về...

- Cô có nửa tiếng đồng hồ. - Lệnh Rheinhardt phải được thi hành đúng. Y còn dặn là phải xem chừng kéo nàng đưa đồ vật quý giá ra khỏi nhà. Có thể là nàng còn giấu đâu đó, tuy rằng họ đã lục xạo nhà nàng nhiều lần trong thời gian qua.

Ariana bấm chuông, ngỡ ông Berthold sẽ ra mở cửa, nhưng không phải, mà là sĩ quan phụ tá của ông Tướng. Trông không khác Von Tripp đang đứng sau lưng nàng. Viên sĩ quan có vẻ kinh tởm trước cô gái rách rưới. Y nhìn Ariana rồi nhìn qua Manfred. Hai người chào nhau, rồi Manfred von Tripp giải thích:

- Đây là cô Von Gotthard. Cô ấy về để lấy một ít đồ đạc.

Hai người trao đổi với nhau thêm gì đó, đoạn viên phụ tá nói:

- Có lẽ không còn gì nhiều đâu.

Ariana bước vào nhà, không còn ai quen cả. Đồ đạc vẫn như cũ nhưng xếp đặt khác. Trong nhà toàn lính tráng đi tới đi lui, bưng trà, cà phê hầu hạ ai đó. Nàng có cảm tưởng như trở về một thế giới khác, một thể hệ người khác.

Nàng ngập ngừng trước phòng của cha, Von Tripp liền hỏi:

- Đồ đạc trong đó à? - Anh ta nãy giờ luôn luôn theo dõi Ariana, như sợ nàng trốn.

- Không ạ. Phòng của tôi trên lầu kia.

- Vâng, cô nhanh, kéo chúng ta không có thì giờ.

Ariana gật đầu và lên phòng nàng. Nhưng vào trong không có gì, nàng vội trở ra, qua bên một phòng chứa đồ của gia nhân thì thấy chiếc vali và đồ đạc của nàng bên đó. Đồng thời nàng thấy bà vú phản bội đang ở trong phòng ấy. Nàng kêu lên:

- Hedwig!

Bà này không dám nhìn nàng. Nàng hỏi lớn:

- Bà không dám nhìn tôi phải không? Sợ đến thế à?

Bà ta quay lại, đôi mắt sợ sệt, hai tay run rẩy.

Ariana thấy bà đang may gì đấy liền hỏi:

- Bà đang may đồ cho họ đấy à? Chắc họ mang ơn bà lắm, phải không Hedwig? - Nàng không dùng chữ bà nữa, nàng nắm tay lại giận dữ hỏi :

- Nói xem, may đồ cho họ, săn sóc con cái cho họ, rồi có phản họ nữa không?

- Tôi không phản cô, cô Von Gotthard !

- Trời ơi! Còn thế nữa! Vậy Berthold chứ không phải bà gọi cảnh sát phỏng?

- Chính cha cô phản bội cô. Lẽ ra ông ta không nên bỏ trốn. Gerhard đáng lẽ phải phục vụ đất nước. Bỏ trốn như vậy là sai lầm.

- Bà là ai mà nói thế?

- Tôi là một người Đức. Chúng ta phải xét đoán nhau.

- À ra thế. Anh em phải xét xử nhau nữa.

Hedwig tiếp:

- Chúng ta có bốn phận, và có quyền trông chừng nhau, giữ cho nước Đức khỏi bị hủy diệt.

- Nhờ những người như bà nên nước Đức đã chết. Những kẻ như bà đã hủy hoại cha tôi, em tôi, và xứ sở. Tôi thù ghét tất cả những kẻ như bà.

Nàng quay đi, lấy chiếc vali nhỏ, cùng một số đồ lặt vặt. Von Tripp vẫn hút thuốc theo dõi cử chỉ của nàng từ xa. Nàng ngoái lại nhìn Von Tripp, rồi lấy một chiếc cài tóc bằng bạc bỏ vào vali. Nàng nói với anh ta:

- Tôi chỉ có cái cài tóc đó, có sao không?

Anh ta nhún vai. Đối với anh ta, đứng nhìn nàng thu xếp đồ như vậy là quá kỳ cục. Từ khi nàng bước vào nhà, anh ta thấy cung cách của nàng thì hiểu ngay giá trị của nàng. Vì rằng anh ta đã từng sống như thế. Nhà anh ta nhỏ hơn nhà nàng đây. Anh ta nhớ lại các cung cách của mẹ anh,

vợ anh... Bây giờ anh không còn ai cả....

Thấy Ariana bỏ thêm một đôi giày vào vali và những đồ áo quần không đáng giá, anh ta nói:

- Cô Von Gotthard, cô định đi làm nghề gì thế?

- Tôi xin lỗi. Thế lau nhà phải mặc áo khiêu vũ sao? Phụ nữ Quốc Xã không lẽ lè mề đến thế !

- Có lẽ không đến thế. Nhưng tôi nghĩ ông Đại úy không bắt cô lau nhà mãi được đâu. Cha cô có nhiều bạn. Họ sẽ mời cô thôi. Các sĩ quan khác cũng...

Nàng cắt ngang anh ta:

- Các sĩ quan khác như Hildebrand và ông à?

Von Tripp không nói gì. Yên lặng một lúc, Ariana mới nói:

- Tôi xin lỗi, rất tiếc...

- Tôi hiểu. Tôi nghĩ rằng... - Anh ta thấy nàng đẹp và còn trẻ, còn nhiều cơ hội làm những việc khác hơn là lau chùi nhà cửa. Nhưng nàng có lý. Nàng phải ẩn mình. Có nhiều tên tương tự như Hildebrand. Mà bây giờ nàng ra khỏi nhà giam thì lại càng nhiều tên như thế quấy nhiễu. Chúng sẽ luôn gặp nàng lau nhà, chùi cửa, cào lá rụng, rửa nhà xí... Chúng sẽ để ý cặp mắt của nàng, bàn tay xinh xắn của nàng. Chúng sẽ rình rập tấn công nàng. Chẳng có gì ngăn được chúng. Nàng chẳng được bảo vệ. Nàng là sở hữu của Đệ Tam Đế Chế, như một đồ vật, cái ghế, hay cái giường, ai cần dùng thì chọn! Và Manfred biết sẽ có một đứa nào đó chọn nàng. Anh ta nói với Ariana:

- Tôi nghĩ rằng cô có lý...

Rồi anh ta không nói gì thêm. Nàng bỏ đồ và vali xong liền hỏi:

- Tôi có đủ thời gian thay đồ chứ?

Anh ta gật đầu. Nàng biến vào phòng. Thực ra, nàng không còn là tù nhân thì không phải theo sát nàng như tên Đại úy ra lệnh.

Chỉ một lát sau nàng trở ra. Trông nàng khác hẳn. Von Tripp định giúp nàng xách vali, nhưng không thể được. Nàng phải tự xách. Anh ta thấy thật là ngược với những gì mình đã hiểu biết về phép lịch sự. Tuy nhiên anh cũng tự an ủi là đã mua bữa ăn trưa cho nàng , và đã cứu nàng khỏi bị Hildebrand hãm hiếp.

Nàng đi xuống tới phòng ông Walmar thì nhìn qua Von Tripp và nói:

- Tôi muốn được...

- Gì trong đó?

- Phòng làm việc của cha tôi. - Lạy chúa, nàng muốn gì trong đó. Một ít tiền cất giấu đâu đó? Một ít của quý gì chăng? Một chiếc súng lục để bắn kẻ nào tấn công nàng, hay bắn cả chính anh ta chăng? Anh ta hỏi:

- Bây giờ là phòng làm việc của ông Tướng... Cô muốn nhìn lại vì tình cảm chăng? Như vậy tôi phải hỏi đã...

- Anh hỏi giùm... - Trông nàng khẩn khoản. Anh ta gạt đầu rồi nhẹ nhàng mở hé cửa. Một sĩ quan tùy viên đang nằm trong đó. Manfred hỏi:

- Còn ai nữa không?

- Không, thưa Trung Úy.

- Cám ơn, chúng tôi phiền một tí thôi.

Ariana bước vào. Nàng không động đến đồ vật. Nàng đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài hồ. Nàng nhớ cha nàng đã đứng đây nói về Max Thomas, kể cho nàng câu chuyện về mẹ nàng... không biết bây giờ cha và em Gerhard ở đâu.

- Chúng ta phải đi thôi, cô ạ!

Nàng nhìn lên kệ sách và hỏi:

- Tôi xin một cuốn được chăng?

- Có thể. - Manfred thấy rằng một cuốn sách thì chẳng có hại gì - Cô nhanh lên. chúng ta đã trễ đấy.

- Vâng tôi rất tiếc.... Tôi lấy cuốn này. - Đây là một tác phẩm của Shakespeare được dịch ra tiếng Đức. Von Tripp nhìn tựa sách, gạt đầu và mở cửa bảo nàng đi ra.

- Cám ơn Trung Úy.

Nàng đã hài lòng. Trong cuốn sách đó ở giữa có giấu chiếc nhẫn nạm kim cương của gia đình nàng. Chiếc nhẫn mẹ nàng đã từng đeo. Nàng nhét nhanh cuốn sách vào giữa một chiếc áo trong vali.

Nàng đang xách vali đi xuống, và đi qua căn phòng trước, thì bỗng thấy một người mặc quân

phục đeo đầy huân chương chào nàng:

- Cô Von Gattthard, hân hạnh được gặp cô.

Nàng nhìn ông ta, ngạc nhiên. Đó là ông Tướng Ritter, bây giờ là chủ ngôi nhà này. Ông đưa tay ra cho nàng bắt.

Nàng bất ngờ quá, nên trả lời theo thói quen:

- Ông mạnh khỏe ạ?

- Tôi rất hân hạnh được gặp cô. Thật là lâu lắm rồi.

- Thế ạ? - Nàng không nhớ nổi gặp ông ta hồi nào.

- Vâng. Tôi nhớ có lần gặp cô lúc cô mười sáu tuổi trong một dạ vũ ở Nhà hát Opera. - Mắt ông ta sáng lên. Ông tiếp: - Trông cô dễ thương lắm.

Nàng nhớ lại buổi khiêu vũ đầu tiên trong đời... Ông Ritter lại nói:

- Chắc cô không nhớ đâu. Gần ba năm rồi.

- Vâng, tôi có nhớ ạ! - Nàng trả lời giọng lạt lẽo.

- A, thế à? - Ông Tướng có vẻ rất hài lòng - Vâng thế thì sẽ có lúc cô trở lại đây dự dạ vũ.

Ông ta nói với một giọng làm ra vẻ lịch sự. Ariana cảm thấy buồn nôn, muốn ói. Thà là nàng chết còn hơn. Nhưng nàng cố ghìm giữ. Nền giáo dục của nàng đã dạy nàng khả năng tự chế.

Ariana không trả lời gì ông Tướng cả. Nàng rụt lại khi ông ta đưa tay ra sờ tay nàng và nói:

- Vâng, vâng, hy vọng được gặp cô ở đây. Chúng tôi có rất nhiều dịp cử hành dạ tiệc cô ạ. Cô phải tham dự với chúng tôi. Vả lại, đây cũng là nhà cô mà.

- Đồ ... Nàng muốn la to lên như thế. Nhà này là của tao. Nhưng nàng chỉ nói:

- Cám ơn.

Vị Tướng bí mật nhìn Von Tripp, đoạn vẫy tay chào sĩ quan tùy viên đang đứng sau lưng ông, và nói:

- Nhớ điện thoại cho Von Rheinhardt nói chuyện này, và gửi một giấy mời đến ông ấy, mời cô Von Gotthard. Nếu không có ai mời rồi... - Ông phải cẩn thận lần này, vì vừa rồi ông mời trúng

cô vợ bé của một ông Tướng khác. Chuyện đó gây rắc rối hết sức cho ông...

Bây giờ ông lại muốn thêm cô bé xinh đẹp này vào số vợ bé cả đàn của ông ta nữa! Ông ta mỉm cười với Ariana, chào nàng, và biến đi.

Chiếc vali để sau xe, Ariana ngồi thẳng người nơi ghế, nước mắt tuôn trên má nàng, nàng cũng không buồn che giấu viên Trung úy nữa... Hãy cho chúng thấy nàng nghĩ thế nào về việc chúng làm. Nhưng nàng cũng không thấy rằng chính Manfred von Tripp cũng ứa nước mắt. Anh ta hiểu rõ cái nhìn bí mật của ông Tướng lúc này. Ariana chắc chắn là sẽ bị đưa thêm vào đàn vợ bé của tên Tướng già dơ dáy ... trừ khi là có ai lên tiếng trước về nàng...

Chương 17

- Xong chuyện con bé rồi chứ? - Rheinhardt hỏi Manfred von Tripp khi viên Trung úy này trở về trễ chiều hôm đó.

- Vâng, rồi.

- Anh có đưa nó về Grunewald lấy đồ không?

- Có ạ!

- Ngôi nhà rất đẹp phải không? Ông Tướng thật hèn!

Viên Đại úy tiếp tục nói thêm với Manfred về nhiều vấn đề khác. Trong khi đó thì Hildebrand bận trả lời điện thoại. Manfred nghĩ có lẽ là điện thoại của tùy viên ông Tướng nói về chuyện Ariana. Anh ta phải dẹp bỏ tư tưởng về cô nàng này rồi. Một khi đã lọt vào mắt một ông Tướng thì cô ta phải tự lo liệu lấy. Bảo vệ cô ta khỏi một tên sĩ quan nhỏ định hãm hiếp cô ta trong phòng giam là một chuyện. Còn tách cô ta khỏi tay một ông Tướng thì là chuyện khác. Sẽ rắc rối cho anh ta.

Manfred von Tripp luôn luôn tránh những vấn đề rắc rối đối với cấp trên và đồng sự. Đây không phải là một cuộc chiến tranh anh hoàn toàn đồng ý. Song anh đang phục vụ đất nước. Anh là một người Đức. Anh đã phải trả giá đắt cho sự cuồng nhiệt của Đế Chế Quốc Xã. Nhưng anh không tranh cãi. Anh lặng thinh chịu đựng. Một ngày kia chiến tranh phải chấm dứt, anh sẽ trở về miền đất của cha mẹ anh, anh sẽ lấy lại ngôi nhà. Anh sẽ sửa đổi lại ngôi nhà cũ, làm hồi sinh lại trang trại chung quanh... Anh chỉ muốn được còn sống qua cuộc chiến. Anh không

mong ước được ân huệ gì của Quốc Xã. Không thèm ăn cắp những họa phẩm quý giá, xe hơi, hay vàng bạc...

Nhưng điều làm cho Manfred phiền muộn là anh thấy Ariana còn trong trắng và tươi trẻ quá. Ở một phương diện nào đó thì cuộc sống của nàng và của anh khá giống nhau. Chỉ khác là anh đã ba mươi chín tuổi, nàng mới mười chín. Anh mất mát mọi thứ nhưng không đến nỗi cô thế như nàng bây giờ. Anh cũng từng khổ đau, tan nát, nhưng không đến nỗi kinh sợ và cô đơn như nàng bây giờ.

Manfred đã nghe một số chuyện về ông Tướng Ritter. Ông ta là kẻ bạo dâm, rất đồi trụy, và tàn ác... Nghĩ đến ông ta Manfred thấy ghê rợn. Con người ta khi bước vào chiến tranh thật là ghê sợ. Lạy Chúa, Manfred cảm thấy nản lòng vô hạn...

Manfred quẳng viết xuống bàn. Thở dài ngồi ngửa ra ghế. Vừa lúc đó lại có điện thoại từ văn phòng ông Tướng. Hildebrand nghe máy và nhả răng cười. Y gác máy sau khi nhận lệnh là ngày mai bảo Rheinhardt gọi lại cho ông Tướng. Y nói:

- Lại chuyện đàn bà. Lạy Chúa, ông già ấy chấm dứt cuộc chiến tranh này với đoàn quân phụ nữ của ông ta.

- Người tùy viên có nói là chuyện bà nào không?

Hildebrand lắc đầu:

- Ông ta muốn thu xếp một chuyện với Đại úy. Trừ phi là có ai đã thu xếp rồi. Tên tùy viên nói rằng ông Tướng sợ có ai phỗng chiếc bánh này rồi. Không biết ai lọt mắt xanh ông Ritter vậy kìa!

- Ai mà biết! - Nhưng Manfred thấy nóng nảy bức bối vô hạn. Anh không làm sao khỏi nghĩ đến Ariana. Ông Tướng muốn chiếm nàng, trừ phi đã có ai phỗng trước... Anh ta đứng lên, và thù người một lúc lâu, như bị ma ám, rồi cầm lấy chiếc áo choàng, tắt đèn, chạy xuống cầu thang, ra khỏi sở mật vụ, băng qua đường...

Chương 18

Trung úy Manfred Von Tripp tìm được Ariana von Gattward dễ dàng ở trại phụ nữ. Anh đã định ghé hỏi ở văn phòng, nhưng hóa ra không cần thiết. Nàng đang cào lá ở ngoài vườn, chất thành

đồng để đốt. Xem nàng làm việc cũng biết là lần đầu tiên trong đời nàng làm công việc tay chân như vậy.

- Cô Von Gotthard!

Ariana lấy làm lạ, nhìn Manfred:

- Vâng, thưa Trung úy, có gì ạ? - Nàng có vẻ mệt nhọc. Nàng mang bao tay để làm việc, đôi bao tay duy nhất của nàng.

Ariana nghĩ rằng Manfred đến để ra lệnh gì đó cho nàng. Từ buổi đến trại, nàng đã phải chùi rửa hai phòng tắm, lau rửa các khay chén ở quầy cà phê, mang những thùng từ trên lầu xuống tầng trệt, và bây giờ là cào lá rụng. Nàng chẳng được rảnh.

- Cô vui lòng vào lấy đồ của cô ra đây.

- Lấy gì ạ? - Nàng nhìn anh ta, và vô cùng bối rối.

- Vali của cô.

- Tôi không được phép giữ ở đây sao? - Có ai thích chiếc vali ấy và bây giờ đòi lấy chẳng. Nàng vẫn còn để cuốn sách có chiếc nhẫn kim cương trong vali ấy. Nàng để vali trong phòng, lấy một đồng áo quần dơ phủ lên và đẩy xuống gầm giường; rồi mới đi làm việc. Bà trưởng trại là một phụ nữ to mập như một con bò mộng, với giọng nói the thé. Bà ta đã làm cho Ariana kinh hãi suốt cả buổi chiều nàng mới vừa đến.

Nàng nhìn Manfred với một vẻ kinh tởm, và nói:

- Có ai muốn lấy chiếc vali của tôi phải không ạ? Vâng, xin đưa cho họ. Chắc tôi không đi đâu, nên chẳng cần lắm.

- Cô hiểu lầm rồi. - Anh ta cố lấy giọng tử tế để nói với Ariana, nhưng nàng thì vẫn xẵng giọng. Tuy nhiên nàng vẫn nhớ rằng viên Trung úy này đã cứu nàng khỏi tay Hildebrand. Anh ta tiếp:

- Thật vậy, cô Von Gotthard, cô lầm rồi. Cô sắp đi nơi khác đấy.

- Tôi phải đi? - Nàng kinh hãi nhìn anh ta. Đi đâu nữa đây? Họ tính chuyện gì nữa đây? Nhất nàng ở đâu nữa? Chợt nàng nghĩ ra, hỏi ngay:

- Họ có tin cha tôi rồi à?

- Rất tiếc, không phải cô ạ! - Anh ta thấy vẻ sợ hãi trong mắt Ariana, bèn dịu giọng bảo nàng:

- Cô yên lòng đi. Cô sẽ được an toàn. - Lúc này được nghe hai tiếng "an toàn" là điều rất ý

nghĩa. Ariana hỏi:

- Ý anh nói sao? Tôi sẽ được an toàn? - Nàng nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ, hai tay nàng nắm chặt lấy cán của chiếc cào. Manfred lắc đầu, và nói:

- Cô hãy tin tôi. Cô vui lòng vào thu xếp đồ đạc và ra chỗ phòng khách. Tôi đợi cô ở đây.

- Tôi phải nói với bà trưởng trại thế nào? - Tôi chưa làm xong việc ở đây.

- Tôi sẽ giải thích cho bà ta.

Nàng gật đầu, yên lặng đi vào nhà. Manfred nhìn theo. Anh cũng không hiểu anh đang làm chuyện gì đây. Anh cũng điên khùng như ông Tướng già hay sao? Có lẽ không phải vậy. Mà anh chỉ muốn bảo vệ cho cô gái ngây thơ này. Nhưng anh cũng thấy có điều suy nghĩ. Đâu phải anh không ý thức được nét đẹp của nàng ẩn giấu dưới lớp áo quần xấu xí và vẻ thất vọng trên khuôn mặt! Đâu có cần bao nhiêu công sức để chùi bóng một viên kim cương dính bùn đất? Tuy nhiên đó không phải là mục đích để anh đưa nàng khỏi tay ông Tướng già, phổng chiếc bánh khỏi quầy trước khi bị ông ta phổng đi. Ariana phải được an toàn ở Wannsee, dù sự thể có ra sao.

Manfred bảo với bà trại trưởng là Ariana bị chuyển đi nơi khác. Anh khéo léo cho biết là do ý định của một "vị nọ" chứ không phải do quyết định của quân đội đối với nàng. Bà trại trưởng "hiểu rõ" ngay. Đã bao nhiêu là cô gái được các sĩ quan "phổng" đi kiểu ấy lúc gần đây. Chỉ có các cô xấu xấu ở lại trại với bà ta. Ngay lúc nhận Ariana bà cũng đã biết trước điều này. Cô ta quá nhỏ bé và ẻo lả để làm việc ở đây. Bà ta chào Trung úy Manfred một cách trang trọng và chỉ định ngay một cô gái khác ra cào lá.

Mười phút sau khi Ariana xách vali ra. Manfred không nói gì, chỉ quay gót đi. Ariana đi theo anh ta.

Manfred mở cửa chiếc xe Mercedes, lấy chiếc vali nơi tay nàng, thấy vào sau xe, đi vòng, ngồi vào tay lái, cho xe chạy. Lâu lắm rồi, nay lần đầu tiên anh ta tạm hài lòng với việc mình làm.

Ariana vẫn chưa hiểu gì cả, nàng nhìn ra phố xá và thắc mắc trong lòng. Gần hai mươi phút sau nàng mới nhận ra là đang đi về hướng Wannsee.

Lát sau họ đậu xe trước một ngôi nhà nhỏ, trông sang trọng nhưng không xa hoa, bên trong hơi tối. Manfred ra dấu cho Ariana xuống xe, anh xách chiếc vali cho nàng, rồi đi vào, mở cửa, vẫy nàng vào nhà. Anh đóng mạnh cửa, bật đèn, và nhìn chung quanh. Mọi thứ gọn sạch vì buổi sáng đó người phụ nữ dọn nhà đã dọn dẹp ngăn nắp cho anh ta. Nhà có phòng khách, rất nhiều sách vở, cạnh lò sưởi có rất nhiều củi sắp gọn đẹp. Có nhiều bức hình chụp con của anh ta. Trên bàn giấy có một tờ báo mới. Cửa sổ mở, nhìn ra vườn đầy hoa. Nhà còn có bếp, phòng làm việc riêng, phòng ngủ, và có cầu thang lên gác, trải thảm.

Manfred đi mở hết các cửa phòng. Rồi đứng ở chân cầu thang nhìn Ariana, nói:

- Tôi chỉ cho cô xem phần trên lầu. - Rồi ra dấu cho nàng lên trước. Anh chưa đủ tin tưởng để nàng đi phía sau anh. Dù một đứa trẻ vẫn phải đề phòng theo thói quen của anh như vậy.

Trên lầu có cả phòng tắm. Ariana đứng nhìn cửa phòng có vẻ sợ sệt. Manfred bảo:

- Tôi sẽ chỉ cho cô xem. - Nhưng Ariana vẫn đầy vẻ sợ sệt, Manfred không biết giải thích thế nào. Anh nghĩ rồi ra nàng sẽ hiểu.

Anh mở cửa phòng ngủ của anh. Tuy căn phòng không sang trọng nhưng ấm cúng. Với phòng này Manfred có thể tìm được bình yên về đêm, để ngồi cạnh lò sưởi hút thuốc, đọc truyện.

Ariana đứng im như tượng, mở to mắt ra nhìn, hai tay buông thõng. Manfred nói:

- Đây là phòng ngủ của tôi.

Nàng nhìn anh ta, với đôi mắt sợ hãi tuyệt vọng, rồi gật đầu.

- Vâng ạ !

Anh ta lại mở một cánh cửa mà Ariana tưởng là phòng vệ sinh. Nhưng Manfred bước vào và bảo:

- Cô đi lối này đi.

Ariana ngập ngừng, run rẩy đi theo anh anh, và thấy đó lại là một căn phòng khác nữa. Có giường, ghế, bàn, một bàn làm việc nhỏ, có vẻ như dành cho trẻ con, nhưng vách tường có dán giấy hoa, và nệm giường có trải vải hoa xinh xắn. Manfred bảo:

- Đây là phòng của cô. - Anh ta nhìn nàng chăm chú. Nhưng nàng vẫn có vẻ chưa hiểu. Nàng nhìn anh ta với vẻ u buồn, đau đớn. Anh mỉm cười, rồi thở dài nói:

- Cô Von Gotthard, cô ngồi xuống đi. Trông cô mệt mỏi lắm rồi đấy. - Anh ta ra dấu cho nàng ngồi xuống chỗ giường. Ariana nhìn anh ta một lúc, rồi rụt rè ngồi xuống.

- Tôi muốn giải thích cho cô hiểu. Cô có vẻ chưa hiểu gì cả. - Trông anh không có vẻ là một sĩ quan nghiêm khắc nữa, mà là một người đi làm về, vừa ăn cơm, đọc báo và sắp sửa ngủ vì mệt. Anh là một con người sống thực với mình. Anh nói:

- Tôi đưa cô đến đây đêm nay vì tôi thấy cô đang bị nguy hiểm. - Anh ngồi xuống một chiếc ghế. Anh mong cho Ariana thư thái lại tinh thần. Không thể nói chuyện khi nàng còn ngơ ngẩn nhìn

chăm chăm anh như thế. Một lát anh mới nói:

- Cô Von Gotthard, cô là một phụ nữ khá đẹp, hoặc nói đúng ra là một thiếu nữ khá đẹp. Cô bao nhiêu tuổi? Mười tám? Mười bảy? Hay hai mươi?

- Mười chín ạ !

- Tôi không phải hạng người như cô nghĩ đâu? Cô hiểu chứ?

- Thưa, tôi không hiểu ạ. - Trông nàng xanh xao và mở to mắt. Như một trẻ thơ. Không còn là cô gái cố làm ra vẻ cứng rắn trước Von Rheinhardt như trước đây.

Manfred bảo:

- Thế này nhé. Tôi biết rằng tối nay người ta đưa cô đến gặp ông Tướng... - Sự kinh hãi lộ ra mắt Ariana. Nhưng Manfred trấn an nàng:

- Tôi nghĩ rằng như vậy thật là rủi ro cho đời cô. Vì thế tôi đưa cô đến đây.

- Thế mai họ có đưa tôi tới ông ấy chẳng? - Nàng nhìn anh ta một cách tuyệt vọng.

- Không. Có lẽ không được. Nếu cô còn ở trại phụ nữ thì ông ta mới bắt cô đến Grunewald được, nhưng nếu cô đã đi khỏi đó, thì thôi, khỏi sợ nữa.

Anh ta suy nghĩ một lát, lại hỏi:

- Thế cô có thấy là nên ở với ông ta để được trở lại ngôi nhà cũ của cô không?

Nàng lắc đầu buồn bã:

- Thật là không chịu đựng nổi cái cảnh người lạ ở trong nhà tôi như thế. Tôi thà chết còn hơn ở với ông ta.

Manfred gật đầu. Anh ta thấy nàng nhìn anh ta với vẻ như muốn biết số phận mình ra sao. Anh không nín được cười, bèn nói:

- Như vậy tôi thu xếp thế này có hợp ý cô không?

- Có lẽ hợp. - Anh ta muốn gì? Muốn nàng làm tình nhân của anh ta thay vì của ông Tướng chẳng? Nhưng Manfred nói:

- Tôi rất tiếc là những chuyện này đã xảy ra cho cô. Thật là một cuộc chiến tranh tệ hại... Tệ hại cho tất cả chúng ta. - Anh ta thoáng có vẻ xa xôi, suy nghĩ. Rồi bảo:

- Thôi, cô theo tôi, tôi chỉ cho cô nhà bếp.

- Tôi chưa hề biết nấu...

- Không sao. Tôi sẽ chỉ cho cô nấu. Tôi không bắt cô cào lá khô hay lau chùi nhà vệ sinh đâu. Tôi có một bà giúp việc làm các chuyện đó. Nhưng nếu cô nấu được thì cũng là hay chứ. Cô liệu nấu được không? - Anh ta nhìn nàng có vẻ nghiêm túc, Ariana cảm thấy chán nản. Hóa ra nàng bây giờ là vợ bé anh ta. Một thứ gia nhân không được trả công chẳng?

Nàng thở dài nhìn anh ta và nói:

- Có thể được ạ. Còn chuyện giặt, ủi?

- Cô chỉ lo cho phần cô thôi. Ngay cả chuyện nấu ăn cũng vậy.

Nàng đứng yên nghe anh ta chỉ cách làm trứng, cắt bánh mì, nấu cà rốt và khoai, rồi bảo nàng rửa đĩa trong chậu nước. Nàng nghe tiếng anh ta bỏ củi vào lò, châm lửa. Rồi anh ta đến ngồi viết gì đó nơi bàn giấy. Thỉnh thoảng anh ta nhìn lên ảnh các đứa con, rồi lại cúi xuống viết tiếp...

- Ông có muốn dùng trà không ạ? - Nàng có cảm tưởng như là một cô giúp việc, giống các cô ở nhà nàng trước đây. Song nhớ lại phòng giam thì nàng bỗng thấy rất biết ơn được ở trong nhà viên Trung úy tại đây.

- Thưa ông...

- Gì, Ariana? - Anh chợt đỏ mặt. Lần đầu tiên anh gọi tên nàng thân mật.

- Tôi hỏi là anh có thích dùng trà không ạ?

- Cám ơn. - Anh ta thích cà phê hơn, nhưng bây giờ thì khó kiếm cà phê lắm - Thế cô không dùng à? - Nàng không dám uống thứ nước hiện nay rất quý đó. Nhưng nghe anh ta hỏi, nàng cũng rót cho mình nửa ly. Hơn một tháng qua, nay nàng mới được uống lại một chút trà thơm ngon "xa xỉ" ...

Ariana ngồi vừa nhấp trà vừa nhìn quanh phòng. Nàng nhìn bức ảnh mấy trẻ em và hỏi:

- Con của Trung úy đấy phải không ạ?

Nhưng anh ta không nói gì. Thật là một buổi uống trà kỳ quặc giữa hai người với hai cuộc đời tan nát khác nhau.

Manfred đốt một điều thuốc, và ra dấu cho nàng rót thêm trà vào tách của nàng.

Hai người ngồi yên lặng như thế cho đến gần mười một giờ. Ariana dần dần quen với khung cảnh. Viên Trung úy thì cảm thấy ấm cúng, có tiếng thở của người khác trong nhà anh ta. Thỉnh thoảng anh nhìn qua Ariana, thấy nàng trầm ngâm mơ màng nhìn ngọn lửa trong lò, tựa hồ trôi về một dĩ vãng xa xăm.

Đúng mười một giờ thì Manfred đứng dậy, nhìn Ariana và nói:

- Mai tôi phải dậy sớm. - Rồi anh tắt đèn bếp.

Ariana cũng đứng lên. Nàng lại sợ hãi. Chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây? Đây là giây phút nàng sợ nhất từ lúc tối đến giờ.

Manfred chờ cho Ariana bước ra khỏi nhà bếp, anh đi theo. Họ đến trước cửa phòng anh. Anh ta do dự một lúc rồi mỉm cười, đưa tay ra. Nàng nhìn anh ta ngạc nhiên, và thấy rằng mình phải đặt tay vào tay anh ta. Nàng hết sức ngạc nhiên khi thấy anh ta bắt tay nàng và nói:

- Tôi hy vọng một ngày kia chúng ta sẽ là bạn của nhau. Ở đây cô không còn là tù nhân. Cô biết đấy. Đây chỉ là một sự thu xếp khéo léo cho cô được an toàn... Tôi mong cô hiểu.

Ariana mỉm cười, hỏi:

- Ông nói thật chứ...

- Vâng, thật thế. - Đôi mắt anh ta dịu dàng, và Ariana thấy rõ anh ta là người tử tế.

Manfred hỏi:

- Cô đã nghĩ là tôi nhảy vào để thay thế ông Tướng phải không? Cô có cho rằng như thế là không tốt chăng? Cô không phải là tù nhân của tôi đâu nhé, tôi nhắc lại thế.

Anh ta cúi chào lịch sự và nói:

- Tôi xem cô như là khách quý của tôi. - Ariana nhìn anh ta một cách sửng sốt. Anh ta lại tiếp:

- Thôi chúc cô ngủ ngon. - Anh ta đóng cửa phòng anh ta lại. Ariana lặng lẽ đi về phòng nàng.

Chương 19

- Sao, con nhỏ đó đâu? - Von Rheinhardt nhìn chăm chăm Hildebrand, vẻ bức dọc - Von Tripp đã nói là đưa nó đến trại phụ nữ hôm qua mà. Cậu có hỏi bà trưởng trại không?

- Không, bà ta đi vắng.

- Vậy trở lại hỏi đi. Tôi bận các chuyện khác, không hơi đâu lo mấy chuyện vớ vẩn này.

Hildebrand trở lại trại phụ nữ tìm gặp bà trưởng trại, và một giờ sau về báo cáo lại với Rheinhardt, trong khi Von Tripp bận một số công việc mà anh ta chưa hoàn tất ngày hôm trước.

Viên Đại úy hỏi:

- Bà trưởng trại nói sao? - Thực ra anh ta không quan tâm gì đến chuyện ông Tướng với cái cô gái nhà Von Gotthard kia mấy nổi. Công việc của bộ phận anh ta coi như đã hoàn tất đối với cô ấy, bây giờ chuyện gì xảy ra cho cô ta đi nữa thì chẳng ăn thua gì đến anh ta. Nếu ông Tướng có muốn cô ta thì đó là chuyện riêng của ông ấy. Lẽ ra ông ta phải tùy viên đi tìm lấy chứ !

Hildebrand trả lời viên Đại úy:

- Cô ta đã đi rồi.

- Đi rồi, nghĩa là thế nào? Nó bỏ trốn à?

- Không. Không phải vậy, Đại úy. Có một người nào đó nhận nó. Bà trưởng trại nói là một vị nào đó. Nhưng không nói rõ là ai.

- Cậu có xem trong sổ trực không?

- Không ạ. Có cản trở lại nữa không?

- Thôi, không sao. Nó đi rồi thì thôi. Tuần sau thì ông ta kiểm tra cả chục bà khác. Mà lẽ ra ông ta không nên động tới nó. Rủi mai mốt cha nó về là lỗi thôi to.

Hildebrand cười hỏi:

- Đại úy nghĩ là cha nó còn sống à?

- Không. Nhưng vẫn luôn luôn là có thể như thế. - Y nhún vai, và bảo Hildebrand lo làm việc

khác.

Khoảng xế chiều thì Von Rheinhardt đi qua trại phụ nữ nói chuyện với bà trưởng trại. Bà ta đưa sổ trực nhật cho y xem.

Trên đường trở về, viên Đại úy suy nghĩ, và cho rằng Von Tripp nhúng tay trong vụ này chứ chẳng ai. Ít có chuyện gì thoát khỏi mắt của viên Đại úy này cả.

Y đi ngay vào chỗ Von Tripp. Anh ta đang bận coi hồ sơ gì đó không để ý Rheinhardt vào phòng.

- Von Tripp.

- Vâng ạ ! - Anh ta ngạc nhiên nhìn lên. Anh ta cũng không biết là viên Đại úy đã đi ra ngoài về. Rheinhardt nói:

- Tôi muốn gặp anh trong phòng tôi một chút.

Manfred đi theo ngay và trong bụng hơi lo. Viên Đại úy vào đề ngay:

- Manfred, tôi vừa mới xem sổ trực bên trại phụ nữ về đây.

- A, thế à?

- Vậy ra anh giữ cô ta à?

- Vâng, tôi giữ.

- Tôi có thể hỏi lý do chẳng?

- Thưa, tôi cần cô ta ạ. - Đây là câu trả lời cụt ngắn mà Rheinhardt không hiểu nổi.

- Tôi hiểu. Nhưng anh có biết là ông Tướng Ritter cũng cần cô ta không?

- Thưa, không biết ạ. Mặc dù hôm qua có gặp ông ta ở Grunewald, nhưng không thấy ông ta nói gì cả !

- Thôi được, không sao. Bây giờ tôi muốn anh nhường cho ông Tướng.

- Tôi hy vọng là Đại úy đừng làm như thế ! - Đây là một lời nói mà đời người thường chỉ nói một lần. Hai viên sĩ quan nhìn nhau, không nói gì. Lúc lâu viên Đại úy mới nói:

- Vậy, thôi. Von Tripp. Rất tốt thấy anh yêu đời trở lại. - Y nhăn răng ra cười rồi nói thêm: - Trong gần ba năm qua tôi cũng đã nhắc anh hãy vui sống trở lại như thế, phải không?

- Vâng ! - Manfred cũng cười. Nhưng anh ta chỉ muốn tát tai viên Đại úy. Miệng anh vẫn nói:

- Cảm ơn Đại úy.

- Không có chi. - Rồi y chép miệng nói - Thôi, để tôi gửi cho ông ta một bà khác, một bà sẽ làm cho ông ta sướng năm ba tuần. - Y cười nham nhở. Rồi ra dấu cho Manfred ra ngoài.

Manfred thở dài nhẹ nhõm. Thế là cuối cùng anh đã được Ariana. Anh nhìn lên đồng hồ thấy đã đến giờ ra về.

*

* *

- Trung úy ! - Ariana nhìn ra và bớt lo khi thấy Manfred. Mái tóc vàng của nàng buông lỏng rất đẹp.

- Chào Ariana ! - Anh ta nhìn vào đôi mắt xanh của nàng, và thấy nàng vẫn còn vẻ lo sợ. Anh nói:

- Xong rồi... Mọi việc thu xếp yên ổn.

- Họ có tức giận lắm không Trung úy? - Anh ta lắc đầu. Hơn một tháng qua anh ta thấy lúc nào nàng cũng tỏ ra can đảm chịu đựng. Bây giờ anh thấy nàng như một cô bé yếu đuối, cô đơn. Anh ta nói:

- Bây giờ thì cô ở đây an toàn.

Nàng muốn hỏi là ở trong bao lâu. Nhưng rồi không dám hỏi, chỉ gật đầu và đáp:

- Cảm ơn Trung úy. Trung úy dùng trà không ạ?

- Vâng ! - Nhưng một lát anh ta tiếp: - Cô cũng phải dùng. - Nàng gật đầu và biến vào nhà bếp. Lát sau bưng khay ra trên có hai tách trà nóng. Manfred không biết phải nói những gì với Ariana. Anh hiểu thế nào là những mất mát đau đớn. Anh chỉ lặng lẽ thở dài, bưng một tách rồi hỏi:

- Hôm nay cô đã làm gì nào?

Nàng lắc đầu:

- Tôi... chẳng gì cả... Tôi... xem mấy cuốn sách của ông.

Manfred nhớ lại tủ sách bánh bao ở nhà nàng mà anh ta đã thấy hôm trước, và cũng nhớ lại tủ sách nhà anh ngày xưa. Anh đốt thuốc và nói:

- Nhà cô thật đẹp.

- Cám ơn ông.

- Một ngày kia nó sẽ lại là nhà của cô. Chiến tranh không thể mãi mãi. Nhà của cha mẹ tôi cũng đã bị lấy.

- Vậy sao? Nhà ở đâu vậy Trung úy?

Anh buồn bã trả lời:

- Bên ngoài Dresden. Nhà không bị bom làm hư hại lắm. - Nhưng anh nghĩ đến cha mẹ... vợ con đã chết... Theodor và Tatiana...

- May mắn quá nhỉ?

Anh ngạc nhiên nhìn nàng. Anh hiểu ngay là nàng nói chuyện ngôi nhà. Anh đáp:

- Vâng.

- Còn gia đình ông ra sao?

Anh thở dài đáp:

- Thì lại không may như thế. - Anh lặng yên một lúc rồi mới nói: - Con tôi... vợ... và cha mẹ tôi... thì lại bị chết cả...

- Thật là buồn...

Anh ta nhìn nàng và bảo:

- Tôi thấy cô càng đáng buồn hơn - Nàng nhìn anh ta lúc lâu, không muốn hỏi, nhưng rồi thấy cần hỏi:

- Ông biết... có tin gì không, Trung úy?

Anh ta lắc đầu. Có lẽ đã đến lúc nàng phải đối diện với sự thật mà nàng không muốn nhận. Anh nói:

- Cô ạ, tôi nghĩ cha cô không phải bỏ rơi cô đâu. Theo như tôi được biết thì ông cụ không

phải là người có thể làm chuyện như thế.

Nàng lắc đầu, và nói:

- Vâng, tôi biết. Chắc có sự gì xảy ra cho cha và em tôi... Sau chiến tranh tôi sẽ đi tìm...

Anh ta nhìn nàng, và hình như anh ta cũng muốn ứa nước mắt, rồi nói:

- Cô ạ, tôi nghĩ là cô nên hiểu vấn đề. Chứ hy vọng hảo huyền nhiều khi rất có hại...

- Vậy ra ông đã nghe tin gì rồi ạ?

- Tôi không nghe tin gì cả. Nhưng... Lạy Chúa... Cô nghĩ thử xem. Có phải ông cụ ra đi để cậu em cô khỏi vào quân đội phải không?

Ariana không trả lời. Có thể đây là trò gạt gẫm để nàng tiết lộ điều họ muốn biết. Manfred như hiểu ra. Anh ta nói:

- Thôi được, cô không nói cũng không sao. Nhưng tôi nghĩ có lẽ là thế. Vì tôi cũng sẽ làm như thế. Người cha nào cũng muốn bảo vệ con trai mình. Nhưng ông cụ hẳn phải tính toán thế nào để trở lại với cô chứ. Điều duy nhất khiến ông không trở về được chỉ có thể là ông đã chết. Ông cụ và cậu em. Họ không đi được mà cũng không trở lại được. Chắc chắn là lính biên phòng đã bắn họ.

Nước mắt lăn dài trên má Ariana, nàng nói như thì thầm:

- Nhưng sao tôi không được biết?

- Không cần thiết cho họ phải báo cáo. Họ giết xong là coi như xong... Tôi cũng đã cố gắng tìm hiểu. Nhưng không ai báo cáo gì cả. Nhưng tôi nghĩ là cô phải nhìn thẳng vào sự thật...

Nàng cúi đầu khóc nức nở. Manfred lặng lẽ rời khỏi phòng. Ariana nằm dài xuống khóc mãi, cho đến khi không còn biết gì cả...

Mãi sáng hôm sau nàng cũng tránh nhìn Manfred, nàng không muốn thấy sự thương hại trong mắt anh ta.

*

* *

Mấy tuần sau đó Ariana thường bắt gặp Manfred nhìn chăm chăm những bức ảnh con của anh ta. Nàng thấy lòng mình đau đớn khi nghĩ đến cha và em Gerhard, và biết Manfred cũng đau đớn không kém.

Lúc này nàng đang ngồi một mình trong phòng khách, những khuôn mặt tươi cười của những đứa con Manfred trong tấm ảnh cứ như đuổi theo nàng, tựa hồ chúng trách nàng sao đến với cha chúng làm gì đấy, trong khi chúng thì chẳng còn được ở với anh ta...

Đôi khi nàng tức giận sao chúng cứ nhìn nàng mãi... Nàng bực mình ở chỗ là chúng cho nàng thấy rằng viên Trung úy này thực tình là một con người đầy đủ tính người... Điều đó nàng không muốn. Dù sao y cũng có thể là kẻ thù, kẻ đã bắt và giam nàng. Nàng không muốn thấy anh ta dưới một khía cạnh nào khác hơn là một kẻ giữ tù ! Nàng không muốn biết đến những ước mơ, hy vọng, hay buồn rầu của anh ta. Anh ta không có quyền được biết những buồn đau của nàng. Thế mà anh ta đã chứng kiến quá nhiều những chuyện khốn khổ của nàng từ ngày nàng bị bắt. Anh ta không có quyền...

Manfred von Tripp hình như cũng cảm nhận được ý nghĩ của Ariana nên mỗi đêm khi ngồi trầm ngâm nhìn ngọn lửa lò sưởi, và hút thuốc, anh không nói gì nhiều với nàng, để cho nàng ngồi tư lự với những ý nghĩ của nàng...

Được ba tuần, thì một buổi tối anh ta làm Ariana ngạc nhiên khi nói với nàng:

- Cô muốn đi dạo một lát không?

- Bây giờ ạ? Nàng có vẻ sợ hãi. Phải chăng họ đang giăng bẫy? Anh ta đưa nàng đi đâu, và tại sao? Manfred đau đớn thấy ánh mắt sợ hãi của Ariana. Anh hiểu ngay nỗi sợ và sự mất tin tưởng của nàng từ sau những ngày đầy sóng gió. Có lẽ cả đời nàng không xóa sạch nổi những ngày đau đớn ấy ở tòa nhà của Mật vụ Đế chế. Cũng như anh khó quên những ngày khi trở lại Dresden trong đổ nát, tan tành, vợ con chết thảm...

Manfred sực nghĩ đến hiện tại, anh nhìn Ariana và trấn an:

- Cô đi dạo một chút cho khoẻ khoắn chân tay đi chứ !

- Rủi có máy bay tới đánh thì sao?

- Thì chúng ta chạy xuống hầm. Đừng lo. Cô đi với tôi là an toàn.

Nàng gật đầu. Đã gần hai tháng qua, đây là lần đầu nàng được đi ra ngoài để dạo chơi. Ariana vào mặc chiếc áo choàng. Manfred nhìn theo và gật đầu :

- Tốt lắm. Không khí bên ngoài sẽ làm chúng ta khoẻ khoắn.

Dạo này tư tưởng Manfred thường tranh đấu nhau trong đầu anh. Không chỉ là tư tưởng, ý nghĩ về con cái anh, cha mẹ anh hay vợ anh... mà còn có những tư tưởng về Ariana.

Hai người đi trong buổi chiều tối hơi lạnh. Anh kẹp hai bàn tay vào nách. Vờ như không biết nàng đang nắm tay áo anh khi đi. Ariana nói:

- Trời buổi tối dễ thương chứ nhỉ? - Nàng nhìn lên bầu trời và mỉm cười. Nụ cười nàng hiếm hoi và rất đẹp, khiến Manfred cũng mỉm cười theo.

- Vâng, và cô thấy, đâu có máy bay oanh kích !

Nhưng nửa giờ sau, lúc họ bắt đầu quay trở về, thì còi báo động nổi lên, người ta đổ xô xuống các hầm trú ẩn. Manfred quàng tay qua vai Ariana cùng chạy đến hầm gần nhất.

Ariana cũng chạy, nhưng trong thâm tâm nàng bất cần được bình yên hay không. Nàng không thiết sống gì nữa cả.

Trong hầm trú ẩn có tiếng phụ nữ, trẻ em la khóc. Người lớn la khóc nhiều hơn. Còn trẻ em hình như quen rồi, chúng lớn lên trong cuộc chiến tranh này. Có đứa còn hát nữa ! Trong khi có tiếng bom nổ và máy bay rít trên đầu.

- Chắc êm rồi... - Manfred vừa nói vừa đứng lên. Ariana cũng đứng lên theo, và họ đi nhanh về nhà. Lúc bước vào phòng trước bình yên Manfred nhìn Ariana. Hình như có một điều gì đã đổi khác trong ánh mắt nàng.

Manfred gật đầu chào, rồi đi lên phòng anh.

Chương 20

Ariana đang đứng trên một chiếc ghế trong nhà bếp, vói lên lấy một chiếc hộp để trên kệ cao. Manfred tình cờ đi ngang, thấy thế liền đến với lấy cho nàng, rồi một cách rất tự nhiên anh đưa hai tay ôm eo nàng đỡ nàng xuống ghế. Nàng hơi đỏ mặt, cảm ơn anh ta, rồi đi pha cho anh một tách trà như thường lệ. Nhưng nàng cảm thấy một điều gì khác lạ. Hình như có một dòng điện ngầm nào đó vẫn nằm chôn kín trong hai con người đang ưu tư này. Nàng pha trà cho anh mà quên bỏ đường, và lúc nàng quay đi, tự nhiên cũng đỏ mặt.

Lúc dùng bữa tối họ cũng lặng lẽ. Sau đó anh lại đề nghị đi dạo. Lần này không bị máy bay oanh kích như lần trước. Chỉ tới quá khuya mới có báo động. Họ tỉnh thức rất mau nhưng cũng không kịp chạy ra ngoài, đành chui xuống hầm trong nhà. Trong hầm Manfred có để sẵn một chiếc vali đựng sẵn áo quần, phòng hờ khi cần phải thay vôi để đi. Nhưng anh đã quên dặn

Ariana để sẵn đồ của nàng ở đấy. Nhân lúc này anh dọn luôn. Nhưng Ariana nhún vai. Manfred liền hỏi:

- Cô không quan tâm đến chuyện được sống sót à?

- Để làm gì?

- Cô còn trẻ quá. Cô sẽ xây dựng lại cuộc đời. Khi chiến tranh chấm dứt cô còn biết bao nhiêu chuyện trước mắt !

- Ông quan tâm đến vậy à? Ông thấy được sống sót là quan trọng lắm sao?

Manfred dịu giọng nói:

- Chính lúc này mới thấy còn được sống là quan trọng. Và chính cô có lúc cũng sẽ thấy như thế.

- Sao thế? Có gì quan trọng đâu? Chiến tranh kiểu này chắc không bao giờ chấm dứt ! - Có tiếng bom nổ bên ngoài. Nhưng nàng có vẻ chẳng sợ hãi gì, chỉ có vẻ buồn bã vô hạn. Nàng muốn bom nổ giết hết bọn Quốc Xã, lúc đó nàng sẽ được tự do, hoặc chết.

- Ariana, tôi cam đoan với cô là chiến tranh sẽ chấm dứt, không bao lâu nữa đâu ! - Anh cầm tay nàng một cách dịu nhẹ. Tự nhiên Ariana có một xúc động kỳ lạ. Hồi lâu anh ta kéo nàng ngồi sát lại gần anh. Nàng cũng không buồn chống cự. Và nàng thấy môi anh ta áp xuống môi nàng. Anh ta vuốt ve nàng, Ariana nghe rõ tiếng tim anh ta đập thành thịch. Nghẹt thở quá, nàng đẩy anh ra. Manfred vội nói:

- Rất tiếc Ariana... Tôi rất tiếc... Lẽ ra... - Nhưng anh ta ngạc nhiên thấy nàng hôn lên môi anh ta để anh khỏi nói nữa. Rồi cả hai cùng ra khỏi hầm, vì đã hết báo động. Nàng đi lên phòng riêng của nàng.

Sáng hôm sau cả hai đều không đá động gì đến chuyện núp dưới hầm khi hôm. Nhưng từ đấy mỗi ngày sự gần gũi có vẻ thân thiết hơn, và cả hai đều thấy quyến luyến nhau hơn. Một buổi sáng kia nàng vừa thức giấc thì thấy Manfred đã đứng trong phòng nàng.

- Manfred, có gì thế? - Lần đầu tiên nàng gọi tên anh ta cách thân mật. Hình như anh ta cảm thấy mình có lỗi vì đường đột, nên vội quay ra. Ariana gọi:

- Manfred, anh làm gì thế?... Đi đâu vậy...

Anh quay lại nhìn, và bảo:

- Rất tiếc... Đáng lẽ ra tôi không nên thế... - Nhưng Ariana đưa hai tay về phía anh. Anh mỉm cười bước tới, và bảo:

- Ariana... Cô chỉ là một cô bé... Không hiểu tại sao tôi nằm nơi phòng cứ nghĩ liên miên về cô mấy tiếng đồng hồ... Một lát tôi mất trí... Lạy chạy qua đây.

Ariana đứng lên khỏi giường và chờ anh ta bước đến. Manfred ngạc nhiên nhìn nàng, mỉm cười gọi nhỏ:

- Ariana!

Rồi anh ta ôm nàng trong vòng tay. Nàng hôn lên môi anh, và đứng yên trong vòng tay ấy. Lát sau, Ariana nói khe khẽ:

- Manfred, tôi yêu anh !

Vả quả thực Ariana thấy mình yêu con người tình cảm này. Hai người cùng nằm xuống giường nàng. Manfred dịu dàng vuốt ve Ariana. Anh yêu nàng...

Chuyện tình ấy kéo dài cho đến mùa Giáng sinh năm đó. Họ vui sướng với nhau trong thế giới riêng tư của họ. Ariana suốt ngày chăm sóc nhà cửa vườn tược, rồi đọc sách. Buổi tối họ yên lặng ăn cơm, ngồi với nhau một lát bên lò sưởi, rồi cùng lên phòng Manfred. Ariana say mê những "bài học" ân ái mà Manfred dạy nàng. Và Ariana cảm thấy cuộc sống lần hồi hạnh phúc. Phần Manfred cũng trở lại với những niềm vui, hăng hái, say mê, mà anh đã ngỡ như quên từ lâu...

Tới gần lễ Giáng sinh tự nhiên cả hai đều cảm thấy có chút lo buồn vì nghĩ đến những người thân đã không còn nữa. Một hôm Manfred bảo:

- Lễ Giáng sinh chúng ta sẽ làm gì nhỉ? Anh không muốn hai đứa mình ngồi đây buồn bã nghĩ đến những gì đã mất. - Họ đang uống trà trong phòng của Manfred. Bây giờ không phải Ariana mà là Manfred lo pha trà buổi sáng. Anh nói tiếp:

- Nào em nói xem, em thích gì cho lễ Giáng sinh?

Nàng vẫn nằm và mỉm cười âu yếm nói:

- Anh biết em muốn gì cho lễ Giáng sinh không, Manfred?

- Gì, cưng?

- Một đứa con. Con của anh ! - Manfred lặng người một lúc lâu. Anh đã nhiều lần nghĩ đến chuyện đó. Anh hỏi lại Ariana:

- Em nói thật chứ? - Nàng còn trẻ quá? Còn có nhiều thay đổi. Sau chiến tranh... Nàng hết còn

sống dưới sự che chở của anh, thì một chàng trai trẻ khác có thể đến... Anh không muốn nghĩ tới điều đó.

Nhưng Ariana nhìn anh và nói:

- Em nói thật đấy. Em không muốn gì hơn là có một đứa con giữa chúng ta.

Anh ta ôm chặt nàng một lúc lâu, không biết nói gì. Anh rất muốn như Ariana nói. Nhưng chưa phải lúc. Trong tình thế đáng sợ này. Anh bảo:

- Ariana, khi nào chiến tranh chấm dứt chúng ta sẽ có con nhé. Anh hứa thế?

- Đó là một lời hứa à? - Nàng mỉm cười vui vẻ.

Manfred nói:

- Một lời hứa trang trọng đấy!

Ariana ôm chặt anh ta và cười lớn nói:

- Thế thì thôi, em không muốn gì cho lễ Giáng sinh nữa cả.

Manfred cũng cười theo và nói:

- Bộ không còn gì em thích bằng như thế nữa à?

- Không. - Rồi nàng lim dim mắt tiếp: - Trừ một chuyện nữa !

- Chuyện gì nào? - Nhưng Ariana thấy bối rối khó nói. Nói chuyện có con với nhau thì dễ, mà nói một người đàn ông hãy cưới mình là chuyện khác hơn... Vì thế Ariana cứ ậm ừ.

Song chính Manfred cũng hết sức mong muốn cưới Ariana. Có điều anh nghĩ là chờ lúc bình yên hẳn có ý nghĩa hơn. Chiến tranh không thể kéo dài mãi. Anh muốn được cưới Ariana tại biệt thự của gia đình anh hơn...

Tới lễ Giáng sinh, hai người trao quà cho nhau. Ariana có một chiếc áo ấm do nàng đan cho Manfred, một tập thơ nàng viết cho anh, và một hộp bánh nàng tự làm mà anh rất thích. Còn Manfred thì tặng cho Ariana một chiếc áo choàng kiểu mới. Ariana thích vô cùng. Nàng nói:

- Ô, Manfred, em mặc ngay tối nay anh nhé?

Manfred lại tặng nàng một chiếc vòng cổ rất đẹp đi đôi với chiếc áo. Rồi lại cả một đôi giày màu bạc.

Ariana mặc đồ mới vào, nàng thích chí, hát một bài ca Giáng sinh. Manfred cười sung sướng. Sau đó anh còn đi lấy hai hộp quà khác: với một chiếc áo len ấm, túi xách da cá sấu. Ariana diện vào và nói:

- Ô, Manfred, em mặc những thứ này chắc sang lắm !

Nàng ôm anh sung sướng và cả hai cùng cười. Sau đó anh còn tặng nàng một chiếc nhẫn hứa hôn do nhà Louis Werner làm, tuyệt đẹp. Ariana kêu lên:

- Ô, Manfred anh có điên không?

- Điên? Nếu em muốn có con thì phải có sự hứa hẹn nhau thế nào chứ !

- Ô, Manfred! - Sau đó anh ta đeo chiếc nhẫn cho Ariana. Nàng cứ cười mãi, và nói:

- Em muốn được đi chơi để em khoe những thứ này.

Trước nay hai người chỉ đi dạo buổi chiều một chút. Hoặc thỉnh thoảng lắm mới đi ăn nhà hàng. Còn phần nhiều thì vui sống trong nhà. Nay anh mua cho nàng đồ đẹp, tự nhiên Ariana muốn đi chơi đó đây. Manfred nhìn nàng và hỏi:

- Thật tình em có thích đi chơi không?

- Thích anh ạ.

- Tối nay có một buổi dạ vũ Ariana ạ !

- Đâu vậy anh?

Đúng ra có tới mấy chỗ, tại nhà Dietrich von Rheinhardt, tại nhà ông Tướng Ritter, và hai nơi khác do Đoàn Quân Nhạc tổ chức. Họ có thể đi dự chỗ nào cũng được. Nhưng Manfred muốn tránh Tướng Ritter, nên cả hai đồng ý đi dự ở ba nơi kia. Ariana cười bảo:

- Em sẽ mặc đồ mới, đeo vòng, và đeo nhẫn hứa hôn phải không anh?

Bỗng Ariana nhớ ra điều gì đó nàng kêu:

- Manfred!

- Gì vậy cưng?

Nét mặt Ariana trở nên nghiêm trọng khiến Manfred thấy lạ, anh hỏi lại:

- Sao, có gì trở ngại vậy?

- Bây giờ em đưa anh xem một thứ, không biết anh có giận không? - Anh ta cười lớn với câu hỏi ngớ ngẩn của nàng.

- Thì em đưa anh mới biết thế nào chứ?

- Nhưng nếu anh giận thì làm sao?

- Anh sẽ tự kèm chế !

Ariana trở lên phòng riêng của nàng, lấy cuốn sách của Shakespeare xuống. Manfred thấy thế la lên:

- Lễ Giáng sinh mà em đọc thơ Shakespeare cho anh nghe sao?

- Không, Manfred. Em có cái này đưa anh xem...

Nàng mở cuốn sách bên trong có ngăn nhỏ đựng chiếc nhẫn kim cương của mẹ nàng, và chiếc nhẫn hồng ngọc cha nàng cho. Đưa Manfred xem. Manfred kêu lên:

- Lạy Chúa, Ariana, có ai biết là em có hai chiếc nhẫn này không? - Nàng lắc đầu, anh ta tiếp:

- Đây là cả một gia tài đấy !

- Em không rõ. Ba em nói là nếu em bán thì có thể sống được.

- Ariana, anh muốn em cất kỹ đi. Nếu có chuyện gì xảy ra, nếu chiến tranh chấm dứt mà chúng ta không thắng trận, thì hai chiếc nhẫn này có thể cứu cuộc đời em đấy, hoặc giúp em đến được nơi em sống tự do.

- Anh nói sao nghe có vẻ như anh định bỏ em thế?

- Dĩ nhiên không phải thế. Nhưng tình hình thì biết ra sao đâu. Không chừng chúng ta lại có thể chia tay nhau trong một thời gian. Em phải giữ kỹ và bí mật. Điều đó thì anh nghĩ là em ý thức được.

Manfred kéo một chiếc tủ nhỏ ra. Phía sau tủ là chỗ anh giấu tiền bạc và một khẩu súng nhỏ. Anh bảo:

- Đấy, khi nào em cần thì lấy ở đấy. Em có muốn để nhẫn ở đấy cũng được.

Ariana gật đầu và để hai chiếc nhẫn vào đấy. Rồi nàng ngồi yên nhìn chiếc nhẫn của nàng đang đeo ở tay. Thế là Giáng sinh năm 1944, Ariana Alexandra von Gotthard đã hứa hôn cùng Trung úy Manfred Robert von Tripp.

Chương 21

Buổi tối Giáng sinh, Manfred và Ariana tham dự ở nhà hát Opera, trên Đại lộ Unter den Linden. Manfred rất vui khi Ariana bước xuống xe. Lâu rồi Ariana mới ăn diện đẹp gần như ngày trước của nàng.

Giữa đám đông mặc quân phục nàng bấu chặt lấy tay anh. Đa số có cấp bậc cao mà Manfred phải chào cung kính. Anh giới thiệu nàng với hai vị tướng, mấy vị đại tá, đại úy mà anh quen. Mỗi lần, Ariana đều đứng thẳng người, cung cách rất quý phái, khiến cho Manfred rất hãnh diện. Anh cũng biết, thực ra nàng sợ lắm vì anh thấy tay nàng run khi anh đưa nàng ra sàn nhảy. Anh trấn an:

- Em yên tâm nhá, đi với anh là an toàn.

Nàng mỉm cười nhìn anh và nói:

- Em có cảm tưởng như họ trừng trừng nhìn em.

- Chỉ vì em đẹp đấy thôi ! - Tuy vậy anh cũng biết là những con người ấy có thể làm đủ các chuyện. Ariana sợ cũng phải. Thế rồi nàng bỗng hỏi Manfred:

- Anh có biết là lần đầu tiên em đi khiêu vũ là ở đâu không? Ở đây đấy, với ba đó. Lúc đó em mới mười sáu tuổi.

- Bây giờ trông em già dặn hơn nhiều - Qua bao nhiêu biến cố buồn đau quả nhiên Ariana già hơn tuổi rất nhiều. Chợt lúc đó có ai chụp ảnh. Nàng hơi lóa mắt hỏi:

- Cái gì thế?

- Họ chụp ảnh chúng ta đấy, Ariana. Không sao đâu.

Thường thường ở các dạ hội sĩ quan người ta ưa chụp ảnh như thế, để đăng báo, treo ở Câu Lạc Bộ Sĩ Quan, hoặc gửi cho bà con, bè bạn... Manfred hỏi:

- Em có ngại gì không, Ariana?

- Không sao. Em chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Em có được coi những ảnh ấy không? - Anh ta gật đầu.

Khoảng một giờ đồng hồ sau thì họ rời nhà hát Opera, và Manfred đưa nàng đến Cung Điện Hoàng Gia, dự dạ vũ do Đoàn Quân Nhạc tổ chức.

Manfred nhận ra chiếc 500K Mercedes của Hitler đậu ở ngoài. Có hàng chục vệ sĩ đặc biệt canh gác.

Vào đến nơi, khung cảnh vàng son lộng lẫy làm Ariana hơi sợ, nàng cầm chặt lấy cánh tay của Manfred. Anh vỗ nhẹ lên bàn tay nàng để trấn an, và mỉm cười nhìn nàng.

Manfred lần lượt giới thiệu Ariana với những người quen. Có các vị tướng và vợ họ hoặc tình nhân của họ. Và bất ngờ lại gặp ông Tướng Ritter. Ông ta chào:

- Ah, cô Von Gotthard... thật là một sự ngạc nhiên lý thú !

Ông ta vui vẻ nhìn Ariana, nhưng hơi bất mãn khi thấy Manfred bên cạnh nàng. Ông chào anh:

- Trung úy.

Manfred chấp chân và cúi chào. Ông Tướng nói với Ariana:

- Lát nữa cô có thể đến dự ở nhà tôi không, có bữa tiệc nhỏ ở nhà.

Nhà ông ta? Manfred thấy ánh mắt Ariana bắt đầu giận dữ. Anh liền cầm tay nàng có ý đưa lên nhẹ nhẹ cho ông Tướng thấy chiếc nhẫn đính hôn của Ariana rồi anh nhỏ nhẹ nói:

- Thưa Đại tướng, thật đáng tiếc, tôi và vị hôn thê của tôi lại lỡ hẹn trước tối nay ở nơi quen. - Anh cười có vẻ cung kính tiếp: - Thưa, xin dịp khác được không ạ?

- Dĩ nhiên được, Trung úy. À, Trung úy nói là vị hôn thê của Trung úy đấy à? - Ông ta vừa hỏi vừa nhìn Ariana.

Lần này Ariana lạnh lùng trả lời ngay:

- Vâng, chúng tôi đã hứa hôn.

- Hay quá. Chắc thân phụ cô vui lòng. - Ariana muốn tát vào mặt y. Đồ ... chắc không vui lòng bằng thấy mày vào ở nhà chúng tao.

Ông Tướng nói:

- Xin chúc mừng. - Manfred cúi chào, và đưa Ariana đi. Anh thấy yêu nàng hơn. Nàng xử sự rất đẹp. Anh hỏi:

- Em có vui lòng đi chơi thế này không?

- Vâng, thích, anh !

- Tốt lắm. Vậy thứ Hai tới chúng ta đi mua hàng nhé?

- Lạy Chúa, mua hàng nữa để làm gì? Sáng nay anh đã cho em ba chiếc áo... Rồi vòng vàng, giày, nhẫn... - Nàng đếm trên ngón tay, như một đứa trẻ.

- Đừng ngại. Anh nghĩ đây là lúc chúng ta bắt đầu đi đây đó cho vui...

Manfred vừa nói xong, bỗng tự nhiên tất cả mọi người yên lặng. Có tiếng bom nổ xa. Ngay cả đêm Giáng sinh, chiến tranh vẫn tiếp diễn. Manfred tự hỏi không biết nhà ai, người nào, những trẻ em nào bị chết đêm nay... Người dân Berlin lúc này đi ngủ cũng mặc sẵn đồ tử tế, và vali, túi xách luôn luôn để bên cạnh, hầu có thể chạy bất cứ lúc nào...

Nhưng rồi mọi người trong phòng vẫn tiếp tục khiêu vũ, nhạc nổi lên, coi như mọi đêm Giáng sinh thiêng liêng trước...

Manfred nhìn Ariana mỉm cười. Ariana nói với anh:

- Manfred, anh đừng lo làm gì ! Mọi chuyện sẽ yên thôi.

Anh ta mỉm cười nói:

- Thứ Hai chúng ta đi mua hàng nhé?

- Vâng, nếu anh thích thế. - Rồi nàng nhón gót lên nói nhỏ vào tai anh: - Bây giờ mình về trước được không anh?

Anh ngạc nhiên. Rồi cười:

- Về à?

- Em thích vui riêng với anh hơn là chờ gặp ông Quốc Trưởng. - Anh ta để một ngón tay lên môi ra dấu nàng yên lặng.

Hitler vừa bước vào hội trường, có hộ vệ xung quanh. Như có một luồng điện chuyển qua khắp

phòng. Ariana bỗng nghe mọi người cùng hát to bài Hoan hô Quốc trưởng, mọi người như trong một cơn cuồng nhiệt điên dại hồi lâu mới ngồi xuống tiếp tục cuộc vui. Manfred đưa Ariana về. Ra gần tới cửa bỗng có ai sờ nhanh vào cánh tay nàng một cái. Nàng quay lại. Manfred bỗng đứng nghiêm đưa cao tay lên chào theo tư thế hết sức kính cẩn. Thì ra là Hitler vừa sờ tay Ariana, ông ta mỉm cười độ lượng và đi tiếp, tựa hồ vừa ban phúc cho nàng.

Manfred và Ariana đi ra ngoài, lặng yên lúc lâu không nói gì. Lúc bước vào xe xong nàng mới nói:

- Manfred, họ gần như điên cuồng ấy !

Anh lặng lẽ gật đầu, và nói:

- Anh biết. Họ vẫn thường như vậy. Em chưa hề thấy ông ta?

- Chưa ạ. Ba em không cho em dính líu vào các vụ ấy ! - Nói xong nàng hối hận đã lỡ lời, vì Manfred có thể tưởng đó như một ý xấu. Nhưng anh ta hiểu và gật đầu nói:

- Ông cụ có lý đấy. Còn em trai em thì sao?

- Ba em tìm cách cố không cho nó dính vào. Nhưng em nghĩ là ba em sợ một kiểu khác em, không phải như em sợ.

- Cũng có lý thôi.

Anh lái xe đi, quay qua nói với Ariana:

- Em biết tối nay tại nhà ông Tướng Ritter họ làm gì không? Họ mời các gái đẹp khiêu vũ khỏa thân để giải trí cho khách ! Hildebrand nói cho anh hay là chuyện đó rất thường xuyên nơi nhà ông Tướng ! - Mặt Manfred thoáng biểu lộ ý ghê tởm.

Ariana cười lớn nói:

- Chắc buồn cười ghê gớm anh nhỉ?

Anh nhún vai, nói:

- Trò giải trí đó ghê tởm. Anh không muốn em thấy làm gì !

Lúc gần đây không những Tướng Ritter tổ chức như thế, mà nhiều tướng khác cũng vậy. Đường như chiến tranh càng sát nách họ, họ càng tổ chức những trò chơi quái gở, và liên miên. Manfred không muốn Ariana tham dự vào các dạ tiệc như thế. Anh đưa nàng đi chơi đêm nay chỉ là để sống lại niềm vui được đi cùng người bạn gái đẹp, được thấy các ánh mắt thần phục,

và nhất là để thấy những giờ phút ở nhà tại Wannsee thêm quý báu.

Ariana bỗng hỏi:

- Bỏ dự các chỗ khác đêm nay anh có buồn không?

Manfred lắc đầu, rồi nói:

- Ở Lâu Đài Mùa Hạ tại Charlottenburger cũng có một dạ tiệc khá dễ thương đêm nay. Nhưng anh thấy ở Wannsee có một dạ tiệc còn dễ thương hơn nhiều. - Cả hai cùng cười.

Về tới nơi, họ đi nhanh lên lầu và ngả vào tay nhau hạnh phúc.

*

* *

Sáng hôm sau lúc dùng bữa sáng Ariana có vẻ tư lự. Manfred yên lặng nhìn nàng. Hôm nay Chủ Nhật anh không phải đi làm việc.

Họ đi dạo công viên Tiergarten. Manfred rủ Ariana chơi trượt tuyết. Hai người cùng trượt với các phụ nữ và quân nhân khác. Thật khó tin là đang có chiến tranh !

Sau đó trở về, Manfred lái xe đưa Ariana đi dùng cà phê ở Kurfurstendam. Nơi đây có một số nghệ sĩ và văn sĩ còn ở lại Berlin. Cũng có đông quân nhân nhưng không khí nhẹ nhàng hơn.

Ngồi một lát Ariana ngáp với vẻ sung sướng, nhưng Manfred hỏi:

- Một hả em? - Vừa lúc đó có tiếng bom nổ ở xa xa, họ vội ra xe nhanh để về nhà. Ngồi trên xe Ariana kề sát Manfred và thò một tay vào nách anh. Một tay nàng chỉ một ngôi nhà thờ và hỏi:

- Manfred, anh thấy ngôi nhà thờ kia không? - Đó là nhà thờ Kaiser Wilhelm. Manfred gật đầu và nói đùa:

- Thấy. Giờ này em muốn làm lễ à? - Cả hai cùng cười lớn.

- Em chỉ muốn nói là mai một mình làm lễ cưới ở nhà thờ đó !

Anh âu yếm choàng tay qua vai nàng và nói:

- Anh nhớ. Em bằng lòng chứ? Tối nay em vui chứ?

- Em vui nhất trong đời em !

Mấy hôm sau khi nhận được những tấm ảnh chụp ở đêm dạ hội thì rõ ràng vẻ mặt của Ariana trong ảnh rất hạnh phúc, vui nhất, như nàng đã nói. Đôi mắt đầy tình yêu. Còn Manfred đứng sau nàng thì đầy vẻ hãnh diện.

Chương 22

Cuối tuần lễ Giáng sinh, Manfred nhất định dẫn Ariana đi phố Berlin mua hàng. Anh đã mua thêm nhiều áo quần cho nàng những vẫn dẫn nàng đi mua nữa. Đại úy Von Rheinhardt thì luôn hối thúc Manfred nên tham gia với bạn bè ở cơ quan nhiều hơn nữa, chứ sao cứ quanh quẩn ở nhà mãi.

Lúc xuống phố Ariana hỏi Manfred:

- Thế Von Rheinhardt có giận anh không?

- Chắc không đâu ! Bởi vì từ lâu nay họ quen với kiểu sống riêng rẽ như tu sĩ của anh rồi. Chúng ta không đi tham dự các cuộc vui hằng đêm, tuy nhiên chúng ta cũng sẽ nhận lời mời vài bữa ăn tối. Em xem thử có chịu được không?

- Được chứ! - Nàng lại nghịch ngợm hỏi: - Mình dự xem khiêu vũ khóa thân ở nhà Tướng Ritter được không?

Manfred cười lớn nói:

- Ariana! Em thật là nghịch đấy!

Ba tiếng đồng hồ rảo trong nhà hàng lớn Grunefeld họ mới trở ra, ôm cả đống hộp đồ. Toàn là quần áo mới cho Ariana. Nàng kêu lên:

- Lạy Chúa, em làm sao mặc cho hết, Manfred? - Anh ta đã cung nàng quá mức. Anh cảm thấy mình lại có vợ như ngày nào. Một người vợ để yêu thương và cung chiều. Ariana thì ngày càng thấy hạnh phúc bên Manfred.

Do có nhiều áo mới nên Ariana đi với Manfred dự các buổi hòa nhạc, các buổi tiếp tân, dạ hội... Dần dần mọi người coi như đây là một cặp cũng vừa đôi và sẽ cưới nhau khi hết chiến tranh.

Một người bạn của Manfred một hôm hỏi anh:

- Sao phải đợi, Manfred? Sao không cưới nhau bây giờ đi!

Anh chỉ thở dài và nhìn chiếc nhẫn đang đeo ở tay, rồi nói:

- Vì nàng còn trẻ quá, Johann ạ; chỉ là một cô bé ! Vả lại lúc này tình hình nghiêm trọng quá. Phải để cho nàng quyết định trong một tình thế bình thường hơn thì mới có lý.

Rồi anh lắc đầu nói:

- Không biết rồi chúng ta có được những ngày tháng bình thường không?

- Phải rồi, lúc này tình hình nghiêm trọng quá. Nhưng chính vì thế mình thấy cậu nên cưới Ariana bây giờ là hay hơn chứ! - Rồi Johann hạ giọng nói nhỏ:

- Chúng ta không đương cự mãi được đâu!

- Tội Mỹ à?

Johann lắc đầu:

- Mình lo Đồng Minh họ đến đây, trường hợp Ariana nếu là vợ chính thức dễ sống sót hơn là tình nhân hay vợ bé một sĩ quan Đức!

- Cậu nghĩ kết cục là thế thôi à?

- Mình nghĩ có thể là như thế Manfred à. Mình chắc là những người thân cận Quốc Trưởng cũng nghĩ đến kết quả đó thôi !

- Cậu nghĩ chúng ta có thể cầm cự được bao lâu?

Johann nhún vai:

- Hai, ba tháng... Nếu có phép lạ thì có thể bốn tháng... Nhưng mà có lẽ sắp tới nơi rồi. Nước Đức sẽ không còn như chúng mình mong ước.

Manfred gật đầu. Trong ánh mắt anh thì nước Đức đã từ lâu không còn như anh từng yêu quý! May ra nếu quân Đồng Minh không hủy diệt nước Đức thì mới còn có thể hồi sinh.

Mấy hôm sau tin tức cho thấy vấn đề không còn là Đức thua hay không, mà là bao lâu nữa thì sụp đổ. Manfred thấy rằng anh phải có kế hoạch toan tính trước.

Thế rồi anh đi mua cho Ariana một chiếc xe hơi Volkswagon. Ariana lấy làm lạ hỏi:

- Manfred sao anh mua xe làm gì thế? Còn chiếc Mercedes của anh? - Nàng ngờ là anh muốn cùng nàng trốn ra nước ngoài. Nhưng Manfred ôm nàng vào vòng tay anh và bảo:

- Anh nghĩ là chiến tranh sắp chấm dứt. Khoẻ thôi. Nhưng trước khi chấm dứt thì cũng mệt. Hitler không chịu thua dễ dàng. Người Đức sẽ chiến đấu đến chết. Quân Nga, Mỹ, cũng vậy nữa... Chắc chắn là máu đổ dử dội... Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh, anh muốn em lái xe này đi xa thật xa. Khi hết lái được nữa, em bỏ xe, đi bộ.

- Anh điên à? Bỏ anh lại à? Mà em đi đâu?

- Đi đâu được thì cứ đi. Tới biên giới, vùng Alsace chẳng hạn, từ đó em qua Pháp. Em nói với bọn Mỹ em là người vùng Alsace. Chúng chẳng phân biệt được đâu.

- Còn anh thì sao, anh?

- Anh sẽ đi tìm em sau. Anh không thể bỏ chạy được Ariana ạ. Anh có nhiệm vụ...

Nhưng Ariana lắc đầu, ôm chặt lấy Manfred:

- Không, không bao giờ em rời bỏ anh. Họ giết em thì thôi. Berlin có sụp đổ em cũng không rời anh. Họ có bắt thì bắt cả hai.

Anh vỗ vỗ vào vai nàng âu yếm:

- Đừng có bi quan như thế, em... Và nếu em nhất định không rời anh, thì em xem thử chúng mình có thể cưới nhau được không?

- Bây giờ? - Nàng xúc động nhìn anh. Thấy anh gật đầu nàng mỉm cười nói:

- Hoan nghênh anh! - Hai tay nàng thu lại đánh lia lia lên lưng anh một cách vui sướng. Nàng tươi cười như một cô bé, rồi nói thêm: - Rồi mình có ngay một đứa con nhá anh?

Manfred cười lớn:

- Ô, Ariana, em thử tính, chờ vài tháng nữa hết chiến tranh, mình có con được không? Hay là em cho rằng lúc đó anh đã già quá?... - Anh mỉm cười dịu dàng.

Ariana lắc đầu, nói:

- Anh không bao giờ già, Manfred! - Nàng ôm chặt anh, nhắm mắt lại và nói: - Em sẽ mãi mãi yêu anh, yêu trọn đời em.

- Anh cũng luôn luôn yêu em... - Anh vừa nói vừa nhắm mắt cầu nguyện cho cả hai được còn sống trước những ngày thử thách sắp đến...

Chương 23

Mười ngày sau, thứ Bảy đầu tiên của tháng Tư năm 1945, Ariana và Manfred Robert von Tripp làm lễ cưới tại nhà thờ Maria Regina Kirche. Có người bạn thân của Manfred là Johann làm nhân chứng, vị tu sĩ già làm phép thánh.

Ariana mặc chiếc áo cưới màu trắng. Mái tóc vàng của nàng cuộn thành từng cuộn nhỏ ở vai và lưng như những cuộn mây trời... Nàng đẹp làm cho Manfred cũng đến ngạc nhiên. Đặc biệt nàng đeo chiếc nhẫn kim cương của mẹ nàng bên tay phải, và nhẫn hứa hôn của Manfred bên tay trái.

Sau lễ thánh, Manfred đeo chiếc nhẫn cưới cho Ariana, một chiếc nhẫn vàng, bản lớn như cả một băng vàng. Anh hôn nàng mà lòng thối thối. Ariana bây giờ là Frau Manfred Robert von Tripp. Berlin có thể nào thì nàng cũng được bảo vệ. Anh cảm thấy đây như một giai đoạn khác của đời anh, anh không còn nghĩ gì vương vấn người vợ trước nữa. Cuộc đời anh và Ariana hòa hợp lẫn nhau rất tốt đẹp.

Anh dịu dàng bảo nàng:

- Anh yêu em, Ariana!

Nàng mỉm cười và sung sướng cùng anh ra xe để đến nhà hàng mà anh đã hứa cùng nàng hưởng "tuần trăng mật" ở đấy trước khi về nhà. Trong lúc đó thì vẫn vang rền tiếng nổ xa gần. Ariana cầm chặt tay Manfred. Hai người nghe ầm một tiếng ở sau lưng, nhìn lui thấy nhà thờ bị pháo. Manfred bảo nàng cúi rạp xuống.

- Nằm sát xuống, Ariana! - Anh lái xe chạy thật nhanh, lượn lách để tránh khách bộ hành cũng đang nhốn nháo. Ban đầu Ariana sững sốt chưa phản ứng gì khi thấy mình suýt chết chỉ trong mấy phút. Rồi bây giờ nàng mới bắt đầu khóc. Manfred thì cố lái nhanh cho đến nhà. Anh đỡ nàng xuống xe, ôm nàng vào vòng tay anh, dịu dàng nói:

- Ô, em yêu, thật đáng tiếc...

- Manfred... Lạy Chúa... Ngôi nhà thờ... - Nàng khóc nức nở.

- Không sao, yên rồi... Qua rồi, Ariana...

- Còn Johann đang ở trong nhà thờ thì sao anh?...

- Chắc chắn là anh ta cũng đã đi xa nhà thờ như chúng ta rồi em ! - Nói vậy, nhưng Manfred cũng thấy phân vân không biết ra sao. Anh thấy chán nản chiến tranh. Những người ta quan tâm, những nơi ta yêu thích, những nhà cửa, công trình, đô thị ta xây dựng... tất cả bị phí phạm...

Manfred thoáng nghe mùi thơm từ Ariana, anh nghĩ là không bao giờ anh có thể quên cái đêm hôn lễ suýt chết này. Tự nhiên anh cũng muốn khóc, bên cạnh Ariana đang run rẩy. Anh khóc vì đủ lý do, vì đã thơ thối với Ariana, vì mệt nhọc, vì sợ hãi, mà cả vì lo âu cho người phụ nữ trẻ trung mà anh vừa mới cưới...

Anh ôm nàng nhẹ nhàng, đưa nàng lên phòng ngủ, cả hai tạm quên đi bao phức tạp, quyện vào nhau trong hạnh phúc nôn nao...

Chương 24

- Anh có thấy Johann đâu không? - Ariana hỏi Manfred khi anh vừa đi làm về.

- Có, ông ấy chẳng sao cả. - Anh trả lời cụt ngắn để nàng khỏi thấy anh nói dối. Thực sự thì Johann chết lúc nhà thờ bị pháo. Manfred đã ngồi trong văn phòng anh ta mà run cả tiếng đồng hồ vì không ngờ thêm một người bạn thân nữa đã chết.

Anh ngồi xuống ghế và nói với Ariana:

- Ariana, anh muốn nói với em một việc quan trọng. - Nàng đã định đùa anh một câu gì đó nhưng thấy vẻ quan trọng trong ánh mắt anh, nàng đành yên lặng ngồi xuống và hỏi nhỏ:

- Gì vậy anh?

- Anh muốn định sẵn một kế hoạch cho em, để trong trường hợp cần thiết thì em biết phải làm những gì. Em phải sẵn sàng luôn luôn... Em phải nghe anh nói đấy.

- Được rồi, em nghe.

- Em đã biết chỗ anh để tiền và khẩu súng rồi đấy. Vậy nếu có gì quan trọng xảy ra, em lấy tất cả, và cả chiếc nhẫn của mẹ em, đi thật nhanh ra khỏi Berlin, nhé.

- Đi đâu anh? - Nàng bối rối hỏi.

- Em đi về phía biên giới. Trong chiếc Volkswagen của em có sẵn một tấm bản đồ. Em nhớ luôn luôn đổ đầy xăng vào bình xe. Trong nhà xe có một thùng xăng dự trữ đấy. Đổ đầy trước khi đi.

Ariana gật đầu. Nàng không thích nghe chuyện phải rời bỏ Manfred, hỏi anh:

- Anh thấy tình hình ra sao mà nói vậy? Em lái xe trốn đi và bỏ anh lại đây à?

- Ariana, em phải đi thôi. Quân Đồng Minh mà chiếm Berlin thì bao nhiêu là chuyện xảy ra, cướp bóc, giết người, hãm hiếp...

- Anh nói nghe như thời man rợ!

- Ariana, phải nói đất nước đang ở trong thời kỳ đen tối nhất. Và em giả thử nếu anh bị kẹt ở Bộ Chỉ Huy vài tuần, hay vài ngày, em ở nhà sẽ không có ai giúp đỡ.

- Nhưng anh nghĩ rằng họ lại để cho em lái chiếc xe đó, với vòng vàng, với súng... đi ra ngoài chẳng. Anh có điên không?

- Em đừng có điên ! Nghe anh nói đã ! Em đi xa được tới đâu hay tới đấy, rồi bỏ xe đi bộ chứ. Em chạy, hoặc đi bộ, hoặc bò, hoặc đánh cắp một chiếc xe đạp, núp vào bụi cây mà chạy, miễn bằng mọi cách ra khỏi nước Đức. Em qua Pháp là an toàn nhất. Em không qua được Thụy Sĩ nữa đâu. Em cố gắng đến cho được Paris.

- Paris? Cách đây tới sáu trăm dặm mà anh!

- Anh biết. Lâu cách nào em cũng phải đi cho tới đó. Anh có một người bạn học cũ ở đấy. - Manfred lấy ra cuốn sổ tay và ghi tên người bạn ấy cho nàng.

- Làm sao anh biết người ta còn ở đấy?

- Anh ấy bị sốt cấp tính rồi sau bị tật nên khỏi đi lính. Làm đến phụ tá Thứ Trưởng Văn Hóa, ở Paris.

- Ông ta có về phe Kháng Chiến không?

- Anh biết Jean - Pierre có thể. Và anh ta rất kín đáo. Ariana, anh ta có thể giúp em. Anh ta có thể che chở cho em đến khi anh gặp lại em. Em nghe lời anh ta, bảo ở đâu hay đi đâu thì làm

theo như thế. Anh tin tưởng anh ấy lắm.

- Rồi sao nữa?

- Anh muốn là từ bây giờ em phải luôn luôn sẵn sàng, khẩu súng, các vòng vàng, tiền bạc, địa chỉ của Jean - Pierre, một ít quần áo ấm, một ít thực phẩm, và xăng đầy bình xe.

- Vâng, thưa Trung úy. - Nàng mỉm cười và đưa tay chào theo kiểu nhà binh. Nhưng Manfred không mỉm cười.

- Anh cũng hy vọng là mọi chuyện đừng xảy ra !

- Em cũng mong thế. - Ngừng một lát nàng mới nói tiếp:

- Sau chiến tranh em muốn đi tìm lại em trai của em.

Nàng vẫn tin là Gerhard đi thoát và được an toàn. Đối với ông Walmar lớn tuổi, đường xa, có thể không đi thoát, nhưng với Gerhard thì rất có thể đã thoát được.

Manfred gật đầu:

- Chúng ta sẽ cố sức tìm.

Hôm sau trong lúc hai người đi dạo buổi tối, Manfred nói:

- Có thể mùa hè năm tới là mọi việc đã yên rồi, mình trở về đây nghỉ ngơi.

- Chúng ta có thể đến thăm biệt thự nhà anh, anh nhỉ?

- Nếu anh lấy lại được.

Họ chỉ mong sao cho cơn ác mộng chiến tranh mau kết thúc để sống cuộc đời riêng của họ.

Nhưng hôm sau, khi Ariana thu xếp đồ đạc như Manfred đã dặn một lần nữa trước khi anh đi làm, thì nàng nghe có tiếng súng nổ rất gần. Chiều tối đó bom nổ lung tung phía ngoài thành phố. Manfred về nhà sớm, Ariana đang núp trong hầm và nghe đài. Thấy Manfred về nàng hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy anh? Đài nói...

- Đừng quan tâm tin tức trên đài. Em chuẩn bị chưa, Ariana?

- Rồi, anh. - Nàng có vẻ sợ hãi hết sức.

- Đêm nay anh phải đến Bộ Chỉ Huy. Họ muốn mọi nhân viên phải túc trực để sẵn sàng đối phó. Anh không biết chừng nào về. Em phải can đảm. Chờ ở nhà. Nhưng nếu chúng nó chiếm thành phố, thì em nhớ làm những gì anh dặn!

- Họ chiếm thành phố thì làm sao em ra khỏi được!

- Được chứ. Họ cho những người tị nạn ra đi chứ, nhất là đàn bà, trẻ em. Bao giờ cũng vậy!

- Còn anh?

- Anh sẽ tìm em khi mọi sự yên xong. - Anh ta nhìn đồng hồ, rồi đi lên lầu lấy đồ riêng, trở xuống bảo:

- Anh phải đi bây giờ!

Họ ôm nhau một lúc lâu. Ariana bảo anh thôi đừng đi, cứ mặc kệ Hitler, nhưng Manfred bảo:

- Đừng nói thế. Anh phải đi em ạ. Nhưng anh sẽ trở về ngay.

- Nếu có gì xảy ra cho anh chắc em chết Manfred ạ!

- Không có chuyện gì đâu. - Rồi anh cố nén đau đớn, mỉm cười với nàng. Anh cởi chiếc nhẫn nơi tay anh đặt vào tay nàng, bảo: - Em giữ cho anh đến khi anh trở về. - Nàng mỉm cười, rồi hai người hôn nhau thật lâu trước khi anh ra xe.

Ngày này qua ngày khác Ariana theo dõi tin tức chiến sự trên đài. Đêm hăm sáu tháng Tư thì có tin các nơi trong thành phố đều bị đánh. Ban ngày nàng không dám rời khỏi hầm trú ẩn trong nhà. Nàng nghe tin quân Nga tiến vào tới Stargardenstrasse. Nhưng nàng không biết rằng khắp Berlin nhiều người ở trong hầm trú ẩn mà không có gì ăn, không có nước uống. Không có một kế hoạch di tản dân chúng. Trẻ em cũng bị kẹt như người lớn. Điều họ không ngờ nữa là Bộ Chỉ Huy tối cao đã trốn khỏi Berlin.

Đêm Một tháng Năm thì đài phát thanh loan tin Hitler chết. Thành phố bị đánh cháy khắp nơi, dân chúng bị kẹt trong các hầm trú ẩn như là chuột. Quân Đồng Minh bắn phá dữ dội. Sau cái chết của Hitler được loan báo thì đài trỗi báo giao hưởng số bảy của Wagner và Bruckner. Ariana ngồi trong hầm nghe tiếng nhạc ở đài phát thanh lẫn lộn với tiếng đạn bom bên ngoài. Nàng nhớ lại đã cùng cha và Gerhard nghe bản nhạc đó ở nhà hát Opera mấy năm trước.

Nàng không biết Manfred ở đâu trong cơn hỗn loạn này. Tối đó nàng nghe tin cả gia đình Goebbels đã tự sát, sáu đứa con đều bị ép uống thuốc độc.

Ngày Hai tháng Năm tin đình chiến được loan trên đài bằng ba thứ tiếng Nga, Đức, và Anh.

Nàng chưa tin vì còn nghe tiếng súng... Ba ngày sau bỗng im vắng bốn bề. Ariana ngồi yên lắng tai, mãi cho đến sáng ngày Năm tháng Năm. Vừa mới sáng nàng quyết định đi tìm Manfred. Nếu quân Đồng Minh đã chiếm Berlin thì nàng hẳn phải biết Manfred ở đâu. Anh ta không còn Đế Chế để bảo vệ nữa.

Nàng lên lầu, mặc một chiếc áo xấu xí, mang vớ len và giày thô, mặc áo choàng ra ngoài, nhét khẩu súng của Manfred vào một bao tay, và bỏ vào túi áo choàng. Nàng không đem các thứ khác vì nghĩ là chỉ đi tìm Manfred, nếu không gặp anh nàng sẽ trở về để chờ.

Lát sau nàng ra ngoài, tưởng như mấy năm chưa bước chân ra ! Nàng ngửi thấy mùi khói khét. Nàng chui vào chiếc Volkswagen và lái đi.

Hai mươi phút sau Ariana tới được trung tâm thành phố. Đường phố ngổn ngang không cách nào lái xe vào được. Thoạt nhìn thì như toàn bộ đã bị phá hủy. Nhưng nhìn kỹ thì vẫn còn một số các tòa nhà chưa đổ. Ariana nhìn một lát thấy quá thất vọng, bèn quay xe lái vào một chỗ nấp, rồi bước ra khỏi xe, tay vẫn lăm lăm khẩu súng trong túi áo. Nàng phải tìm cho được Manfred.

Nhưng nàng chỉ thấy những toán quân Anh và Mỹ đi về phía Bộ Tham Mưu Đế Chính. Thỉnh thoảng có những đám dân Berlin tò mò nhìn lính Đồng Minh, hoặc một số người Berlin lo chạy trốn.

Gần tới chỗ Bộ Tham Mưu Đế Chính, Ariana thấy những quân lính Quốc Xã mệt mỏi hẳn đang chờ xe chở đi, có lính Mỹ canh gác. Ariana nhận ra hậu quả mà Quốc Xã đã đem lại cho đất nước của nàng. Hơn một nửa số năm ngàn quân Quốc Xã bảo vệ cho Bộ Tham Mưu đã bị chết.

Vừa lúc ấy một toán quân Quốc Xã bị giải ngang qua, nàng há hốc mồm thấy có Hildebrand trong đó. Nàng vẫy tay lia lịa mong anh ta thấy, nàng chạy tới gần, hy vọng hỏi được tin Manfred. Nhưng nàng bị hai lính Mỹ đưa súng ra ngăn lại. Nàng nói với họ nhưng họ không hiểu gì. Nàng kêu Hildebrand:

- Manfred ở đâu? Hildebrand, Hildebrand, Hildebrand... Manfred đâu? - Anh ta đưa mắt nhìn qua bên trái. Nàng chạy qua phía đó, thì thấy một lính Quốc Xã bị chết đang nằm chờ xe xác tới hốt. Và nhận ra ngay Manfred. Nàng há hốc mồm quỳ xuống bên anh ta. Hồi lâu thật là lâu... Bỗng nàng sực tỉnh, kinh hãi, nàng vuốt mặt anh ta, rồi bỏ chạy trở về chỗ chiếc xe nàng đã giấu.

Có hai người đàn ông loay hoay định tìm cách cho xe nổ máy. Nàng rút súng chĩa vào họ. Họ đưa tay lên đầu hàng. Nàng vừa chĩa súng vừa lùi vào xe, tra chìa khóa và cho nổ máy xe, lui ra, chạy thẳng...

Nàng không còn gì phải luyến tiếc nữa... Nàng phải làm như Manfred đã dặn...

Trở về Wannsee, Ariana lấy những đồ đã chuẩn bị sẵn, thấy lên xe. Nàng để sẵn khẩu súng trên đùi, và lái xe chạy, sau khi đã nhìn lại ngôi nhà một lần cuối, nơi mà Manfred đã đưa nàng về che chở, yêu thương... Bây giờ anh ta đã vĩnh viễn ra đi... Nàng không còn gì để vương vấn nữa...

Chương 25

Cùng với hàng nghìn người khác chạy trốn - bằng chân, bằng xe đạp, bằng xe hơi... - Ariana rời khỏi thành phố, lái xe chạy về phía tây. Quân Đồng Minh không chặn đàn bà, trẻ em và những người già chạy trốn. Có nhiều cảnh mà Ariana không chịu xiết, phải ngừng xe giúp đỡ một tay. Nhưng sau, nàng thấy không thể dừng được nữa vì mỗi lần dừng là y như rằng có kẻ muốn đoạt xe. Cuối cùng nàng cho hai phụ nữ đi nhờ. Đó là hai nhà buôn có cửa tiệm ở Kurfurstendam bị phá hủy, và chồng họ bị chết, họ muốn rời thành phố cho nhanh.

Người phụ nữ già nhất nói với Ariana:

- Cô ạ, tụi Mỹ sẽ giết hết chúng ta. - Bà vừa nói vừa khóc. Ariana mệt quá không muốn nói gì. Chỉ lặng lẽ lái xe chạy thật nhanh. Đến lúc tới được Kassel, cách Berlin ba trăm hai chục cây số thì vừa hết xăng. Hai người đi nhờ đã xuống ở Kable, nơi đó họ có bà con ở đấy.

Ariana ngồi yên trên xe suy nghĩ một lúc lâu, nàng chỉ mới đi được nửa đường tới Saarbrücken, nơi mà Manfred muốn nàng tới để từ đó vượt biên giới, qua Pháp. Bây giờ không bà con, bạn bè, nàng không biết phải đi đâu. Nàng đành xách gói lưng thưng đi bộ tới vùng biên giới.

Nàng mất hai ngày mới đi được hơn sáu chục cây số, đến Marburg. Tại đấy một ông bác sĩ già cho nàng đi quá giang xe đến Mainz, khoảng gần một trăm ba chục cây số. Thấy nàng tội nghiệp ông cho nàng đi luôn đến Neunkirchen.

Ở Neunkirchen nàng cảm ơn ông bác sĩ già, xuống xe. Ông ta nhìn nàng có vẻ ái ngại, nàng phải nói dối là có mẹ nàng ở đấy.

Ariana chỉ còn đi khoảng ba mươi cây số nữa thì tới Saarbrücken, từ đó đi mười lăm cây số nữa thì đến biên giới Pháp. Thế mà nàng đi mất ba ngày trường vì mệt mỏi vừa lạnh vừa đói. Ngay ngày đầu nàng đã cạn lương thực. Nàng gặp các nông dân nhưng họ sợ hãi, chỉ có lần cho nàng hai quả táo. Còn thì họ đều lắc đầu. Nhưng cuối cùng nàng cũng đến được biên giới... Chỉ còn bò qua hàng rào kẽm gai là vào được nước Pháp. Nàng chậm rãi bò mà tim đập thình thịch, chỉ sợ có ai bắt gặp bắn nàng chết tại chỗ. Nhưng rõ ràng chiến tranh đã chấm dứt. Chẳng có ai quan tâm đến một cô gái dơ dáy, mặc đồ rách rưới, bò xước cả mặt qua hàng rào kẽm gai...

"Chào nước Pháp", nàng nằm dài ra và nghỉ mệt.

Gần sáu tiếng đồng hồ sau nàng mới tỉnh dậy khi nghe tiếng chuông nhà thờ đổ hồi... Toàn thân nàng đau đớn tê liệt... Hồi lâu nàng cố gượng đi nữa, nhưng chỉ được hơn ba mươi phút sau thì ngất xỉu trên đường... Hai tiếng đồng hồ sau, một bà già đi ngang qua tưởng Ariana đã chết. Bà ghé xuống nghe tim nàng còn đập, bà ta đi vội về nhà kêu cô dâu, và cả hai cùng trở lại kéo nàng về.

Tỉnh dậy, Ariana mưa dầm dãi, và bị sốt luôn hai ngày. Hai mẹ con bà kia chắc thế nào Ariana cũng chết. Bà già thấy Ariana có khẩu súng giống như của con trai bà từng đi lính cho Quốc Xã Đức, nên biết Ariana là người Đức. Bà muốn cứu giúp nàng. Sau hai ngày nữa mặc dù còn mưa, Ariana cũng xin đi. Nàng nói tiếng Pháp với họ. Bà già hỏi:

- Cô phải đi xa không?

- Paris ạ!

- Còn hơn ba trăm cây số, cô không thể đi bộ được đâu. Nhất là cô còn đau yếu.

- Tôi sẽ cố. Chắc có người sẽ cho đi nhờ xe.

- Xe? Người Đức đã lấy hết xe hơi của chúng tôi. Rồi tới người Mỹ lấy nốt. Đâu còn ai có xe!

Nhưng cô dâu của bà già nhớ ra rằng cha xứ già ở vùng đó tối hôm ấy sẽ đi đến Metz bằng xe ngựa. Nếu may mắn Ariana có thể được ông cho đi kè. Và Ariana may mắn thật.

Sáng hôm sau họ đến Metz, Ariana hơi bị bệnh vì đi đêm. Nàng cố gượng đi được vài cây số để đến BarleDuc thì gặp một chiếc xe ngựa. Nàng đưa ra ít tiền, ông ta chở nàng đi. Khoảng xế chiều ông ta ngừng xe bảo rằng ngựa và ông đều mệt.

Ông ta ngồi trên bãi cỏ bên đường lấy đồ ra ăn. Ariana mệt quá nằm nghỉ ở xa xa. Một lát nàng thiiu thiụ ngủ. Bỗng ông đánh xe ngựa mò đến đè nàng ra định hãm hiếp. Nàng chống cự kịch liệt, nhưng vì đã kiệt sức, nên ông ta đè nàng và kéo quần nàng xuống...

Bỗng có tiếng súng bắn chỉ thiên. Người đàn ông hoảng hồn nhảy lui. Ariana cũng nhồm dậy, nhưng mệt quá, nàng té xuống. Có hai bàn tay ai mạnh mẽ đỡ vai nàng và nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống cỏ.

- Cô có sao không? - Một giọng nói tiếng Anh. Nàng biết là những người lính Mỹ đã cứu nàng. Nàng nói:

- Cám ơn. - Nàng thấy cách đó có ba người nữa và một chiếc xe Jeep.

- Nó có làm hại cô không? - Nàng lắc đầu. Người lính Mỹ quay lại tát ngay vào mặt người đánh xe ngựa. Anh ta biết rằng những tên chó đẻ kiểu này thường hiếp đồng bào của chúng rồi vu cho quân Đồng Minh.

Xong, người lính quay hỏi Ariana:

- Cô có cần chúng tôi chở cô đi đâu không?

- Vâng, đi Paris.

- Cô đi đến Chalons-sur-Marne nhé? Cách Paris chừng hơn hai trăm rưỡi cây số. Từ đấy chúng có thể kiếm cho cô người nào chở giúp đến Paris.

Nàng nhìn người lính Mỹ, nước mắt nàng tuôn ra. Anh ta cười bảo:

- Được chứ? Nào cô lên xe đi.

Nàng ngồi giữa mấy người lính Mỹ. Họ nhìn nàng rồi nhún vai, nói chuyện riêng, thỉnh thoảng hát một bài lạ lạ.

Tới Chalons, người lính Mỹ cứu nàng lúc đầu bèn thu xếp nhờ hai người lính khác chở nàng đến Paris. Anh ta nói:

- Họ sẽ đưa cô tới nơi. - Anh ta nói bằng tiếng Pháp vụng về và đưa tay bắt tay nàng. Ariana nói:

- Cảm ơn ông!

Thực ra hai người lính đi một công tác của hai vị đại tá nào đó, chưa vội phải đi Paris lắm, nhưng vì họ thấy Ariana tội nghiệp và tuyệt vọng quá nên họ thu xếp đi luôn cho thuận tiện...

Chương 26

Hai người lính Mỹ giải thích với Ariana rằng họ sẽ đến một nơi trên đường De la Pompe. Còn nàng đi đâu? Ariana bèn lấy tờ giấy của Manfred ra xem. Địa chỉ của nàng tìm là ở trên đường Varenne.

Paris cũng đầy vẻ chiến tranh không đến nỗi như Berlin. Paris không bị bom nhiều, mà chỉ bị người Đức lấy nhiều thứ quý mang về Đức.

Một người đàn ông già đi xe đạp được hai người lính Mỹ hỏi thăm địa chỉ giúp Ariana, ông ta vui vẻ dẫn đường.

Kể từ ngày còn nhỏ được đi với cha qua Pháp, nay Ariana mới thấy lại Paris. Nhưng nàng mệt quá không muốn xem nhìn gì cảnh vật cả. Chỉ nghe tiếng xe Jeep chạy chậm chậm theo ông già đi xe đạp rất nhúc nhủ. Thỉnh thoảng ông già la to cái gì đó, hai người lính Mỹ cảm ơn. Ariana nhắm mắt cho đến lúc tới nơi.

Thế là đã chín ngày kể từ khi nàng ra đi. Bây giờ nàng đã đến được nơi cần đến. Nàng chưa biết tính sao. Đứng trước cổng ngôi nhà cao lớn, xa lạ, nàng nhớ đến ngôi nhà ở Wannsee mà nàng đã sống với Manfred. Bây giờ Manfred đâu còn nữa. Chẳng còn gì nữa cả...

Ariana bấm chuông. Một bà già tóc bạc ra mở cửa, hỏi Ariana:

- Chào cô! Cô cần hỏi gì?

Nàng nhìn vào thấy có sân nhà xinh đẹp, bên trong là một ngôi nhà kiểu thế kỷ mười tám. Ariana trả lời bà già bằng tiếng Pháp:

- Ông Jean - Pierre de Saaaint Marne.

Bà già nhìn nàng một lúc lâu, như không muốn hiểu nàng hỏi:

- Ông ấy đi vắng à?

- Không. Nhưng thưa cô, chiến tranh chấm dứt rồi. Cần gì phải làm phiền ông Saint Marne nữa?
- Bà già này đã chán ngấy với cái cảnh người ta đến quấy rầy ông Saint Marne với những chuyện bất tận, khiến ông mệt đứt hơi. Thôi, để họ cút về Mỹ cho rồi.

Ariana nhìn nét mặt bà già, nàng chẳng hiểu gì cả, bèn nói rõ:

- Rất tiếc... Chồng tôi và ông de Saint Marne là bạn cũ. Chồng tôi bảo khi nào đến Paris thì lại đây.

Bà già vẫn lắc đầu:

- Thì ai cũng nói thế!

Bà ta thấy Ariana cũng bệnh hoạn, ốm yếu, xanh xao, rách rưới... có khác gì những người trước đã đến đây đâu! Lạy Chúa cô này có lẽ hơn tuần nay không tắm. Chỉ vì ông già có tiền, mà ai cũng rình rập tới đây...

Bà ta nói:

- Thôi được cô vào chờ đây đi.

Ariana vào ngồi ngay xuống một ghế đá trong sân. Nàng hơi run vì cơn lạnh chiều tối. Nàng cũng vừa mệt vừa đói. Nàng ngồi và ngủ gục.

Lâu thật lâu, bà già đến lay vai nàng và bảo:

- Ông chủ sẽ tiếp cô.

Ariana thở ra nhẹ người, không phải vì được gặp ông ta mà vì nàng quá mệt không thể đi đâu được nữa trong đêm nay.

Nàng theo bà già lên cầu thang đá hoa tới một phòng khách. Bà bảo:

- Cô ngồi đây, ông chủ sẽ cho người mời cô ngay. Thôi, tôi đi.

- Cám ơn bà.

Sau đó nàng được một người hầu già dẫn đến một gian phòng sang trọng, khiến Ariana nhớ đến Cung Điện Hoàng Gia ở Berlin.

Ông Jean - Pierre de Saint Marne đang ngồi trên một chiếc ghế có bánh xe, giữa phòng. Ông trạc tuổi Manfred, nhưng người mảnh mai hơn và đôi mắt có vẻ buồn lo. Ariana hỏi lễ phép:

- Thưa ông De Saint Marne ạ?

- Vâng, tôi đây ạ. Cô là ai?

- Ariana... - Nàng ngập ngừng một lát rồi nói: - Bà Manfred von Tripp. - Nàng nhìn thẳng vào mắt ông như dẫn đo, rồi tiếp luôn: - Manfred dặn tôi là nếu Berlin bị thua, tôi phải đến đây. Tôi rất tiếc...

Ông ta đẩy xe lại gần nàng ngay, đưa tay bắt tay nàng và nói:

- Xin chào Ariana. Xin mời ngồi - Ông có vẻ vui lên. Ông chắc chắn là cô gái này sẽ có nhiều điều nói với ông.

Ariana lặng lẽ ngồi xuống, nhìn ông Saint Marne. Lạ thay ông ta lại có vẻ dễ nhìn, nhưng khác hẳn Manfred. Thật khó tưởng tượng họ là bạn nhau.

Ông ta hỏi:

- Mất bao lâu cô mới đến được đây?

Nàng thở dài đáp:

- Chín ngày ạ!

- Cô đi bằng gì?

- Xe hơi, xe ngựa, đi bộ, xe Jeep... - Nàng nhìn ông Saint Marne, mà trong trí nàng nghĩ đến hàng rào kẽm gai, đến chuyện gã đàn ông định hãm hiếp nàng...

Ông Saint Marne hỏi đến câu chính mà ông muốn hỏi:

- Thế còn Manfred?

Nàng nhìn xuống đất, nói khe khẽ:

- Anh ấy chết rồi... Chết trong lúc Berlin bị hạ... - Rồi nàng mới nhìn lên ông, nói tiếp: - Trước đó anh ấy dặn tôi phải tìm đến ông. Tôi không còn gì ở Đức cả. Tôi phải đi.

- Thế còn gia đình cô?

Ariana thở dài kể lể:

- Tôi chắc cha tôi cũng đã chết. Mẹ tôi chết trước khi chiến tranh xảy ra. Nhưng em trai tôi, tôi hy vọng nó còn sống... Cha tôi dẫn nó qua Thụy Sĩ hồi tháng Tám năm ngoái. Không thấy cha tôi trở về. Tôi không được tin gì cả. Không rõ em tôi có còn sống hay không nữa !

- Em cô ở lại Thụy Sĩ, còn cha cô về lại Đức?

Ariana gật đầu nói thêm:

- Vâng, về lại Đức để đem tôi đi... Nhưng bọn Nazi bắt tôi giam một tháng. Rồi thả. Tôi và Manfred... - Nàng ngừng vì sợ bật khóc.

Jean - Pierre thở dài:

- Vì thế mà Manfred bảo cô đến đây?

- Anh ấy nghĩ là tôi sẽ được an toàn ở đây.

- Tôi đang có chương trình thu xếp cho các gia đình Đức trốn thoát tìm gặp lại người thân.

- Như vậy xin ông giúp tôi tìm lại Gerhard!

- Vâng, tôi cố gắng. Cô cho tôi tất cả tin tức gì cô có được. Nhưng còn cô. Bây giờ cô đi đâu?

- Tôi không còn gia đình người thân nào ở Đức nữa !

- Cô có thể ở đây ít lâu. - Ariana thấy ngay là không thể ở lâu mãi được rồi. Vậy sau đó nàng sẽ đi đâu?

- Mai sáng tôi sẽ tìm xem cách giúp cô xem thế nào. Bây giờ cô phải nghỉ khoẻ đã. Trông cô mệt lắm rồi.

- Vâng ạ.

Ông ta phân vân không hiểu sao Manfred lấy một người vợ mảnh khảnh, yếu đuối, và trẻ như thế. Người vợ trước của Manfred mạnh mẽ, chắc chắn hơn nhiều. Nhưng ông hiểu, vì dưới vẻ tiều tụy rách rưới, Ariana vẫn có một nét đẹp kỳ lạ. Có điều ông vẫn không hiểu là tại sao Manfred dẫn Ariana tìm đến đây? Có một thông điệp bí ẩn gì đây của người bạn cũ ấy mà ông De Saint Marne vẫn chưa hiểu ra. Ông ngồi trong phòng, nhìn ra cửa sổ mà suy nghĩ mãi.

Ariana được đưa về một phòng nhỏ. Nàng ngủ vùi ngay. Có một bà gia nhân trạc trung niên lo mền mùng các thứ cho nàng. Ariana cảm thấy như hằng trăm năm rồi bây giờ nàng mới được ngủ trong một điều kiện êm ấm !...

Chương 27

Sáng hôm sau Ariana lên gặp ông Jean - Pierre. Trông nàng xanh xao, mệt nhọc. Ông ta hỏi:

- Trước khi rời Berlin cô có bị bệnh không?

- Dạ không ạ!

- Như vậy cô mất sức vì đi xa - Và cũng vì buồn lo nữa.

Ông ta đã chứng kiến những hậu quả của buồn lo của rất nhiều người: ốm bệnh, nôn mửa, chóng mặt... Nhưng ông không quan tâm đến vấn đề thể chất của Ariana hiện nay bằng vấn đề tình cảm của nàng. Ông nói:

- Lát hồi sẽ có bác sĩ đến thăm bệnh cho cô. Nhưng bây giờ tôi muốn biết các tin tức về người em trai cô. Cô cho biết cậu ta cao bao nhiêu, vóc dáng to nhỏ, cân nặng bao nhiêu. Rồi cho biết cậu ta đã đi đâu, ăn mặc ra sao, và đã dự trù những chuyện gì. Cậu ta quen những ai...

Ariana trả lời ông ta từng điểm một. Ông ta lại hỏi:

- Đến Zurich rồi cậu ấy làm gì?

- Dạ chỉ chờ thôi!

- Dự định sau đó cha cô và cô, cậu, sẽ đi đâu?

- Đến Lausanne, có bạn của cha tôi ở đấy.

- Máy người bạn có biết là gia đình cô sẽ đến không?

- Tôi không rõ. Ba tôi không muốn điện thoại cho họ từ Đức, mà dự trù đến Zurich thì mới điện thoại.

- Cha cô có để số điện thoại của họ cho em trai cô không?

- Chắc là có.

- Rồi sau đó cô không được tin gì của ai cả à?

Nàng lắc đầu:

- Vâng. Và rồi Manfred nói rằng chắc hẳn cha tôi đã chết.

- Thôi được. Cô về phòng nghỉ đi. Có gì tôi sẽ cho cô biết ngay.

Ariana về phòng ngủ say cho đến chiều tối. Lúc nàng trở dậy thì có vẻ khoẻ hơn. Người giúp việc báo cho ông Jean - Pierre biết, ông đến phòng nàng và hỏi:

- Chào cô Ariana, cô cảm thấy khoẻ chưa?

- Vâng ạ, khoẻ hơn. - Nhưng trông nàng vẫn xanh xao, có thể bị bệnh dễ dàng. Nàng hỏi: - Có tin gì không ạ?

- Chưa có gì. Nhưng hình như cậu em cô đã mất rồi.

- Chết rồi à? - Giọng nàng run rẩy.

- Tôi không rõ. Tôi gọi điện thoại cho người mà cô nói cô quen. Thì người ta cho biết hai ông bà ấy bị tai nạn xe hơi chết, hai hôm trước khi cha cô và em trai cô rời Berlin. Hai vợ chồng đó không có con, ngôi nhà được bán đi. Và chủ mới thì không biết gì về em trai cô cả. Có lẽ khi cha cô trở về đón cô thì bị giết dọc đường. Sau đó có lẽ em cô gọi đến nơi thì biết hai ông bà này đã chết. Dĩ nhiên cậu ta phải xắn tay làm việc để sinh sống. Tuy nhiên không có dấu vết gì của cậu ta ở Zurich. Cũng chẳng có dấu vết gì của Max Thomas cả.

Ông ta đã gọi đây đó suốt ngày, với những thông tin nàng cho ông ta đêm trước, nhưng chẳng kết quả gì. Ariana hỏi:

- Ông Jean - Pierre, ông thấy thế nào ạ?

- Tôi nghĩ là cha cô và cậu em có thể chết trên khoảng đường giữa Lorrach và Basel.

Ariana khóc nức nở và nói:

- Thế là hết, chẳng còn ai thân thiết nữa. Tôi chỉ còn một thân mình.

- Tôi cũng đâu khác gì cô!

Ariana ngạc nhiên nhìn ông Jean - Pierre. Ông gật đầu nói:

- Vâng. Vợ tôi người Do Thái. Lúc quân Đức chiếm Paris thì chúng bắt bà ấy và con gái nhỏ của chúng tôi.

Ariana nhắm mắt lại mệt mỏi. Hóa ra mọi người quanh nàng ai cũng mất mát vì chiến tranh. Nàng thấy căn phòng như đảo lộn, quay cuồng. Nàng phải nằm xuống để nghỉ. Ông ta tới gần

xem xét. Có lẽ nàng quá thất vọng nên kiệt sức.

Một lúc thật lâu ông ta mới nói:

- Tôi có một ý kiến muốn nói với cô. Tùy cô suy nghĩ. Nếu tôi còn trẻ tôi sẽ làm như thế. Cô cần can đảm. Ấy là cô nên ra khỏi tất cả các nước bị chiến tranh tàn phá này. Ra đi thật xa và làm lại cuộc đời. Tôi nghĩ cô nên như thế.

Nàng lau nước mắt nhóm dậy và hỏi:

- Nhưng đi đâu? Thật là kinh sợ. Nàng không muốn đi đâu nữa cả. Nàng muốn chôn giấu mình một chỗ thật yên.

- Cô qua Mỹ. Ngày mai có một chuyến tàu chở người tị nạn, do một tổ chức ở New York sắp đặt. Khi tàu tới New York sẽ có người của tổ chức ấy đón tiếp và giúp đỡ cô.

- Còn ngôi nhà của cha tôi ở Grunewald, ông thấy là tôi không thể lấy lại được à?

- Cô muốn lấy lại thực sao? Mà nếu lấy lại được, cô có thể sống nổi bên nhà không?

- Nghe ông ta nói, Ariana nhớ lại lời dặn của Manfred rằng hãy làm theo lời của Jean - Pierre chỉ dẫn.

Nhưng nàng có đủ sức khỏe cho cuộc hành trình này chẳng, đó là điều Jean - Pierre đang lo ngại. Tuy nhiên, sau chuyến tàu này lại không còn chuyến nào nữa, nếu có cũng lâu lắm. Ông hỏi:

- Cô định đi không? Cả một cuộc đời mới đấy!

- Nhưng còn em trai tôi! Có thể là nó đã đến Lausanne, hoặc ở đâu đó tại Zurich, không chừng tôi đến đó có thể tìm được nó!

Tuy nói vậy nhưng trong mắt Ariana không còn một tia hy vọng nào.

- Không có một dấu vết gì của cậu ta cả. Nếu còn sống, hẳn phải có một chút tăm hơi gì chứ. Chắc chắn là cha cô và cậu em đã chết, như tôi đã nói với cô.

Ariana lắc đầu ngao ngán. Nàng mất tất cả rồi. Bây giờ nàng một là nằm xuống chết luôn một thể, hoặc hai là đứng dậy đi thật xa...

Nàng cố nhìn ông Jean - Pierre, rồi cố kìm chế cơn chóng mặt, gượng dậy gật đầu, nói:

- Vâng, tôi đi vậy...

Chương 28

Chiếc xe Rolls đen của ông Jean - Pierre chở Ariana vào bến cảng Le Harve. Trên đường từ Parris đến đây ông ta không nói gì với nàng cả. Tình hình chung quanh Paris có vẻ trở lại bình yên. Xe cộ lui tới giữa Paris và cảng Le Harve rất nhiều, chuyên chở hàng hóa, thiết bị.

Ông Jean - Pierre nhiều lần lặng lẽ nhìn Ariana. Trong nhiều năm giúp đỡ người tị nạn, hầu hết là khổ đau sợ sệt, ông đã dùng lời nói an ủi nhiều người; nhưng nay, lần đầu tiên ông thấy không nói gì được để an ủi Arian. Chỉ nhìn ánh mắt tuyệt vọng củ nàng là cũng biết không có cách gì nói để cho nàng yên tâm được nữa. Hoàn cảnh của nàng thật là trớ trọi. Không còn ai thân thích, không biết đến cùng ai nữa, chẳng ai có thể hiểu được tâm sự triền miên bao nhiêu mất mát của nàng... Quá khứ như đè nén trong lòng nàng. Làm sao ai có thể chia sẻ với nàng những kỷ niệm êm ấm lúc còn ở với cha với em, với Manfred, hay những ký ức đớn đau khi nàng ở trong phòng giam bị Hildebrand suýt hiếp, tên đánh xe ngựa định hãm hại trên đường...

Ông Jean - Pierre khẽ gọi:

- Ariana!

Hôm qua Ariana mê man hai ba lần. Chỉ sáng nay nàng mới tỉnh lại đôi chút. Ông Jean - Pierre đã cầu nguyện cho nàng được đủ sức mà chịu đựng cuộc hành trình dài qua New York. Nước Mỹ đã chấp thuận cho nàng tị nạn, như bao nhiêu nạn nhân chiến tranh khác.

Ông gọi lại lần nữa:

- Ariana!

- Vâng ạ!

- Cô và Manfred sống với nhau lâu không?

- Gần một năm ạ.

Ông gật đầu và tiếp:

- Tôi chắc một năm ấy đối với cô cũng như cả một đời.

Ông mỉm cười, muốn đem lại cho nàng một tia hy vọng ở cuộc sống mới, ông bảo:

- Ở tuổi đôi mươi, một năm thì thấy lâu dài, chùng từ nay trở đi, một năm chẳng dài gì mấy.

Nàng có vẻ ngỡ ngàng, nói:

- Ý ông muốn nói tôi sẽ quên Manfred chẳng?

Ông buồn bã lắc đầu:

- Không. Cô sẽ không quên anh ta đâu. Nhưng tôi nghĩ là thời gian nỗi đau đớn sẽ vui đi, không đến nỗi quá nặng nề cho cô như bây giờ đâu.

Ông quàng tay qua vai nàng, âu yếm bảo:

- Ariana, cô còn trẻ lắm, chưa có gì là phải thất vọng cả. - Tuy nhiên ông không thấy một tia hy vọng nào trong đôi mắt trống trợn của nàng cả.

Lúc đến bến cảng Le Harve ông Jean - Pierre vẫn ngồi trên xe, không theo Ariana xuống cầu tàu. Ông không còn có gì để nói hay để giúp đỡ nàng hơn được nữa. Ông đã thu xếp được cho nàng chuyển đi này; còn lại, khi đến New York thì Tổ chức Phụ Nữ Từ Thiện New York sẽ lo lắng giúp đỡ cho nàng.

Ông thò tay ra cửa xe bắt tay Ariana. Nàng đứng với chiếc vali gỗ mà một người gia nhân của ông đã lôi từ trong kho cũ kỹ ở nhà ông ra, đưa cho nàng để tạm đựng ít áo quần vợ ông mặc trước đây, tặng nàng dùng đỡ.

Trông nàng trẻ, bé như một cô gái nhỏ. Ông Jean - Pierre chợt tự hỏi chuyển đi này không biết có hợp với Ariana không. Sao trông nàng yếu ớt mong manh quá. Thế nhưng nàng đã đi được hơn chín trăm cây số từ Berlin qua Paris với bao nhiêu trắc trở trong chín ngày dài, thì chắc nàng cũng có thể tìm cách qua được đoạn đường quyết định, để giúp nàng tìm một cuộc đời mới, dứt bỏ cơn ác mộng đã qua...

Ông Jean - Pierre cảm thấy mình như một người cha tiễn con đi xa để theo học ở một trường xứ lạ. Ông bảo nàng:

- Cô nhớ cho tôi biết khi đến nơi thế nào nhé!

- Vâng. Và xin cảm ơn ông, ông Jean - Pierre, cảm ơn sự giúp đỡ của ông.

Ông gật đầu và nói:

- Tôi chỉ mong là mọi việc sẽ đổi khác, mới mẻ hơn cho cô.

- Vâng, tôi cũng mong vậy.

- Tạm biệt Ariana! Chúc đi an lành.

Nàng nhìn xuống cầu tàu, bước đi, quay lui đưa tay vẫy vẫy và nói:

- Xin tạm biệt!

Nước mắt chảy dài trên má nàng...

Chương 29

Chiếc tàu Pilgrim Pride nhỏ, chật, tối tăm, và đầy mùi mốc. Nó được vài tổ chức cứu trợ của Mỹ góp tiền mua lại của một hãng buôn và nay do Hội Phụ Nữ Cứu Trợ New York điều hành chính thức. Nó đã đi được bốn chuyến, chở hàng nghìn dân tị nạn chiến tranh từ châu Âu đến New York.

Hội Phụ Nữ Cứu Trợ New York (HPNCTNY) được nhiều người và nhiều tổ chức khắp nước Mỹ yểm trợ hoạt động. Hội đã thuê một đoàn thủy thủ chuyên nghiệp để lái chiếc Pilgrim Pride.

Những người đi trên tàu này đều trong tình trạng nghèo khó, ở từ nhiều xứ khác tìm đến Paris để được chở qua Mỹ. Có nhiều người đã đi bộ hàng mấy tuần, hàng tháng, có cả trẻ em, không nhà không cửa. Có nhiều người đã đói ăn từ lâu, chưa từng thấy biển, chưa đi tàu bao giờ...

HPNCT không thuê được bác sĩ đi theo tàu săn sóc người tị nạn, nhưng đã thuê được một nữ y tá trẻ tuổi có khả năng và nhiệt tình. Trên các chuyến đi xa thì công việc của cô y tá này rất quan trọng. Cô ta đã từng đỡ đẻ chín trường hợp, cấp cứu bốn vụ đau tim, và lo liệu sáu vụ bị chết trên tàu.

Cô y tá này tên là Nancy Townsend, đã quen với chuyện những người đói khát, thất vọng, nạn nhân lâu dài của chiến tranh... Mỗi chuyến đi từ Paris có nhiều người không đến được New York. Phần nhiều vì quá yếu không chịu nổi hải hành. Nhưng cũng có nhiều người trông mạnh mẽ nhưng lại ngã nửa chừng đường.

Hôm nay cô gái đi từ Pyrenees chạy đến tìm Nancy Townsend báo rằng có một nữ hành khách

đang hấp hối ngay dưới chỗ giường cô gái ấy nằm.

Nancy đến ngay, bắt mạch cho Ariana, bảo mọi người lui ra, vì họ cứ xúm lại nhìn, lo ngại cho nàng có thể chết trong đêm. Hai ngày hôm trước, tức là vào ngày thứ tư kể từ khi rời cảng Le Harve, đã có một người chết rồi.

Nancy cho dòi Ariana đến một phòng trống. Lúc này tay chân Ariana cứ bị co quắp, và sốt dữ dội. Nancy tận tâm cứu chữa, nhưng Ariana vẫn cứ mưa liên miên. Vào ngày cuối của cuộc hành trình bảy ngày thì Ariana mưa liên miên và ngắt xỉu. Nàng không nhớ được một chữ tiếng Anh, nói với cô y tá Nancy bằng tiếng Đức, cô này chẳng hiểu gì, chỉ nghe Manfred, Papa, Gerhard, Hedwig...

Buổi sáng cuối cùng, Ariana nhìn cô y tá với đôi mắt đau đớn, nhưng có vẻ bớt sốt. Nancy mỉm cười nói:

- Hy vọng cô đỡ hơn rồi đấy.

Ariana gật đầu rồi ngủ một giấc, không được nhìn thấy cảnh tượng khi tàu vào cảng New York.

Một quan chức đặc biệt xuống tàu gặp cô y tá, nghe qua các lời tường trình, rồi hỏi:

- Cô thấy trường hợp này thế nào? - Nếu Ariana mắc một chứng bệnh gì thì sẽ không được lên bờ.

- Tôi không thể nói chắc như thế nào. Có lẽ cô này đã bị hành hạ hoặc bị nhốt trong trại tập trung gì đó. Ông xem xét thử.

- Không bị vết thương, bệnh truyền nhiễm, hay cùi hủi gì chứ?

- Tôi không thấy gì. Nhưng cô ta mưa rất nhiều. Ông xem lại, không biết cô ta bị nội thương gì chẳng.

Cô Nancy nhìn viên chức cứu trợ, và nói tiếp:

- Tôi không chắc chắn gì lắm về trường hợp cô này.

- Không sao, cô Townsend. Chắc cô bận bịu vì vị khách này lắm nhỉ. Nay cô hẳn vui lòng chuyển qua cho chúng tôi.

Cô y tá mỉm cười:

- Vâng, tôi nghĩ là chuyển qua quý ông, cô ta sẽ có cơ may sống lại được. Nhưng chắc phải lâu...

- Tôi cũng thấy thế... - Ông ta châm thuốc hút và lên nhìn hành khách đang xuống cảng. Ông ta đợi lúc lâu thì có hai nhân viên trực đưa cáng lên khiêng bệnh nhân. Ariana cựa mình, nhìn lơ mơ cô y tá. Nàng không biết các chuyện xảy ra chung quanh. Nàng được đưa rời khỏi tàu. Thực sự ra thì nàng cũng chẳng cần biết đang đến đâu...

Chương 30

- Ariana... Ariana... Ariana... - Nàng nghe tiếng gọi xa xăm, không rõ là tiếng mẹ nàng hay bà vú Fraulein Hedwig, nhưng nàng không thể nào trả lời được... Nàng cảm thấy mệt mỏi ghê gớm...

- Ariana... - tiếng gọi vẫn dai dẳng, một hồi lâu, Ariana cố mở mắt...

Một phụ nữ cao lớn mặc đồ đen đang đưa tay vuốt tóc Ariana, khi bà ta bỏ tay xuống, Ariana thoáng thấy một chiếc nhẫn kim cương trên tay trái bà ta.

- Ariana? - Nàng vẫn không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra. Nàng đang ở đâu? Người phụ nữ này là ai? Mọi thứ trong đầu nàng như rời rạc lộn xộn. Nàng đang nằm trên tàu thủy chẳng? Hay nàng đang ở Paris?... Berlin?

- Cô có biết cô đang ở đâu không? - Người phụ nữ hỏi bằng tiếng Anh. Ariana nhìn bà ta như muốn bà ta cho biết xem nàng ở đâu. Bà ta nói:

- Cô đang ở New York đấy. Chúng tôi đưa cô vào bệnh viện đây để săn sóc cho cô.

Bà Ruth Liebman ngừng giây lát, đoạn hỏi:

- Cô có thấy đỡ hơn chút nào không?

Bác sĩ đã cho bà Ruth biết là họ không hiểu tại sao cô Ariana này lại kiệt sức như vậy, có lẽ chỉ vì mưa quá nhiều khi đi tàu thôi. Điều đáng ngại là cô này không thiết gì nữa cả, cô có thể để liều, không muốn sống. Cần phải có một người giúp đỡ cô ta tỉnh trí lại. Các bác sĩ đã báo cho bà Ruth Liebman, Hội trưởng của Hội Phụ Nữ Cứu Trợ New York, và bà ta đã thân hành đến thăm Ariana. Bà ta nhìn Ariana mà không biết gì hơn về nàng cả. Chỉ biết là qua sự sắp xếp của Jean-Piere De Saint Marne, họ chấp thuận đỡ đầu cho nàng đến Mỹ. Bà ta cũng chỉ biết sơ sài về ông Jean-Pierre như một hội trưởng hội người tị nạn ở Paris.

Bà ta có hai con bị chết trong trận Nhật đánh Trân Châu Cảng. Bây giờ bà còn hai con gái và

một trai. Bà cũng đã gặp nhiều chuyện không may trong chiến tranh. Khi chiến tranh chấm dứt bà đã tình nguyện vào Hội Phụ Nữ Cứu Trợ New York.

Lúc này Ariana vẫn nhắm nghiền mắt lại. Nàng hỏi khe khẽ:

- Sao tôi nằm đây?

- Vì cô đi tàu bị đau nặng, Ariana ạ. Chúng tôi mong là cô tỉnh lại.

Ariana mỉm cười đầy vẻ cay đắng.

Bà Ruth đỡ đầu nàng dậy, cho nàng nhấp một chút nước súp, rồi để nàng nằm xuống lại. Bà nhìn đôi mắt đờ đẫn của Ariana. Rõ ràng cô gái này hoàn toàn tuyệt vọng ở cuộc sống.

Bà hỏi nhỏ nhẹ:

- Ariana, cô là người Đức à? - Ariana vẫn nhắm mắt, nhưng gật đầu. Bà Ruth lại đưa tay dịu dàng cầm tay Ariana. Có lẽ cô gái này cần có người để thổ lộ nỗi niềm, để chia sẻ những sợ hãi đang ám ảnh.

- Cô rời nước Đức một thân một mình sao, Ariana?

Nàng gật đầu. Bà Ruth khích lệ:

- Cô thật là can đảm. Cô đi mất bao xa?

Ariana nhìn khuôn mặt tử tế của bà Ruth, có vẻ nghi ngờ bà, nhưng rồi nàng cũng đáp:

- Tôi đi gần chín trăm cây số... mới qua được Pháp. Dù bà Ruth có là mật vụ, cảnh sát, thì nàng cũng chẳng cần, chẳng sợ gì nữa.

Bà Ruth Liebman trái lại thì là một người thích làm công tác xã hội từ thuở còn trẻ. Bà là người không bao giờ chịu mất hy vọng trong một việc gì. Bà ngồi lặng lẽ nhìn Ariana, muốn hiểu rõ nỗi buồn của nàng để tìm cách giúp đỡ, cứu vớt cho nàng. Bà lấy giọng thật dịu dàng để hỏi:

- Thế gia đình thì sao Ariana?

Nghe đến đây Ariana khóc một hồi lâu. Rồi như được vơi nỗi lòng, nàng gượng ngồi dậy, lắc đầu, và nói:

- Chết hết rồi bà ạ... cha tôi... em trai tôi... và... - Nàng định nói "và chồng tôi", nhưng nàng không tài nào nói tiếp được. Bà Ruth ôm nàng vào vòng tay bà, và nói:

- Ariana, cô không nên nhìn lại quá khứ làm gì. Phải nhìn tới tương lai. Đây là một xứ sở mới cho cô, một cuộc đời mới cho cô...

Ariana bỗng cảm thấy như được nằm trong vòng tay một người mẹ. Nàng khóc nức nở. Bà Ruth tiếp:

- Ariana, nhưng người mà cô yêu thương ấy không rời bỏ cô đâu, họ sẽ ở mãi cùng cô trong tâm tư... - Bà nghĩ đến chồng bà... đến đứa con trai đã chết mà bà vẫn còn thương nhớ.

Ariana bỗng như thấy một niềm hy vọng nơi người đàn bà dịu dàng này, nàng hỏi:

- Bây giờ tôi phải làm sao đây bà nhỉ?

- Trước đây cô đã làm nghề gì? - Hỏi xong bà Ruth mới thấy mình ngớ ngẩn. Cô gái này trông còn trẻ quá. Bà hỏi lại:

- Cô đã đi làm chưa?

Ariana lắc đầu, nói:

- Cha tôi là một người làm ngân hàng. Đúng ra, sau chiến tranh tôi phải đi học Đại học. - Nàng ngẩng mắt lại rồi nói tiếp: - Nhưng chuyện đó bây giờ đã xa quá rồi, không còn ý nghĩa gì nữa cả...

- Cô bao nhiêu rồi Ariana?

- Hai mươi ạ. - Còn nhỏ hơn cả chính con của bà nữa ! Hai mươi tuổi mà phải lưu lạc xa xôi đến thế? Tại sao người ta lại giết cha mẹ của cô ta? Bà Ruth cảm thấy đau thương cho Ariana. Bà cảm thấy rõ ràng là Nazi đã hại cô gái xinh đẹp này. Thật tội nghiệp. Bà cố cầm nước mắt để khỏi khóc.

Hai người lặng yên một lúc lâu thật lâu. Rồi bà Ruth mới nói:

- Cô phải quên hết những gì đã qua. Quên tất cả. Và phải có một cuộc đời mới. Từ hôm nay, Ariana ạ, mọi chuyện đều mới đấy. Một ngôi nhà mới, một đất nước mới, những bạn bè mới, thế giới mới.

Ariana nhìn bà Ruth với đôi mắt thất thần và hỏi:

- Ai bảo trợ cho tôi, thưa bà?

- Trước hết là cô yên tâm cho khoẻ đã. Chúng tôi đã thu xếp rồi...

Nhưng sự thật là cho đến lúc này bà Ruth chưa biết gia đình mà bà đã hỏi thăm có chịu nhận Ariana không. Đây là một gia đình Do Thái có cửa tiệm, họ muốn có một cô gái đứng bán hàng. Nhưng họ lại thích một cô gái Pháp hơn là Đức. Và lại là một cô gái khoẻ mạnh, chứ đang nằm nhà thương, thì ích lợi gì?

Bỗng một ý nghĩ chợt đến với bà Ruth. Bà sẽ thuyết phục chồng bà muốn Ariana làm việc gì đó ở hãng chẳng. Bà đứng dậy và nói với nàng:

- Mọi việc sẽ tốt đẹp cả.

- Tôi còn phải nằm ở đây bao lâu ạ? - Ariana nhìn chung quanh phòng bệnh viện. Đây là một phòng riêng xa cách các phòng khác vì Ariana đã liên tiếp kêu ré trong các cơn ác mộng của nàng. Sáng nay bà Ruth đã nghe nói là họ sẽ đưa nàng trở lại các phòng bình thường. Bà nói với Ariana:

- Cô chỉ nằm bệnh viện vài ngày nữa thôi. Cô khoẻ hơn một chút là chúng tôi đón cô. Yên tâm nằm đây nhé!

- Lạy Chúa, không biết đồ đạc của tôi đâu mất rồi!

- Không sao đâu Ariana. Cô y tá trên tàu đã trao chiếc vali của cô cho chúng tôi, và người ta đã bỏ vào phòng khóa kỹ cho cô. Đừng lo.

Tuy nhiên Ariana nhìn xuống tay mình thì không còn chiếc nhẫn của Manfred cũng chẳng còn chiếc nhẫn kim cương của mẹ nàng. Bà Ruth thấy nàng nhìn là hiểu ngay, bà nói:

- Cô y tá đã giữ gìn tất cả những đồ quý giá cho cô.

Rồi bà nhỏ nhẹ tiếp:

- Cô hãy tin chúng tôi. Chiến tranh đã chấm dứt rồi. Bây giờ cô được an toàn yên ổn.

Bà Ruth bấm chuông, một người y tá bước vào, bà ta thảo luận gì đó, và lát sau người y tá đem chiếc vali vào cho Ariana. Nàng hỏi ngay:

- Thế hai chiếc nhẫn của tôi? - Nàng nói tiếng Anh hơi thô thiển. Người y tá nói:

- Cô có đeo nhẫn à? - Người y tá đi ra ngoài một lát, trở vào với một chiếc bì thư, đưa cho Ariana. Nàng mở ra thì thấy hai chiếc nhẫn. Nước mắt nàng trào ra. Nàng đeo thử vào thì thấy vô cùng lỏng lẻo, vừa chúc tay xuống, hai chiếc nhẫn đã rơi trên bụng nàng. Nàng nhận ra mình đã đau nặng và sút giảm kinh khủng hơn nàng đã tưởng rất nhiều. Hai mươi hai ngày kể từ ngày nàng rời Berlin... Nàng tưởng như hai mươi năm đã trôi qua... Bốn tuần trước nàng còn nằm trong vòng tay êm ấm của Manfred, thế mà nay sẽ không còn bao giờ thấy mặt chồng

được nữa. Nàng ôm chặt chiếc nhẫn cưới vào bụng nàng, nằm khóc nức nở.

Rồi Ariana lần hồi tỉnh lại. Nàng ngồi dậy mở chiếc vali, đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn, kể cả bó thư từ, cuốn sách Shakespeare, các bức ảnh gia đình của Manfred mà nàng đã gói đem theo...

Ariana mở cuốn sách Shakespeare ra, chiếc nhẫn hồng ngọc cha nàng cho vẫn còn đấy. Tất cả còn đầy đủ, kể cả bức ảnh chụp Manfred mặc quân phục Quốc Xã mỉm cười nhìn cô gái mười chín tuổi đầy hạnh phúc...

Chương 31

Cô thư ký của ông Sam Liebman, chồng bà Ruth, được dặn là trong giờ làm việc của ông ta không cho bất cứ ai vào gặp ông, kể cả gia đình ông nữa. Chỉ trừ khi nào ông mời vào mới được cho vào.

Bà Ruth ít khi đến văn phòng của chồng ở Wall Street, trừ khi là có việc hết sức quan trọng như hôm nay.

Bà đã ngồi chờ hai tiếng đồng hồ; cô Rebecca Greenspan, cô thư ký ấy, nhìn bà vợ ông chủ, đầy ái ngại nói:

- Có thể ông chủ còn bận cả vài tiếng đồng hồ nữa, bà ạ.
- Trưa nay ông không về nhà ăn trưa, thì lát nữa ông phải ra nhà hàng. Tôi sẽ đón ông để nói chuyện vậy.
- Không để tối được sao bà chủ?
- Nếu để tối được thì tôi đã không đến đây!

Ông Samuel Julius Liebman là một người cao lớn, khôn ngoan nhưng rất tử tế. Trong giới ngân hàng thương mại ông là một nhân vật khá quan trọng. Hãng Langendolf & Liebman của ông đã đứng vững qua cuộc khủng hoảng năm 1929, làm giới đầu tư rất kính nể ông.

Khi ở nhà ông là người hoàn toàn của gia đình, nhưng khi ông làm việc thì công việc là thế giới thiêng liêng của ông, bất cứ ai cũng không được đến quấy rầy.

Khoảng ba giờ ông từ trong phòng bước ra, tay xách cặp, dặn cô thư ký:

- Rebecca, tôi đi dự một cuộc họp. - Ông ngạc nhiên thấy bà Ruth ngồi ở ghế đằng xa. Trong tích tắc ông lo ngại có vấn đề gì đáng sợ. Nhưng bà đã mỉm cười nhìn ông, bà đứng dậy với ông. Cô thư ký nhanh chân biến đi đâu mất.

Ông hôn bà rồi cười hỏi:

- Nào, bà Liebman, có việc gì, mười phút nữa thôi là tôi phải đi họp, kéo trễ, cố gắng nói gọn trong mười phút nhé, được không? - Ông châm điếu xì gà và ngồi xuống.

Qua hai mươi chín năm chung sống, hai ông bà thường có nhiều vấn đề hay tranh cãi, nhưng cuối cùng thường đi đến kết thúc tốt đẹp cả hai bên. Bà Ruth mở màn:

- Chuyện tùy ông thôi, Sam ạ.

- Ô, lạy Chúa... Bà vẫn thường nói tùy ông thôi, để rồi tôi phát điên lên, như chuyện chiếc xe hơi cho Paul vừa qua! Thôi được, nào, chuyện gì?

- Tôi muốn đỡ đầu cho một cô gái mà Hội vừa chở bằng tàu thủy về đây cách mấy hôm nay. Cô ta hiện đang nằm ở bệnh viện Beth David. Gia đình mà Hội nhờ đỡ đầu cô ta thì bây giờ không muốn bảo lãnh nữa.

Bà ta lộ vẻ đáng cay nói tiếp:

- Họ chỉ đòi cho được một người Pháp! Lạy Chúa, muốn một cô gái Pháp kiểu Hollywood, hoặc làm dĩ mới chịu!

- Ruth! - Ông có ý phản đối. Ít khi bà dùng lời lẽ như vậy, - Thế cô ấy người gì?

- Người Đức.

- Sao phải vào bệnh viện? Đau nặng à?

- Không hẳn vậy. Có lẽ bị mất sức. Các bác sĩ không tìm thấy bệnh gì cả. Sam ạ, cô ấy hình như thất vọng quá mức. Mới hai mươi tuổi mà mất cả gia đình.

Bà nhìn chồng như dò hỏi. Ông bảo:

- Ruth, nhưng không lẽ bà đem tất cả về nhà? - Hơn một tháng nay hàng ngày họ gặp bao nhiêu người tuyệt vọng như thế từ các trại tập trung di tản qua Mỹ.

- Sam ạ...

- Thế Julia và Debbie thì sao?

- Thế sao nghĩa là sao?

- Chúng sẽ nghĩ thế nào nếu bà đem một người hoàn toàn xa lạ về nhà?

- Sam ạ, nếu chúng nó mất cả gia đình chúng sẽ cảm thấy thế nào? Nếu chúng không nghĩ đến hoàn cảnh khổ đau của người khác, thì tôi nghĩ là lỗi ở chúng ta làm cha mẹ. Chúng phải hiểu là một cuộc chiến tranh vừa xảy ra. Tất cả chúng ta phải chia sẻ hậu quả chứ.

- Thì chúng ta đã chia sẻ! - Ông nghĩ đến những đứa con đã chết của ông. Ông tiếp:

- Bà đòi hỏi gia đình chúng ta hơi nhiều đấy, Ruth.

Bà ta mỉm cười nhìn chồng, và nói:

- Điểm chính là vấn đề cô gái này. Nhà chúng ta còn rộng. Tôi chỉ muốn biết là ông có cho tôi đem cô này về nhà, cho cô ta tạm trú ít lâu. Còn vấn đề các con nghĩ thế nào thì chuyện đó tôi có thể nói được.

- Ít lâu là bao lâu?

- Tôi chưa biết, Sam ạ. Có thể là sáu tháng, hoặc một năm. Cô ta không có gia đình, không tài sản, không gì cả. Nhưng cô ta là con nhà tử tế, có học, nói tiếng Anh giỏi. Khi nào cô ấy trở lại bình thường, thì tôi chắc là cô ta tìm được việc làm khả dĩ, và có thể tự lo...

- Còn nếu cô ta không làm gì được thì chúng ta làm thế nào? Nuôi suốt đời à?

- Dĩ nhiên là nuôi thế nào được. Chúng ta sẽ bàn với cô ấy chứ, chúng ta nói trước rõ ràng là sau một năm cô ấy phải tự lo liệu chứ.

Ông Sam biết là bà vợ ông lúc nào cũng có cách để thuyết phục ông. Ông nói:

- Bà Liebman, bà thì lúc nào cũng tìm cách nói cho được. Tôi cũng mừng là bà không làm việc cho hãng nào đang cạnh tranh với hãng tôi!

- Thế nghĩa là ông đồng ý rồi chứ gì?

- Để tôi nghĩ lại. Cô ấy bây giờ ở đâu?

- Bệnh viện Beth Davis. Chờng nào ông ghé thăm được? - Bà nhe răng cười. Ông chồng bà thở dài, rồi bảo:

- Tối nay trên đường về nhà tôi sẽ ghé thăm. Tôi xưng tên thì cô ta có biết tôi là ai không?

- Biết chứ. Sáng nay tôi ngồi với cô ta cả buổi. Ông chỉ nói ông là chồng bà Ruth.

Bà thấy hình như ông đang lo lắng gì, bà hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Cô ta có bị tật nguyền gì không?

Bà đến gần ông, sờ lên má ông và nói:

- Dĩ nhiên là không! - Rồi bà cười và nháy mắt nói:

- Thực tình, cô ấy còn rất đẹp là đằng khác. Tuy nhiên lúc này thì tội nghiệp, cô ta tuyệt vọng quá... và cô đơn quá... Ông sẽ thấy. Tuồng như cô ta không còn một chút hy vọng để sống!

- Nếu như thế, cô ta còn tin ai nữa? Thật là nạn nhân của những kẻ... - Ông bỗng như căm giận những tên chó đẻ đã gây ra lắm điều khổ cho kẻ khác. Hồi ông đọc những tường thuật về các trại tập trung như Auschwitz, ông đã cầu nguyện Chúa, và nói khi đã khóc suốt đêm.

Ông nhìn bà vợ ông và hỏi:

- Cô ấy có tin tưởng gì bà không?

Bà ta nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Tôi nghĩ là có đấy. Cô ta còn niềm tin ở người khác đấy!

- Thôi được. Tôi sẽ ghé thăm cô ta. - Ông cầm chiếc cặp lên rồi nói vót vát với bà:

- Ruth ạ, bà là người tốt đấy. Tôi yêu bà ở điểm đó.

Bà hôn ông để đáp lại câu nói đó, rồi nói:

- Tôi cũng yêu ông như vậy. Thế chừng nào ông trả lời?

Ông đảo mắt, và lúc bước vào thang máy ông nói:

- Tối nay, về nhà tôi sẽ trả lời bà. Như vậy được chưa?

Ông mỉm cười. Bà thì gật đầu vui vẻ. Rồi ông đi họp, và bà lên xe trở về nhà.

Chương 32

Trong phòng bệnh viện, Ariana ngồi lặng lẽ trên giường suốt buổi sáng, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn nền nhà. Lúc sau, có cô y tá đi qua ghé vào bảo Ariana nên tập bước đi, và đi dạo một chút. Nàng bèn vịn tường tập đi dọc theo hành lang rồi trở về phòng.

Sau bữa trưa người ta dặn nàng là chuẩn bị dời phòng. Và khoảng gần tối thì nàng được đưa đến một khu có đông người trong bệnh viện. Cô y tá nói với Ariana rằng nàng sẽ đỡ hơn nếu được thấy người qua lại.

Nhưng thực ra nghe tiếng cười, tiếng ồn, và ngửi thấy mùi thức ăn chung quanh, Ariana chỉ cảm thấy buồn nôn liên miên. Nàng cứ phải lấy khăn bịt lên miệng, nước mắt chảy liên tục.

Bỗng có tiếng gõ cửa, một người đàn ông lớn dòm vào chỗ nàng nằm. Nàng kinh hãi bỏ khăn bịt miệng xuống hỏi ngay:

- Ai vậy?

Nàng run rẩy và cố gắng không bật khóc. Ông Samuel Liebman có vẻ như cảnh sát. Họ đưa nàng về Pháp trở lại chẳng?

Nhưng ông nhìn nàng dịu dàng với ánh mắt thân tình và hỏi:

- Cô Tripp phải không ạ? - Đó là tên trên giấy thông hành của nàng. Ông Saint Marne đã bỏ bớt chữ "Von".

- Vâng!

- Cô khoẻ không?

Nàng không dám trả lời. Trông nàng có vẻ sợ sệt, cô đơn. Ông Samuel hiểu ngay tại sao vợ ông thương xót cô gái này. Trông cô ta như một cô bé. Ông nói:

- Cô Tripp, tôi là chồng bà Ruth Liebman.

Ông định đưa tay ra bắt, nhưng nghĩ là Ariana có thể hoảng sợ, nhảy khỏi giường, nên ông chỉ

nói:

- Cô biết bà Ruth Liebman, cái bà hồi sáng ở đây đấy!

Từ từ Ariana gật đầu:

- Vâng, vâng... tôi biết... Hôm nay bà có đến đây.

- Bà ấy yêu cầu tôi đến thăm cô. Vì vậy trên đường đi làm về tôi ghé thăm cô một tí.

Thế sao? Viếng thăm xã hội? Người ta còn làm được chuyện đó sao? Ariana ngạc nhiên nhìn ông ta:

- Xin cảm ơn ông. - Nàng cố gắng đưa tay ra bắt tay ông.

- Rất vui.

Lúc này khu bệnh viện đầy tiếng ồn, tiếng khóc, tiếng người nói... nên ông Samuel rất khó nói chuyện với Ariana. Nàng mời ông ngồi trên giường. Ông lịch sự cố gắng ngồi xuống một cách không thoải mái. Ông hỏi ngay:

- Tôi có thể giúp được gì cho cô không? Cô cần gì không ạ? - Nàng nhìn chăm chăm vào ông, ông mới thấy câu hỏi của mình quá ngớ ngẩn. Ông nói vót vát: - Vợ tôi và tôi mong cô hiểu là chúng tôi rất muốn được giúp đỡ cô. Chúng tôi bên này thực tình rất khó hình dung được những gì đã xảy ra bên ấy... Tuy nhiên chúng tôi rất quan tâm... quan tâm sâu xa. Chúng tôi rất vui là thấy cô vẫn còn sống sót... Cô và nhiều người khác... Cô và họ bây giờ phải được sống an lành...

Gần như một bài diễn văn khó khăn cho ông. Ariana vẫn nhìn ông. Thực tình ông ta nghĩ gì? Ông muốn nói nhiều người khác là ai vậy? Hay ý ông chỉ nói những người Đức được sống sót? Nhưng dù ông nói ai, thì rõ ràng ông cũng rất quan tâm. Đây là một người cao quý và có lòng trắc ẩn, có lẽ cha nàng còn sống cũng sẽ rất quý trọng ông này. Nàng nói:

- Xin cảm ơn ông Liebman. Ông làm cho tôi cảm thấy sung sướng được qua bên đây.

- Cô phải được sung sướng. Đây là một đất nước rất lớn cô ạ. Đây là một thế giới mới. Cô phải có một cuộc sống mới, cô sẽ gặp những người mới, những bạn bè mới.

Tuy nhiên đôi mắt Ariana lộ vẻ buồn. Nàng không thích những người mới. Nàng thích những người, những bạn bè cũ của nàng. Mà họ thì đã mất tất cả...

Dường như biết được ý nghĩ của Ariana, ông Samuel Liebman cầm tay nàng và bảo:

- Ruth và tôi bây giờ là bạn cô, cô Ariana ạ! Vì thế mà tôi đến thăm cô đây.

Ariana ứa nước mắt, nàng cảm động nói:

- Xin cảm ơn ông, ông Liebman.

Ông ta đứng dậy vẫn cầm tay nàng và nói:

- Bây giờ tôi phải về. Nhưng ngày mai Ruth sẽ đến thăm cô. Và tôi cũng sẽ gặp lại cô sớm.

Ariana khóc nức nở hồi lâu. Ông đưa khăn tay cho nàng lau nước mắt. Nàng nói:

- Tôi xin lỗi... làm phiền ông...

- Suyt, đừng nói thế. Cô không cần khách sáo. Tôi hiểu.

Rồi ông hỏi sơ qua chuyện nàng sống sót như thế nào. Ông thấy thật là tội nghiệp. Có một cái gì vượt quá cô bé mảnh khảnh yếu đuối nhưng dịu dàng này, làm cho cô ta có thể sống sót được như thế. Ông Sam Liebman cảm ơn Chúa đã đem đến cho ông một người con gái bù vào những đứa con ông đã mất...

Chương 33

Việc chuẩn bị cho Ariana tới nhà ông bà Liebman diễn ra vừa vui vừa lo lắng. Sau khi ông Sam thăm Ariana về thì ông bảo bà Ruth nên đem nàng ra khỏi nhà thương càng sớm càng tốt nếu các bác sĩ xác định rõ là nàng không có bệnh gì nguy hại cho các con ông.

Ông gọi các con gái ông vào phòng và giải thích cho họ biết là Ariana sắp đến ở với họ, nàng là người Đức, mồ côi, nên cư xử tử tế với nàng.

Julia và Debbie Liebman cũng giống như cha mẹ họ, rất lấy làm thương xót cho Ariana, vì họ cũng đã thường xuyên nghe tin tức về nước Đức. Nay, hai cô cũng muốn giúp đỡ Ariana. Sáng hôm sau họ yêu cầu bà Ruth cho họ đi theo đến thăm Ariana ở bệnh viện. Nhưng bà nói không nên, vì chỉ làm cho nàng thêm sợ.

Các bác sĩ đề nghị là nên cho Ariana nằm nghỉ ở nhà độ một tuần. Sau đó nếu nàng khoẻ hơn thì có thể dẫn đi ăn trưa hoặc ăn tối ở ngoài được, hoặc đi xem chiếu bóng. Điều cần là phải để

cho nàng lấy lại được sức khoẻ đã.

Bà Ruth đến bệnh viện báo cho Ariana hay là hai vợ chồng bà mong Ariana đến ở nhà họ, không phải trong sáu tháng, mà bao lâu tùy nàng muốn được sống trong không khí gia đình. Ariana nhìn bà Ruth, lấy làm ngạc nhiên, và nàng nghĩ rằng có lẽ tiếng Anh của nàng hơi tồi nên không hiểu đúng ý bà Ruth chẳng? Thật không thể có chuyện lạ như thế được! Nhưng bà Ruth cầm hai tay Ariana, mỉm cười bảo:

- Ông Liebman và tôi muốn cô đến sống với chúng tôi, Ariana ạ. Cô muốn ở bao lâu tùy ý.

- Ở nhà bà? - Nhưng tại sao bà này làm thế? Nàng cũng có hơi sợ sợ. Bà Ruth nói:

- Vâng, nhà chúng tôi, chung với con gái chúng tôi là Deborah và Julia, và trong vài tuần nữa con trai tôi cũng ở Thái Bình Dương trở về.

Ariana nhìn sững bà Ruth và nói:

- Bà Liebman... Tôi thật không biết nói thế nào...

- Ariana, cô khỏi phải nói gì cả. Mà nếu cô muốn nói gì, cô nói bằng tiếng Anh nhé. Các con tôi không hiểu tiếng Đức.

Ariana mỉm cười cầm lấy tay bà Ruth hỏi:

- Nhưng đến ở nhà bà, phiền cho bà và chồng bà lắm, mà sao ông bà chịu cho tôi ở?

Nàng nhớ lại trường hợp Mã Thomas cũng đã ở trong nhà nàng hai ngày trước khi đi. Nhưng Max là khác, là bạn cũ của gia đình. Còn đàn ông này thật xa lạ...

Bà Ruth dịu dàng nói:

- Ariana, chúng tôi muốn làm chuyện này, là vì chúng tôi thấy buồn cho cuộc chiến tranh vừa qua lắm.

- Nhưng đâu phải lỗi ở quý vị...

- Chúng tôi cảm thấy sự ghê sợ, xấu xa, buồn nản của chiến tranh có ảnh hưởng tới cả bên đây.

Bà ta nghĩ đến con trai của bà đã chết trong chiến tranh, thực sự để làm gì? Bà chột nhìn Ariana, và nói:

- Ariana, cô còn quá trẻ!

Nhưng nàng lắc đầu đáp:

- Không còn trẻ mấy nữa bà ạ!

*

* *

Mấy giờ đồng hồ sau, chiếc xe Daimler của ông Sam Liebman đến đón Ariana về ngôi nhà ở Đại lộ Thứ Năm.

Ariana ngồi trên xe nhìn ra phố xá thấy những cặp thanh niên nam nữ tay trong tay dạo phố mùa xuân. Trời tháng Năm rất đẹp. Đây là lần đầu tiên Ariana được nhìn phố xá New York. Nàng cảm thấy mình như một cô bé gái, ngồi với ông bà Liebman.

Chính ông Sam đã xách hộ cho nàng chiếc vali gỗ từ trong phòng bệnh viện ra xe. Ariana đã định trước khi về nhà bà Ruth thì lấy một bộ đồ trong vali ra thay bộ đang mặc đã dơ bẩn. Nhưng bà Ruth sáng hôm ấy đã ghé nhà hàng Best & Co mua cho nàng mấy bộ đồ đẹp. Bây giờ trong bộ đồ mới, nàng có vẻ như một cô công chúa nhỏ, làm bà Ruth mỉm cười thỏa mãn.

Trong một lúc, Ariana nhắm mắt lại tưởng tượng mình đang được đi trong đường phố Berlin... trên đường về nhà nàng ở Grunewald... Nhưng nàng thấy những cơn đau như chực ào đến khi nghĩ về quá khứ ấy. Mở mắt ra nhìn chung quanh, uống tất cả hình ảnh hiện tại vào tâm hồn mình mà lại dễ chịu hơn...

Thỉnh thoảng ông bà Liebman mỉm cười với nhau ý nghĩa. Họ bằng lòng với quyết định của họ.

Mười lăm phút sau khi rời bệnh viện, Ariana đã được đưa về tới nhà ông bà. Họ hỏi nàng:

- Trong người cô khỏe chứ?

- Vâng, cảm ơn ông bà, tôi thấy khỏe hẳn. - Nhưng bà Ruth cũng hết sức cẩn thận đỡ nàng đi. Ông Sam chăm chú nhìn Ariana, ông thấy nàng không chỉ là một cô gái có giáo dục tốt, mà đây là một cô gái thượng lưu của xã hội, với những cử chỉ, động tác chính xác của nàng. Ông lấy làm an ủi là vợ chồng ông đã giúp được nàng.

Bà Ruth dẫn Ariana đi từ từ vào nhà, ngôi nhà sang trọng, trải thảm và trang hoàng đầy đồ cổ quý hiếm, những thứ họ từng mua được ở châu Âu trước chiến tranh. Có những bức tranh thời Trung cổ, những tượng người và ngựa xứ Ba Tư, có chiếc dương cầm lớn ở cuối phòng khách rộng... Trên cầu thang dẫn lên các tầng trên Ariana thấy hai cô gái tóc đen đang chăm chăm nhìn nàng.

Rồi bỗng nhiên hai cô chạy xuống, đưa tay đỡ Ariana, vừa ríu rít nói, vừa cười, vừa nhảy lên nhảy xuống trông hết sức vui nhộn.

- Chào Ariana! Chào Ariana!

Sáng đó Debbie đã ra vườn cắt một bó hoa hồng, và Julia đã làm một chiếc bánh lớn, rồi cả hai lại đi mua những thứ mà họ nghĩ rằng Ariana sẽ cần: nào phấn thoa, son môi, kẹp tóc... các thứ lặt vặt cho phụ nữ... Họ gói lại thành một gói quà, đặt trên bàn khách, chờ tặng Ariana.

Ariana cảm động ứa nước mắt. Nàng lại nhớ tới ngôi nhà của cha mẹ nàng ở Grunewald... Đây cũng không thua gì nhà nàng cả. Nhìn lên một bàn khác lại thấy chiếc bánh lớn của Julia đã làm.

Không thể tìm được lời để nói cảm ơn, Ariana chỉ biết ôm lấy từng cô gái ấy, vừa ứa nước mắt, vừa cười vui. Rồi nàng lại ôm bà Ruth và ông Sam. Thật là một phép lạ cho nàng được vào ở nhà này. Tựa hồ nàng đã đi hết một vòng luân chuyển: từ ngôi nhà sang trọng ở Grunewald, đến phòng giam ghê khiếp ở Mật Vụ Quốc Xã, qua trại phụ nữ, đến ngôi nhà ẩm cúng của Manfred, rồi lê thê trên đường với hai bàn tay trắng, và bây giờ trở lại ngôi nhà sang trọng của cái thế giới kẻ hầu người hạ, xe cộ vào ra mà nàng từng biết từ thuở nhỏ.

Nhưng Ariana liếc nhìn vào một tấm gương soi, nàng thấy gương mặt mệt mỏi hốc hác của mình không còn là cô gái trẻ ngày nào ở nhà cha mẹ. Bây giờ nàng chẳng thuộc vào thế giới nào cả, và nếu họ đang tử tế đón chào nàng thì nàng biết ơn, nhưng nàng biết mình không tựa trên thế giới vàng son này được nữa...

Cả nhà ngồi quây quần bên chiếc bánh của Julia để ăn mừng. Julia viết chữ "Ariana" bằng kem trên chiếc bánh. Nhưng khi nhận được một miếng, tự nhiên Ariana không kèm hãm được cơn buồn kỳ lạ. Nàng không ăn được. Bà Ruth ăn giúp nàng.

Xong thì ông Sam trở lại văn phòng hãng ông, hai cô gái đi thăm bà ngoại. Bà Ruth bảo Ariana ngủ cho khoẻ. Bà đưa cho nàng một bộ đồ ngủ và một gói áo quần khác mà bà đã mua ở nhà hàng Best's.

- Ariana, cô thấy trong người có khoẻ không? - Bà Ruth hỏi khi thấy Ariana đã ngồi xuống giường trong phòng dành cho nàng.

- Tôi thấy khoẻ bà Liebman ạ... Ông bà và mọi người tử tế quá... Thật tôi không biết nói thế nào...

- Đừng có nói gì cả, cứ vui vẻ lên là được. - Rồi yên lặng hồi lâu, bà Ruth nói:

- Nói một cách nào đó thì chúng tôi đã sống một lối sống rất có lỗi.

- Lỗi gì thế ạ?

- Lỗi ở chỗ tất cả chúng tôi sống bình yên như vại ở đây, trong khi nhiều người như cô ở châu Âu... phải trả giá đắt cho nguồn gốc Do Thái của mình...

Ariana bỗng hiểu. Té ra họ nghĩ nàng là người Do Thái. Vì thế mà họ nuôi nàng như con họ... Họ tử tế với nàng đến vậy. Nàng nhìn bà Ruth. Có lẽ nàng phải nói cho bà ta rõ. Không thể để cho họ tưởng như thế. Nhưng nàng phải nói thế nào đây? Nói rằng nàng là một người Đức chẳng... Cái dân tộc đã giết dân Do Thái? Họ sẽ nghĩ thế nào? Họ sẽ cho nàng là một trong những dân Quốc Xã? Nhưng nàng đâu phải ! Cả cha nàng và Gerhard cũng không phải Quốc Xã ! Nàng nghĩ mà ứa nước mắt... Họ không thể hiểu được đâu... Họ sẽ ném nàng ra đường, trả xuống tàu, cho về lại Đức... Nàng khóc nức nở. Bà Ruth chạy lại ngồi bên nàng, ôm vai nàng và nói:

- Ôi, lạy Chúa... Tôi rất tiếc... Ariana... Tôi rất tiếc... Thôi từ nay đừng nói thế nữa.

Một tiếng nói từ bên trong Ariana bảo nàng: Khoan đã. Một khi họ biết ta rõ rồi, nói ra họ sẽ hiểu...

Bà Ruth bảo nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Lúc Ariana tỉnh giấc, nàng lại ngồi dậy, suy nghĩ vấn đề của mình. Nàng phải nói cho họ biết bây giờ, hay nên đợi đã?

Vừa lúc đó Julia gõ cửa, bưng cho Ariana một tách trà. Debbie thì đã làm một bài thơ và đem tặng cho Ariana. Thôi, không thể nói được. Bây giờ nàng đã hòa chung vào họ rồi. Có lẽ quá trễ để nói...

Chương 34

- Sao đây, ba cô làm cái gì đấy? - Bà Ruth dòm vào phòng Ariana thấy ba cô gái đang cười khúc khích với nhau trong đó. Ariana đang chỉ cho hai cô bé cách đánh phấn thoa son. Bà Ruth nhìn mặt ba cô gái, cười ngất, và bảo:

- A! Phụ nữ vẽ mặt!

Ariana trông buồn cười nhất, phấn hồng có vẻ không hợp với hai gò má của nàng vì tóc vàng của nàng xõa xuống đầy vai.

Julia nhìn mẹ cô ta và hỏi:

- Ngày mai dẫn chị Ariana đi chơi được chưa mẹ?

Julia mới mười sáu tuổi nhưng lớn nhỏ giờ trông như ngang lứa cùng Ariana. Tuy nhiên khuôn mặt cô ta rất trẻ thơ. Ariana thấy Julia dễ thương một cách lạ thường vì tính tình cởi mở, chân thật, tâm tính lại tươi sáng, thông minh.

Debbie trái lại trầm tĩnh và dịu dàng. Cô ta có vẻ mơ mộng, và không quan tâm đến bạn trai như Julia.

Bà Ruth có hứa là Ariana muốn đi chơi ra ngoài ngày nào với hai cô con gái bà thì đi. Nhưng ý bà vẫn muốn để cho nàng nghỉ ngơi thêm ít hôm. Ariana cũng muốn thế.

Bà Ruth hỏi nàng:

- Ariana, cô thấy trong người có bệnh gì không, hay chỉ là mệt thôi?

- Dạ không có gì đâu ạ. Cháu chỉ hơi mệt thôi... Có lẽ tại chuyển đi biển vừa rồi, say sóng quá.

Bà Ruth thì nghĩ rằng Ariana không chỉ say sóng, mà còn bị chấn động tâm tư quá nặng thời gian vừa qua.

Ariana mau chóng hòa nhập vào cuộc sống gia đình bà Ruth. Nàng giúp hai cô con bà Ruth học thêm thứ này thứ nọ, nàng may giúp cho bà Ruth một vài thứ cần, và ngày nào cũng giúp bà sắp xếp này nọ trong nhà cho thêm phần gọn đẹp...

Trong nhà đang mong chờ Paul ở Thái Bình Dương về. Bà Ruth đã may lại các màn cửa cho phòng của Paul, nhưng nửa chừng thì bà bận quá, Ariana vào may tiếp các màn ấy. Nàng nhìn những bức hình của Paul treo ở tường thấy anh ta trạc tuổi nàng, cao lớn và có vẻ lực sĩ... Bà Ruth có kể về cái chết của cậu Simon con trai lớn của bà ta cho Ariana nghe. Nàng thấy bây giờ họ càng thêm cung quý Paul và sẽ chỉ có mình anh ta là con trai trong nhà.

Bà Ruth cho Ariana biết là trước khi nhập ngũ Paul đã hứa hôn với một cô gái rất hiền dịu tên là Joan. Bà Ruth nói:

- Con bé đó hiền lành lắm, cũng hai mươi tuổi như Paul, nhưng già dặn và khôn ngoan lắm.

Bà thở dài tiếp:

- Thế rồi cách đây sáu tháng Joan lại lấy một người khác. Dĩ nhiên là chẳng quan trọng gì cho lắm, nhưng có lẽ khi Paul về cũng có nhiều ngỡ ngàng, khó chịu...

Ariana hỏi:

- Thế anh ấy chưa biết sao?

- Lạy Chúa. Chúng tôi đợi nó về mới cho nó biết chứ!

- Thế còn cô Joan? Cô ta đâu cần phải nói là mình đã có chồng. Chỉ cần hủy bỏ việc hứa hôn là đủ rồi... Sau này anh Paul tự tìm hiểu hẳn hay chứ...

Bà Ruth mỉm cười bảo:

- Tôi cũng muốn thế, nhưng hiện đang có thai tám tháng rồi! - Ariana mỉm cười. Bà Ruth tiếp:

- Chúng tôi sợ nó về nó đổ tội lên tôi và cha nó.

Ariana tự hỏi không biết anh chàng Paul này sẽ xử sự ra sao trước chuyện như thế. Theo hai cô em anh ta kể thì tính anh ta rất nóng nảy. Nàng lo là không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào khi thấy có người lạ ở trong nhà. Nàng còn nghe hai cô em anh ta kể rất nhiều chuyện về cái tính nghịch phá chọc ghẹo của anh ta khi còn nhỏ. Nàng lo lắng không biết anh ta xem người Đức là kẻ thù, thì có chấp nhận nàng ở trong nhà anh ta không. Cũng vì thế nàng chưa định nói cho mọi người trong nhà biết nàng là người Đức chứ không phải Do Thái. Biết ra, mọi sự sẽ đổ vỡ hết...

Trong khi đó bà Ruth lại suy nghĩ một hướng khác. Bà thấy rằng thật là may khi Ariana đến ở nhà bà. Cô gái xinh đẹp này có thể làm cho Paul bớt phiền bực về chuyện của Joan. Bà thấy Ariana sau hai tuần ở nhà bà đã phục hồi sức khỏe, xinh đẹp và tươi vui. Nàng lại mau mắn và có trí tuệ sắc sảo. Bà mẹ nào có con gái như thế cũng phải yêu thích. Bà coi Ariana như con gái của bà, và nàng gọi bà bằng dì. Bà cũng đồng ý gọi như thế.

Lúc này bà hỏi Ariana:

- Nào, cô bé, sáng hôm qua con ngất xỉu mà sao sau đó không cho dì hay? - Bà đã nghe mấy gia nhân kể lại.

- Con vẫn khỏe sau đó mà!

- Dì muốn là con phải cho dì biết những chuyện như thế, nghe chưa?

- Vâng, thưa dì.

- Con có thường bị xỉu như vậy không?

- Đôi khi thôi, lúc nào con mệt quá, hoặc không ăn uống gì được.

- Mấy tháng đầu ở đây cần nhất là con phải chăm sóc sức khỏe. Nếu con khỏe mạnh vui tươi thì chẳng phải nghĩ gì về quá khứ đau buồn nữa. Trái lại, không chịu lo lắng sức khỏe, khi mình đau yếu thì cứ bị quá khứ ám ảnh mãi.

- Dì đừng lo cho con nữa. Dì để tâm trí mà lo cho anh Paul, tuần sau anh ấy đã về. Anh ấy có phải nằm dưỡng sức lâu không dì?

- Chắc không đâu. Dì chắc nó khỏe. Tuy nhiên dì cũng sẽ theo dõi sức khỏe cả hai đứa, con và Paul.

Thế rồi hôm Paul về, nghe tin tức của Joan, anh đã ở lì trong phòng anh hai ngày, không cho ai vào thăm cả. Cuối cùng ông Sam phải vào thuyết phục anh ra ngoài.

Cả nhà rất lo lắng thấy Paul buồn bực như thế. Lúc anh ra ngồi dùng bữa sáng, anh nhìn mọi người có vẻ tức giận. Và hình như anh không chú ý gì đến Ariana.

Mãi một lúc sau anh bỗng ngạc nhiên nhìn nàng. Ariana không biết nên mỉm cười hay ngồi yên. Nhưng trước hết là nàng hoảng sợ trước ánh mắt của anh ta. Ánh mắt đầy tra hỏi, như đặt cho nàng nghìn câu hỏi về sự hiện diện của nàng trong nhà này.

Sau khi được biết qua, anh hỏi ngay:

- Cô ở đâu bên nước Đức?

Nàng nhìn thẳng anh ta và trả lời:

- Berlin ạ!

Anh ta gật đầu, nhíu mày, hỏi tiếp:

- Cô có nhìn thấy Berlin sau khi nó bị thất bại không?

- Chỉ thấy trong thời gian ngắn thôi ạ!

Bà Ruth và ông Samuel nhìn nhau lo ngại. Tay Ariana thì hơi run run cầm một miếng bánh để trét bơ.

- Tình trạng nó như thế nào? - Ở Thái Bình Dương anh ta chỉ nghe tin đồn về sự đổ nát của Berlin. Đồn đãi lung tung.

Câu hỏi của Paul đột nhiên gọi lên trong tâm trí Ariana hình ảnh Manfred và đồng tử thi bên ngoài Sở Mật Vụ mà nàng đã chứng kiến. Nàng nhắm mắt lại như để quên đi. Im lặng nặng nề.

Bà Ruth hoảng quá, bèn nói:

- Mẹ thấy là đang ăn chừng bàn những chuyện chiến tranh nữa.

Nhưng Ariana ứa nước mắt nói với Paul:

- Tôi rất tiếc... thật khó nhớ lại để nói với anh... Tôi mất mát quá nhiều...

Chợt mọi người ngạc nhiên thấy Paul cũng ứa nước mắt, đưa tay qua bàn, bắt tay Ariana và nói:

- Tôi xin lỗi. Tôi thật là ngu. Thôi, tôi sẽ không bao giờ hỏi cô như thế nữa. - Rồi anh đứng lên, bước qua phía nàng, cầm khăn tay của anh, lau nước mắt cho nàng. Mọi người im lặng một lúc rất lâu. Rồi giải tán.

Paul tuy cao lớn như ông Sam, nhưng anh trẻ trung và có đôi mắt nâu giống bà Ruth. Tóc anh đen, hệt như hai cô em gái của anh. Tuy nhiên anh có vẻ mặt nghiêm túc, ít cười. Luôn luôn như nuôi một cơn bão táp giận dữ, chực phóng ra sấm sét và chớp loé.

Nghĩ đến anh chàng này tính tình như thế, Ariana trở về phòng ngồi thờ người. Nàng được bà Ruth cùng hai cô con gái của bà ta sắm cho đủ thứ các đồ dùng. Nàng không biết làm sao trước lòng hào hiệp của họ. Nàng định khi tìm được việc làm sẽ tìm cách đền trả. Nàng vẫn giấu chưa cho họ biết nàng có hai chiếc nhẫn kim cương và hồng ngọc của cha mẹ nàng để lại và vẫn chưa kể cho họ nghe về Manfred. Nàng đã định kể nhiều lần rồi, và định nói cho họ biết nàng đã từng có chồng. Nhưng bây giờ thì thấy không tiện. Họ có vẻ không quan tâm những chuyện đó gì cả.

Lúc ấy Julia từ ngoài mang một đôi dép mới, lệt xệt bước vào phòng Ariana và nhìn nàng, hỏi:

- Chị ngồi nghĩ cái gì mà thờ người ra thế?

- Đâu có gì nào? - Nàng nhìn đôi dép mới của Julia và nói:

- Chị thích đôi dép của em lắm !

- Em cũng thích. Chị muốn đi ra phố chơi với anh Paul và tụi em không?

- Thôi ba anh em đi là đủ rồi !

- Không. Anh ấy không giống anh Simon đâu. Anh ấy và em hay cãi nhau lắm. Rồi ảnh theo phe Debbie, em phải la hét ồm tỏi... Thôi, chị đi với em đi. Mình sẽ dự một cuộc khiêu vũ nữa !

- Julia này, anh ấy đi ra trận hai năm, bây giờ tính tình có thể thay đổi rồi thì sao.

Julia trợn lông mày lên nói:

- Không đâu ! Lại thêm chị Joan bỏ anh ấy nữa. Anh ấy còn nổi điên hơn thì có ! - Rồi Julia cười khúc khích nói tiếp: - Chị Ariana, chị phải nhìn thấy chị Joanie mới vui, trông như là con voi, từ lúc chị ấy có bầu. Tuần trước em và mẹ có thấy chị ấy đấy !

Một giọng nói từ nơi cửa hỏi vào:

- Có thấy thật à? Nhưng anh muốn em đừng bàn luận chuyện đó nữa với ai, kể cả với anh, trong nhà này !

Paul bước vào, có vẻ khác thường, không cau có như mọi khi. Julia thì đỏ mặt nói:

- Em xin lỗi. Không biết anh đứng đấy.

Ariana nhìn Paul thấy anh ta hoàn toàn còn trẻ con, mà làm bộ như đã lớn. Nàng thấy kỳ lạ là anh ta có phần nào giống như cậu em Gerhard của nàng.

Paul nói với Ariana:

- Ariana, tôi xin lỗi đã cư xử hơi thô thiển. - Ngừng một lát anh ta thêm: - Từ hôm về nhà đến nay có lẽ tôi cư xử hơi thô thiển với mọi người.

Nàng mỉm cười:

- Tôi nghĩ là xa nhà lâu ngày, trở về thấy nhiều thay đổi quá không ai khỏi bực mình.

Anh mỉm cười thêm:

- Có thứ còn thay đổi vĩnh viễn nữa chứ.

Sau đó ba anh em và Ariana đi chơi vịnh Sheepshead ở Brooklyn để ăn sò, và đến đồi đất Manhattan cho Ariana xem tượng thần Tự Do mà nàng chưa được thấy rõ hôm mới đến vì quá say sóng.

Lúc Paul lái xe theo Đại lộ Thứ Ba, anh đua với xe lửa chạy song song, làm cho Ariana xanh mặt.

Paul nhe răng cười và bảo:

- Xin lỗi nhé. Xe mới của mẹ thành thử chạy thích quá.

Cả nhóm đến cắm trại ở Central Park, ăn ngoài trời, và thăm vườn bách thú. Trời tháng Sáu rất đẹp. Tất cả đều vui hưởng tuổi trẻ tươi sáng. Ariana cảm thấy rất hạnh phúc.

*

* *

- A, mùa hè này mình làm cái gì nhỉ. Không lẽ cứ ở trong thành phố à? - Paul nêu vấn đề trong bữa ăn tối hôm đó.

Ông Sam và bà Ruth nhìn nhau. Bà Ruth nói:

- Chương trình của con thế nào? Chưa ai biết sao cả !

Bà bỏ cho Paul miếng thịt lớn vào khay ăn, rồi tiếp:

- Mẹ định thuê nhà ở Connecticut hoặc ngoài Long Island nghỉ mát chơi. Nhưng mẹ và ba chưa nhất quyết.

Ông Sam chen vào:

- Trước hết con còn phải cho ba biết một số quyết định của con. - Ông muốn nói đến chuyện bố trí công việc của anh ta tại hãng của ông.

- Con nghĩ là có nhiều chuyện muốn bàn cùng ba.

- Thế à? Thì mai con đến ăn trưa với ba rồi bàn.

- Dạ.

Hóa ra hôm sau Paul đòi mua chiếc xe hơi Cadillac mới và được nghỉ rảnh một mùa hè, qua mùa thu sẽ bắt đầu làm việc trong hãng của cha. Ông Sam thấy rằng đòi hỏi của con ông cũng là hợp lý, vì sau khi đi làm nhiệm vụ quốc phòng thì cũng như đã tốt nghiệp Đại học, anh ta được hưởng đúng phần quy định cho anh ta thôi. Vả chăng anh trở về được như thế là điều mừng cho ông rồi.

Chiều đó khoảng bốn giờ, Paul tới chỗ phòng Ariana, đứng ở cửa, nói:

- Hay quá, tôi được rồi. - Trông anh có vẻ đắc thắng.

- Gì vậy anh Paul? - Nàng đưa tay mời anh ngồi.

- Thì cha tôi đã đồng ý cho tôi nghỉ mùa hè này, đi chơi. Tới mùa thu mới vào làm việc ở hãng. Và... - Anh ta cười vui sướng - Ông cụ còn cho tôi một chiếc Cadillac mới. Cô thấy sao?

- Tuyệt nhỉ ! - Nàng chỉ mới thấy một chiếc Cadillac ở Đức trước đây. Nàng không nhớ rõ lắm

liền hỏi:

- Xe Cadillac nó như thế nào nhỉ?

- Là loại xe đẹp nhất đấy. Cô lái xe được không, Ariana?

- Vâng, được.

Bỗng anh sực nhớ hỏi như thế có thể khiến Ariana nhớ lại chuyện cũ. Anh ta bèn cầm tay nàng và bảo:

- Xin lỗi. Tôi cứ quên mãi, hỏi những câu về quá khứ khiến cô buồn.

- Đâu có sao. Không sao. Đừng có ngại gì anh Paul ạ. Vả chẳng qua thời gian tôi cũng quên dần chứ... - Rồi nàng mỉm cười nói tiếp:

- Ngay như anh, đôi khi anh làm tôi nhớ lại cậu em trai của tôi. - Paul ngạc nhiên, thấy lần đầu tiên Ariana tự nhắc lại quá khứ. Anh hỏi:

- Cậu ấy như thế nào?

- Kỳ lắm. Có lần thí nghiệm hóa học gì đó, làm nổ trong phòng luôn ! - Nàng mỉm cười, nhưng sau đó lại ứa nước mắt. Rồi tiếp:

- Có một lần nó lấy chiếc Rolls của ba tôi, lái thế nào tông vào cây luôn ! - Nàng nhắm mắt nói - Nhiều khi tôi tự nhủ là một thanh niên như thế sao lại có thể chết sớm đi được... Nó phải tìm cách sống chứ nhỉ ! - Nước mắt nàng ràn rụa. Paul ngồi lặng yên lúc lâu. Anh suy nghĩ gì đó một hồi mới lựa lời hỏi:

- Nhà cô giàu đến thế à? Giàu lắm mới sắm nổi xe Rolls.

- Tôi không rõ, Paul ạ. Cha tôi là chủ ngân hàng. Người châu Âu không mấy khi nói ra sự giàu có của mình. Lúc tôi còn nhỏ tôi thấy mẹ tôi có một chiếc xe Mỹ. Một chiếc xe Ford.

- Bảnh thế !

- Chắc anh thích loại xe đó? - Nhưng càng nhắc, Ariana bỗng nhớ dây chuyền đến Max Thomas, rồi Manfred, lòng nàng thấy nặng nề với những mất mát trong quá khứ.

- Ariana, cô nghĩ gì thế?...

Nàng nhìn Paul. Bây giờ anh ta đã là bạn của nàng. Nàng cần phải thành thật. Nàng bảo:

- Tôi nghĩ là kỳ lạ quá, bây giờ chẳng còn một cái gì cả... chẳng còn một ai thân của tôi cả... ai cũng chết cả... bom đạn tàn phá hết sạch...

- Nhưng cô vẫn còn đây! - Anh cầm tay nàng, nhìn nàng lúc lâu, mới nói: - Tôi rất vui là thấy cô còn sống ở đây.

- Cám ơn anh... - Vừa lúc đó Julia từ ngoài xộc vào phòng...

Chương 35

Một tuần sau Paul đem chiếc Cadillac màu xanh lá cây của anh ta về và chở Ariana đi một vòng đầu tiên. Rồi phải chở Julia, Debbie, rồi mẹ anh, và sau cùng lại Ariana. Nàng thích lắm, nói:

- Ô, Paul, xe dễ thương quá !

- Vậy hả? Hoàn toàn là của tôi đấy ! Ba tôi nói là ông cho tôi mượn cho đến khi nào tôi vào làm việc... Nhưng tôi hiểu ông ấy quá. Coi như ông ấy cho đứt tôi rồi đấy !

Anh ta nhìn chiếc xe một cách tự hào, làm Ariana mỉm cười. Trong tuần, anh cũng đã thuyết phục bà Ruth thuê một ngôi nhà nghỉ mát ở Long Island trong một tháng, đủ rộng cho cả gia đình.

Paul vừa lái xe chở Ariana đi vòng Central Park vừa cho nàng biết là sau kỳ nghỉ hè anh phải ở riêng. Hai mươi hai tuổi là không thể sống với mẹ nữa, Ariana nói:

- Nếu anh ra ở riêng chắc mọi người trong nhà buồn lắm. Nhất là mẹ anh và hai cô em gái anh.

Paul bỗng dừng xe, nhìn Ariana hỏi:

- Còn cô, Ariana, cô cũng buồn nữa chứ?

- Dĩ nhiên !

- Ariana, nếu tôi rời gia đình tôi, thì có hồi nào cô sẽ đến ở với tôi một thời gian không?

- Dĩ nhiên có chứ !

- Không, tôi không nói là ở chơi như bạn bè !

- Paul, nghĩa là sao?

- Ý tôi nói là tôi quan tâm đến cô ! Tôi để ý đến cô ghê lắm, ngay từ lúc mới gặp kìa !

Ariana nghĩ ngay tới bữa ăn sáng đầu tiên khi anh hỏi về Berlin làm nàng khóc, rồi anh ta lau nước mắt cho nàng. Nàng cũng thấy lúc ấy có một sức mạnh lôi cuốn nàng, nhưng nàng đã chống lại...

Anh ta ngồi dựa ra ghế sau tay lái và nói một hơi dài:

- Tôi biết là cô nghĩ ngợi. Cô cho rằng tôi chưa hiểu gì cô lắm, rằng cách đây hai tuần tôi còn đang là một người đã hứa hôn với cô gái khác. Cô cho rằng tôi chưa chi đã vội vàng...

Ariana nói:

- Không hẳn như thế đâu !

- Nghĩa là cũng có một phần?

Nàng gật đầu:

- Là ở chỗ anh chưa hiểu gì tôi lắm !

- Hiểu chứ sao chưa ! Tôi hiểu cô là người vui vẻ, biết yêu thương, cô không cay đắng mặc dù qua nhiều mất mát đau đớn. Tôi chẳng cần quan tâm chuyện cô là người Đức tôi là người Mỹ, bởi vì cả hai chúng ta cùng gốc Do Thái cả mà...

Ariana thoáng buồn vô hạn. Đối với gia đình Liebman đều quan trọng là gốc Do Thái. Chuyện gần như đương nhiên. Và đó là lý do nàng được yêu thương trong gia đình này.

Ông Sam và bà Ruth thù ghét người Đức nào không phải Do Thái. Họ cho rằng tất cả những người Đức nào không có gốc Do Thái thì đều là bọn Quốc Xã. Ariana là một tên Quốc Xã nếu không phải là Do Thái. Bây giờ Paul xác nhận lại điều đó một lần nữa đấy. Nàng thất vọng nhìn ra chỗ khác để Paul khỏi thấy nét buồn lo ở mắt nàng. Rồi nàng nói:

- Đừng Paul ạ... Thôi...

- Sao thế? Nôn nóng quá phải không?

Đối với nàng như vậy luôn luôn là quá vội. Nàng còn vấn đề Paul chưa hiểu, tức là nàng đã có chồng rồi. Nếu Manfred còn sống, họ sẽ có con đầu lòng năm nay. Nàng chưa muốn nghĩ đến

người đàn ông nào khác. Nàng bảo Paul:

- Paul ạ, tôi còn có những chuyện trong quá khứ... Chưa chuẩn bị sẵn... thành thử để cho anh nghĩ về tôi khác đi là không hay...

- Thế cô có thích tôi không, ngay với tư cách là bạn.

- Thích lắm chứ !

- Thế thì tốt quá. Để một thời gian nhé ! Cô tin tôi đi. Tôi chỉ mong có thể ! - Và Paul bỗng chồm qua hôn lên má Ariana. Nàng muốn chống cự, nhưng không thể ngăn Paul được. Nàng muốn dứt hơi khi anh thả nàng ra.

- Ariana, nếu phải chờ thì tôi sẽ chờ. Trong khi đó tôi bằng lòng là bạn của cô cũng được. - Anh ta lại hôn lên má nàng. Ariana thấy phải nói thêm một điều cho rõ, nàng vịn vai anh ta và nói:

- Paul, thực tình tôi thấy anh như một người anh thôi...

Paul cắt ngang:

- Không !

- Anh không hiểu... Tôi... không thể làm vợ ai cả...

Bỗng Paul thấy như có điều gì kỳ lạ, anh quay lại hỏi nàng:

- Ariana.... thế bọn Nazi có làm hại gì cô không?

- Không, Paul, không phải như anh nghĩ. Họ không làm hại gì tôi như anh nghĩ.

Nhưng đêm đó nàng biết là anh ta không tin nàng khi anh ta nghe nàng kêu thét mấy lần trong giấc ngủ. Đã nhiều đêm anh ta nghe nàng kêu ghê rợn như thế. Đêm đó anh se sẽ đi vào phòng và thấy nàng đang ngồi trên giường khóc nức nở, tay cầm một cuốn sách bìa da.

Anh gọi khẽ:

- Ariana! - Và anh đến ngồi bên giường, quàng tay qua vai nàng cho đến khi nàng thôi khóc.

Trong mơ nàng thấy Manfred nằm chết bên ngoài Sở Mật Vụ Quốc Xã... Nhưng nàng không thể nói điều đó cho Paul rõ...

Paul cầm cuốn sách bìa da lên xem thì thấy tên Shakespeare, anh ngạc nhiên:

- Shakespeare? Hèn gì mà cô khóc. Shakespeare cũng từng làm tôi khóc như vậy !

Nàng lắc đầu:

- Không phải thế ! - Nàng lấy lại cuốn sách và nói - Cuốn này tôi cứu được khỏi tay bọn Nazi Quốc Xã... Đây là tài sản duy nhất tôi còn được.

Nàng mở ra đến chỗ giấu hai chiếc nhẫn. Paul nhìn thấy, lấy làm kinh ngạc. Ariana nói:

- Đây là nhẫn của mẹ tôi và cha tôi cho. Tôi chỉ còn có thế.

Paul thấy hai chiếc nhẫn nạm kim cương quý giá nhưng anh thấy nàng buồn quá nên không dám hỏi gì thêm. Anh bảo:

- Ariana, đừng khóc nữa. Lạy Chúa hai chiếc nhẫn này, cô đem đi được lọt qua mắt bọn Nazi à? - Nàng gật đầu. Paul nói tiếp:

- Đây là vô giá đấy Ariana ạ !

- Thế sao? Hình như trước đây một chiếc là của bà ngoại tôi. Rồi mẹ tôi đeo. - Nàng cầm chiếc nhẫn kim cương lên và nói: - Còn chiếc này là của bà cố tôi đấy !

- Thật kỳ lạ là lúc cô đi tàu không bị ai lấy.

- Tôi không để cho ai lấy được đâu. Tất cả cuộc đời tôi chỉ còn có bấy nhiêu. Họ giết tôi mới lấy được !

- Ariana, không có gì đáng để cho ta chết mà giữ nó đâu ! - Ariana gật đầu. Trước đây Manfred cũng nói với nàng như thế. Không có gì đáng cho ta chết để giữ nó cả.

Paul hôn nàng và bảo:

- Thôi cô ngủ đi !

Anh ta ra khỏi phòng, Ariana nghĩ ngợi và thấy tuy Paul còn trẻ nhưng anh suy nghĩ rất người lớn. Nàng nghĩ mãi về điều anh ta nói, giống như điều Manfred đã nói...

- Ariana, sáng nay con có khoẻ không? - Bà Ruth thấy nàng xanh xao nên mới hỏi vậy, trong lúc cả nhà đang ăn sáng. Đêm qua, sau khi Paul ra khỏi phòng, Ariana đã trằn trọc mấy tiếng đồng hồ không ngủ được. Nàng đã tưởng là sau khi anh ta về nhà ít lâu, vui chơi, có bạn mới, thì sẽ không chú ý gì đến nàng nữa, và nàng sẽ đỡ phải bứt rứt. Nhưng trái lại, anh ta quá tử tế và sẵn đón nàng nên nàng băn khoăn quá. Nàng nhìn bà Ruth với đôi mắt rất buồn, khiến bà phải hỏi lại:

- Trời đất, có chuyện gì vậy Ariana?

- Không ạ, chắc con chỉ mệt chút thôi. Con nghĩ ngơi một chút là khoẻ ạ.

Ăn sáng xong, Ariana trở về phòng thì mưa liên hồi. Lúc bà Ruth vào phòng nàng thấy nàng đã xanh lét. Bà ta kéo ghế ngồi bên và bảo:

- Dì thấy là con phải đến bác sĩ Kaplan ngay...

- Không, con sẽ khỏi ngay, không sao đâu...

Bà Ruth nhìn nàng có vẻ không vừa lòng, bảo:

- Nào, Ariana, phải nghe dì...

- Con không sao đâu dì ạ. Con không muốn đi bác sĩ...

- Sao mà giống Debbie với Julia thế ! Hay là thằng Paul nó nói gì con?

- Không, không dì ơi...

- Dì nghi quá, thằng đó nó dễ sợ, nó áp chế con phải không?

Nàng hay nghe hai chữ "áp chế" này bà Ruth nói nhiều lần. Nhưng lần này nàng hiểu bà Ruth nói gì. Nàng đáp:

- Không ! Con coi Paul như em con. Và con nhớ thằng em trai của con... Con sẽ không làm điều gì khiến cho dì buồn lòng đâu...

- Dì cũng muốn nói với con chuyện đó, Ariana. Dì không buồn lòng chuyện đó đâu !

Ariana sửng sốt hỏi:

- Dì không buồn lòng à?

- Ờ. - Bà Ruth mỉm cười. - Dì và chồng dì hôm nọ có nói chuyện với nhau. Vợ chồng dì cũng biết là thằng đó nó muốn trả đũa con Joanie. Nhưng, Ariana ạ, nó là thằng tốt bụng. Dì không có ý thúc đẩy con gì cả. Duy có điều nếu vấn đề đặt ra, thì dì muốn con hiểu rằng...

Bà nhìn Ariana cách trù mến và tiếp:

- Dì muốn con hiểu rằng là cả nhà thương con lắm...

- Ồ, dì Ruth ! - Ariana quàng tay ôm lấy bà ta, rồi nói - Con thương yêu dì biết bao !

- Bây giờ con là người trong nhà rồi. Con có quyền tự do làm điều gì con cảm thấy muốn làm. Điều gì con thấy đúng hợp cho con thì làm. Con đừng để ai áp chế con cả. Thằng đó nó bướng bỉnh lắm !

Ariana cười:

- Không đến nỗi thế đâu dì ạ ! - Ariana cũng cảm thấy là chưa phải lúc nàng có thể chấp nhận Paul. Nàng không để cho điều đó xảy ra. Bà Ruth bảo:

- Dì cũng có nghĩ là thằng đó nó theo đuổi con, rồi con khổ sở cảm thấy có lỗi với gia đình dì này nọ...

- Anh ấy cũng có nói, nhưng con không để ý lắm...

- Con có quyền làm theo trái tim của con nếu con muốn.

Bà mỉm cười. Ariana bước xuống giường và cười hỏi:

- Các bà mẹ có hay chọn vợ cho con trai không dì?

- Dì không biết. Dì chưa làm như thế. Nhưng dì thấy là chưa có đứa nào xứng làm dâu nhà này Ariana ạ. Phần con thì rất đặc biệt, đáng yêu đấy !

- Cám ơn dì. - Ariana mở tủ định lấy một chiếc áo hồng ra mặc, và một đôi dép mới ra mang. Nàng thấy khỏe, định quay lại nói với bà Ruth là điên gì mà đi bác sĩ nữa. Thì bỗng nhiên nàng cảm thấy choáng váng chóng mặt và quỵ dần xuống sàn nhà. Bà Ruth nhảy ra khỏi ghế kêu lên:

- Ariana ! - Bà vừa kịp đưa tay đỡ nàng.

Chương 37

Văn phòng của bác sĩ Stanley Kaplan ở đường Năm Mươi Ba và Đại lộ Park. Bà Ruth cho Ariana bước xuống ngay cửa, rồi tìm chỗ đậu xe.

Vị bác sĩ lớn tuổi mời Ariana ngồi và hỏi:

- Sao, cô cảm thấy thế nào?

Lần trước ông khám cho nàng khi nàng mới về nhà bà Ruth, lúc đó nàng xanh xao, sợ hãi. Bây giờ thì trông nàng khoẻ và đẹp hơn. Tuy nhiên vẫn còn những nét ám ảnh của đau thương quanh đôi mắt nàng, mà đáng lẽ ra trong sáng và nhanh nhẹn lắm. Ông hỏi lại:

- Sao? Vẫn còn chóng mặt, nôn mửa và ngất xỉu à?

- Vâng, vẫn cứ bị những cơn ác mộng, tuy là không thường xuyên.

- Vâng, trông cô có vẻ ngủ được nhiều đấy chứ.

Nàng cho ông biết là gần như sau mỗi bữa ăn nàng đều thấy mệt mỏi và ớn lạnh. Ông hỏi:

- Bà Ruth có biết chuyện đó không?

Ariana lắc đầu. Ông liền dặn:

- Cô nên nói cho bà ấy biết. Và cô phải có chế độ ăn uống riêng. Bữa nào cô cũng thấy như vậy à?

- Hầu hết ạ !

- Hèn gì cô gầy thế. Trước đây cô có bị thế không? Cô bị đau bao tử?

- Chỉ từ khi tôi đi bộ đến Paris. Có lần suốt hai ngày tôi không ăn gì cả, và vài lần tôi ăn các món không được vệ sinh...

Ông bác sĩ gật đầu, hỏi thêm:

- Thế còn chứng ngất xỉu?

- Thường xảy ra luôn.

Ông bác sĩ bỏ bút xuống, nhìn Ariana một hồi lâu, mới nói:

- Cô Ariana. Tôi cần cô nói rõ tất cả những gì trong quá khứ. Nếu không biết hết được những chuyện gì của cô thì tôi không làm sao giúp được cô cả. Tôi là một bác sĩ, đã có lời thề thiêng liêng. Những gì cô nói với tôi là tôi không bao giờ lặp lại với ai. Dù với bà Ruth, vợ ông Sam hay các người con họ... Vả tôi cũng già, tôi qua nhiều sự đời. Cô cứ nói hết, tôi hiểu, sẽ giúp cô giải quyết. Nào cô kể tôi nghe.

- Vâng, có lần tôi bị nhốt phòng giam hơn một tháng, họ chỉ cho tôi ăn cháo khoai và bánh mì thiêu. Một tuần cho một lát thịt. Song chuyện đó đã hơn một năm nay rồi.

- Các cơn ác mộng bắt đầu từ đó à?

- Tôi lo lắng cho cha và em trai tôi quá... nên bắt đầu bị vài cơn ác mộng.

- Còn bao tử bắt đầu bị gì không?

- Không ạ ! - Nàng mỉm cười vì nhớ đến món xúc xích gan mà nàng làm cho Manfred ăn. Có lẽ chính món đó làm hại cho bao tử nàng. Vị bác sĩ bảo:

- Cô Ariana, thế là tôi có thể biết thêm được chút ít rồi đấy.

Xong bác sĩ ngập ngừng hỏi thêm:

- Thế cô có bị họ làm hại...

- Vâng. Có ạ... - Nàng không giải thích gì thêm. Bác sĩ mời nàng nằm qua giường để ông khám bệnh.

Khám xong, ông ngập ngừng hồi lâu rồi kêu lên:

- Cô Ariana ! Tôi có điều phải thảo luận lại cùng cô.

- Có gì quan trọng không ạ? - Nàng có vẻ lo sợ.

- Tôi e rằng cô có thai. - Ông chắc rằng nàng sẽ kinh hãi lo sợ. Nhưng bất ngờ thay, ông thấy nàng chỉ lộ vẻ ngạc nhiên và mỉm cười !

Ariana có vẻ như vui mừng hẳn. Nàng nhớ lại, có lẽ đây là kết quả ngay sau lúc nàng và Manfred làm lễ cưới, khoảng cuối tháng Tư, trước khi anh ta ra đi vĩnh viễn... Như vậy bây giờ đã hơn bảy tuần lễ. Nàng nhìn vị bác sĩ và hỏi:

- Bác sĩ chắc chắn chứ?

- Nếu cần thì sẽ thử máu. Nhưng tôi chắc chắn như vậy... Mà cô có biết...

Nàng nhìn vị bác sĩ, nàng thấy là có thể tin cậy ông ta. Nàng nói:

- Vâng, tôi biết... Đó là đứa con của chồng tôi...

- Ông ấy bây giờ ở đâu?

Hai dòng nước mắt chảy xuống má, nàng đáp:

- Anh ấy chết rồi ạ...

- Nhưng cô sẽ có người con của ông ấy đấy... Bác sĩ chia vui cùng Ariana.

Ariana mừng rỡ lại khuôn mặt Manfred, từ nay nàng không buồn khi nhớ lại anh ta... Nàng thấy như hạnh phúc chợt đến...

Lúc sau, nàng ngồi ở bàn giấy bác sĩ Kaplan, ông hỏi:

- Cô Ariana, bây giờ cô làm thế nào? Cô phải cho bà Ruth biết chứ.

Ariana chưa nghĩ đến chuyện đó. Nàng ngồi lặng lúc lâu. Gia đình Liebman sẽ nói thế nào, họ có chấp nhận đứa con nàng không? Con của một sĩ quan Quốc Xã ! Nàng phải làm thế nào bây giờ? Nàng lặng yên nghĩ đến hai chiếc nhẫn kim cương. Chiếc nhẫn của mẹ nàng và cha nàng đã cho... Có lẽ nàng sẽ phải rời gia đình Liebman trong vài tháng nữa.

- Thưa bác sĩ, tôi chưa muốn nói với bà Liebman.

- Sao vậy? Bà ta là người tốt lắm. Ariana, bà ta sẽ hiểu thôi.

- Bà ấy đã giúp đỡ tôi quá nhiều rồi, không thể đòi hỏi hơn bác sĩ ạ ! Mà chuyện này thì quá đáng...

- Cô nên nghĩ đến đứa con.

Ariana yêu cầu bác sĩ đừng nói với bà Ruth. Vì vậy bác sĩ cho bà ta hay là Ariana không bị gì trầm trọng, chỉ mệt nhọc, cần ăn nhiều, ngủ nhiều, thế thôi.

Trên đường về, bà Ruth bảo Ariana:

- Dì rất mừng nghe bác sĩ nói như vậy. - Từ hôm ấy bà càng tử tế hơn với nàng, làm nàng thêm bứt rứt. Song dù thế nào, nàng cũng phải tự lo liệu và giữ đứa con của nàng. Nó sẽ thế nào?

Giống Manfred chẳng? Nàng nghĩ rằng đứa bé sẽ là một sứ giả của nàng. Bác sĩ Kaplan cũng cho hay là nàng sẽ sinh vào khoảng cuối tháng Chín hoặc đầu tháng Mười hãy đến cho ông khám lại. Lúc đó có lẽ nàng đã phải rời gia đình Liebmans. Một khi nàng đã ổn định, nàng sẽ cho họ hay. Nghĩ đến một đứa bé nhỏ xíu quần tã, Ariana mỉm cười một mình... trong phòng nàng:

- Gì mà trông vui thế Ariana? - Paul bước vào lúc nào mà nàng không hay. Nàng nhìn lên anh ta, mỉm cười nói:

- Không, chỉ nghĩ lan man vậy thôi...

- Nghĩ gì? - Anh ta ngồi ngay xuống nền nhà, nhìn lên Ariana. Nàng mỉm cười:

- Không có gì đặc biệt cả.

- Cô biết hôm nay tôi đang tính toán chuyện gì không? Tôi đang tính chương trình nghỉ hè năm nay đấy. Nhà ta sẽ đi ra miền quê nghỉ hè đấy, thú vị lắm. Sẽ chơi quần vợt, bơi lội, nằm phơi nắng, dự dạ vũ. Tuyệt lắm !

Ariana gật đầu, vui vẻ nói:

- Paul, tôi vừa có một quyết định !

- Gì thế?

- Tháng Chín này tôi tìm một việc làm và xin dọn đi.

- Như vậy cả tôi và cô đều đi. Cô muốn kết bạn cùng phòng không?

- Tôi nói thật đấy !

- Thì tôi cũng nói thật ! Và cô định làm việc gì thế?

- Chưa biết. Song tôi cũng đã suy nghĩ. Có thể nhờ ba anh giúp ý kiến.

- Tôi có thể giúp ý kiến hay hơn cho cô đấy ! - Anh ta hôn lên tóc nàng - Cô chịu nghe không?

- Không, vì anh còn trẻ quá sao hay hơn ông cụ được.

Nàng có vẻ rất vui. Paul cũng thấy là Ariana vui hơn bấy lâu nay. Anh nói:

- À, nếu tháng Chín này cô tìm việc làm, đi làm, thì nghỉ hè này là "nghỉ hè cuối cùng" của tuổi trẻ đấy. Là dịp vui cuối, trước khi ta ổn định cuộc đời.

Nàng cười vui thoải mái nói:

- Đương nhiên là thế, phải là thế chứ sao !

Paul mỉm cười và đứng lên nói:

- Vậy phải chuẩn bị một mùa hè thật tuyệt nhé.

Ariana cũng cười nhìn anh ta. Lòng nàng thấy nhẹ nhàng thư thái như chưa bao giờ thấy.

Chương 38

Một tuần lễ sau, cả nhà Liebman đến ở tại một ngôi nhà to phía Đông Hampton. Nhà có sáu phòng ngủ, một phòng ăn bao la, một phòng khách rộng... Nhà bếp cũng lớn và đủ tiện nghi. Phía biển lại có một phòng tiếp khách lớn khác và các phòng thay đồ tắm. Phòng tiếp khách này gia đình Liebman định dành cho bạn bè và bà con đến chơi mùa hè.

Cuộc vui nghỉ hè bắt đầu rất thú vị, cho đến một bữa bà Ruth nghe Paul nói là Ariana dự tính khoảng tháng Chín thì tìm việc làm và xin dọn đi. Bà liền hỏi Ariana:

- Sao vậy Ariana? Đừng có khùng. Cả nhà không muốn con dọn đi !

- Nhưng con không thể cậy nhờ dì mãi mãi...

- Con không cậy nhờ cái gì cả ! Con là con của nhà này rồi, Ariana. Làm như thế là vô lý. Mà nếu con thấy phải có việc làm, thì mắc mớ gì dọn đi?

Ngừng một lát, bà tiếp:

- Nếu con muốn đi học Đại học thì đi. Có lần con nói muốn như thế phải không? Con muốn làm gì cũng được nhưng tuyệt đối là không có chuyện dọn đi đâu cả.

Lúc Paul lái xe chở Ariana lên New York mua thêm ít đồ dùng, Ariana nhìn Paul kêu:

- Paul, anh nói với má anh làm gì thế ! - Nàng có vẻ thất vọng. Họ đi New York để mua thêm hai bộ đồ tắm cho Debbie, ít mỹ phẩm gì đó cho Julia, lấy một tập giấy gì đó của Hội Phụ Nữ Cứu Trợ mà bà Ruth để quên ở nhà. Xong xuôi, Ariana nhìn đồng hồ, nói với Paul:

- Tôi có chút việc, có thì giờ không anh?
- Dư sức ! Việc gì vậy?
- Tôi có nói bác sĩ Kaplan là ghé lấy thêm ít vitamin.
- Được quá đi chứ !

Ariana mỉm cười ngồi dựa thoải mái ra ghế xe. Trời mùa hè tươi sáng. Paul hỏi nàng:

- Lúc trở về cô muốn lái xe thử không?
- Lái chiếc xe quý giá của anh ấy à? Anh có say rượu không mà nói thế?

Anh ta cười lớn thấy Ariana vui tính, anh nói:

- Tôi tin tưởng ở cô, cô nói cô lái xe được mà !
- Anh cho tôi lái chiếc xe mới của anh thì hân hạnh quá ! - Nàng cảm động thật sự vì biết anh ta cưng chiều xe ghê lắm.

Lúc đến văn phòng bác sĩ Kaplan nàng đã định vào một mình, nhưng Paul phóc lẹ ra khỏi xe và đưa nàng vào. Anh nói:

- Tôi đưa cô vào một tí. Lâu lắm rồi tôi cũng chưa thăm ông ta.

Bác sĩ Kaplan vui vẻ gặp lại Paul, và ba người nói chuyện đủ thứ. lát sau bác sĩ Kaplan bảo để ông khám riêng cho Ariana một chút, còn Paul ngồi chờ ở văn phòng ông ta vậy.

Trong phòng khám, bác sĩ hỏi Ariana:

- Cô thấy thế nào, Ariana?
- Cảm ơn bác sĩ, khỏe ạ! - Ông Kaplan cũng thấy sắc diện nàng khỏe mạnh. Nàng đang mặc trang phục mùa hè, đội mũ lác trông rất tươi trẻ. Ông nói:
- Trông cô khá lắm. Sao, cô chưa nói gì với ai chứ?
- Chưa ạ. - Nàng lắc đầu nói tiếp: - Tôi đã quyết định là khi đi nghỉ hè về sẽ tìm việc làm và xin dọn đi. Lúc đó sẽ nói với họ. Tôi nghĩ là họ sẽ hiểu cho. Nhưng chắc tôi không nên nhờ họ giúp đỡ cho tôi sinh con.

- Ariana, cô nghĩ thế cũng phải. Nhưng cô có biết là lúc ấy cô và em bé sẽ tốn kém thế nào không?

Ariana hơi bị chạm tự ái, nàng nói:

- Dĩ nhiên là tôi có nghĩ đến chứ. Ý bác sĩ nói thế nào ạ?

- Cô mới hai mươi, chưa buôn bán, chưa làm nghề gì, mà một thân một mình với một đứa con trong một xứ sở xa lạ cô chưa hiểu rõ; mà cô là người Đức rất khó tìm việc làm. Thế thì cô phải chuẩn bị từ bây giờ đấy !

- Nghĩa là sao ạ?

- Nghĩa là, Ariana ạ, cô phải kết hôn chính thức với một người nào đó, để con cô có cơ hội tốt đẹp. Dĩ nhiên đối với cô, chuyện đó là kỳ cục. Nhưng tôi thấy áy náy cho cô lắm. Tôi nghĩ chỉ có giải pháp đó. Tôi nghĩ kỹ lắm. Tôi suy nghĩ nhiều lần rồi. Tôi biết cậu Paul từ lúc cậu ấy còn bé con. Tôi thấy rõ tình cảm của cậu ấy đối với cô đấy. Tôi đề nghị chuyện này khi không phải, nhưng không sao. Nếu cô kết hôn với cậu ấy, thì tương lai cô và em bé được bảo đảm.

Ariana choáng váng trước đề nghị thẳng thừng của ông bác sĩ này. Nàng nói:

- Tôi không màng thân tôi đâu bác sĩ ạ !

- Nhưng cô phải quan tâm tới con cô chứ !

- Song tôi không thể làm như bác sĩ đề nghị đâu. Như thế là không ngay chính !

- Cô không thấy là biết bao cô gái đã làm thế sao? Ariana, còn bảy tháng nữa cô mới sinh. Không ai biết được đâu, Paul cũng không biết đâu !

Ariana kinh ngạc trước những lời của ông bác sĩ. Nàng nhìn ông và nói:

- Bác sĩ cho rằng tự tôi không lo nổi cho con tôi sao?

- Không. Cô có thấy ai có thai mà đi làm được đâu? Mà làm việc gì?

Nàng yên lặng một lát và gật đầu. Có thể ông bác sĩ nói có lý ! Nàng vẫn cho rằng mình có thể tìm việc làm tại một cửa hàng nào đó. Nhưng... Thực tình nàng cũng yêu Paul đấy. Anh ta cũng quan tâm đến nàng lắm. Tuy nhiên làm như ông bác sĩ nói... quả là lừa dối. Làm sao nàng lại có thể dối trá với Paul đến như vậy được... Nàng nói:

- Tôi làm vậy sao được bác sĩ ! Làm vậy là không đúng đâu !

- Cô làm thế chỉ vì con cô thôi. Từ Berlin cô làm thế nào đến được Paris? Hẳn cô phải có lúc nói dối, hoặc bắn, giết kẻ khác để tự cứu mình. Thì bây giờ cô phải làm thế vì em bé. Cô tìm cho con cô một gia đình, đồ ăn, áo mặc, học hành.

Ariana thấy rằng mình đã rất ngây ngô khi nghĩ là hai chiếc nhẫn kim cương có thể bảo đảm được cho nàng và con. Nàng gật đầu nói:

- Tôi phải nghĩ lại bác sĩ ạ.

- Thì nghĩ lại, nhưng đừng để lâu quá. Nếu lâu quá là trễ đấy. Sớm, khi cô sinh con lúc bảy tháng tôi sẽ giải thích hộ là vì sức khỏe cô yếu ớt, bị xúc động vân vân...

- Bác sĩ nghĩ thật sâu xa ! - Nàng nhìn ông ta và nhận thấy ông ta tạo cho nàng cơ hội để được sống còn. Ông đã dạy cho nàng những quy luật của một cuộc chơi mà nàng có thể thắng. Nhưng rồi sẽ tới đâu?

- Tôi luôn giữ bí mật cho cô.

- Xin cảm ơn bác sĩ đã cứu đời tôi, và con tôi.

Ông đưa cho nàng các loại vitamin, vỗ vai nàng khi nàng bước ra, và nói:

- Cô phải quyết định nhanh đi, Ariana.

Nàng gật đầu lặng lẽ, rồi nói:

- Vâng ạ !

Chương 39

- Ariana, chị đi bơi không? - Julia đấm cửa phòng Ariana lúc chín giờ sáng và gọi vang rền.

- Sớm thế? Chị chưa dậy mà !

- Anh Paul cũng chưa dậy nốt. Vậy mà nói đi bơi !

Vừa lúc đó Paul bước tới nói:

- Tôi đây, đi bơi với mấy cô bé quái vật này, Ariana có đi không?

-Ồ, đi, đi chứ ! - Nàng vươn vai, mỉm cười. Paul bước thẳng vào, ngồi trên giường nàng, và hôn mái tóc vàng của Ariana.

- Không đi tôi cũng kéo xuống biển nhận nước !

- Hay nhỉ ! - Họ cùng cười. Rồi Paul hỏi:

- À này, tối nay cô có thích dự dạ vũ ở Southampton không? Ba má tôi dẫn hai con nhỏ quỷ quái đi suốt đêm đấy !

- Sao có dạ vũ thế?

- Lễ Bốn tháng Bảy. Lễ Độc Lập của nước Mỹ đấy. Cô sẽ thấy... tung bừng lắm !

Và cả buổi sáng họ đi bơi cùng Debbie và Julia. Buổi chiều thì đi ăn ngoài trời cả gia đình. Sau đó ông Sam và bà Ruth dẫn Debbie cùng Julia đi chơi xa đâu đó. Ariana về phòng, ngủ một giấc. Tối bảy giờ nàng trang điểm để đi dự dạ vũ như Paul nói. Lúc xuống phòng khách Paul vừa thấy đã huyết sáo, cười to và la lên:

- Trời đất ơi, ai có ngờ mà đẹp thế ! - Anh ta cũng diện rất keng và đưa nàng ra xe mới của anh.

Quá vui, anh ta để cho nàng lái xe, và mời nàng nhấp rượu "gin". Lúc đến nơi, buổi dạ vũ đã tung bừng từ lâu. Có hai ban nhạc tham dự. Một ban trong nhà, một ban ngoài sân cỏ. Ở dưới bến có nhiều du thuyền đậu sẵn. Trời hôm ấy lại có trăng.

Paul hỏi:

- Ariana, khiêu vũ nhé? - Anh dìu nàng ra sàn nhảy. Lần đầu tiên họ khiêu vũ với nhau. Paul nói:

-Ồ, Ariana khiêu vũ như một thiên thần !

Nàng mỉm cười trước lời khen nịnh của Paul và họ nhảy cho đến hết chương trình nhạc. Đoạn Paul dẫn nàng đến một chỗ hàng "ba" nhìn xuống vịnh, xem các du thuyền đang bập bênh ở bến, Paul nhìn Ariana và bảo:

- Ariana, mỗi khi đi với cô, tôi thấy hạnh phúc hết sức. Tôi chưa từng thấy ai như cô.

Nàng định đùa anh ta, hỏi về cô Joanie của anh ta, tuy nhiên nàng thấy không phải lúc.

Paul lại nói:

- Ariana, tôi có chuyện muốn nói với cô. - Anh ta cầm cả hai tay nàng, lần lượt hôn từng bàn tay và nói:

- Tôi yêu Ariana. Không biết nói thế nào hơn. Tôi yêu Ariana lắm. Không có Ariana chắc tôi không chịu nổi. Có Ariana tôi thấy hạnh phúc và thấy mình mạnh mẽ như thể làm việc gì cũng được... Nếu sau kỳ hè này mà Ariana đi, và tôi cũng đi, thì mất hết... Chắc tôi không thể để Ariana đi được !

- Paul ạ...

Vừa lúc đó một quả pháo bông nổ vang trên bầu trời. Paul thò vào túi áo anh lấy ra một chiếc nhẫn kim cương. Nàng chưa kịp nhận định gì anh đã đeo vào một ngón tay nàng, và áp môi hôn lên môi nàng say đắm. Nàng tuyệt vọng hôn đáp lại anh ta, mà lòng thì đấu tranh dữ dội.

Sau đó nàng bảo là nàng mệt quá. Paul lái xe đưa nàng về nhà ở Đông Hampton.

Ariana vật lộn với lương tâm. Làm thế nào được ! Không phải là nàng không yêu Paul. Không thể lợi dụng tình yêu say đắm của anh ta. Thật là không chính đáng khi bắt anh nhận một đứa con không phải của anh...

Đến lúc xuống xe, Paul quàng tay qua vai Ariana dẫn nàng vào nhà.

Đứng ở phòng khách anh nhìn nàng một cách buồn bã và nói:

- Tôi biết cô nghĩ gì. Cô không thích, không thích chiếc nhẫn, không thích tôi, không thích gì cả... Thì thôi vậy, Ariana, tôi hiểu.

Anh ta nói mà giọng như khóc, rồi anh kéo nàng sát vào anh, và nói khe khẽ:

- Nhưng, lạy Chúa, tôi yêu Ariana quá. Ariana hãy ở với tôi đây một đêm... Cho tôi tưởng tượng như đây là nhà riêng của chúng mình, như chúng ta đã lấy nhau...

- Paul ! - Nàng đẩy nhẹ anh ta ra, nhưng thấy mắt anh như muốn khóc. Nàng đành đứng yên để cho anh ta hôn nồng cháy. Lát sau anh đưa nàng lên phòng ngủ. Anh âu yếm nàng rồi mơn man cởi chiếc áo hoa của nàng ra. Anh vuốt ve thân thể nàng, hôn say mê lên thân thể nàng... Hai người không nói lời nào, yên lặng ái ân cho đến gần sáng, nàng ngủ lịm đi trong vòng tay anh ta...

Chương 40

- Anh làm gì thế? - Ariana hỏi Paul. Nàng vừa thức giấc, ngồi trên giường, thấy Paul đang loay hoay lấy áo quần trong tủ nhét vào một chiếc vali.

Anh đã để sẵn trên đầu giường một khay gồm thức ăn sáng và cà phê nóng. Anh trả lời Ariana:

- Tôi đang bỏ đồ vào vali cho Ariana.

- Nhưng đi đâu? Ba má anh tối nay trở về, không thấy chúng ta thì sẽ lo lắng, làm sao?

- Lúc đó thì chúng ta cũng đã trở về rồi.

- Vậy chứ sắp vali để làm gì? Tôi không hiểu gì cả, Paul ! - Giọng nàng có vẻ như hoảng sợ. Nàng vẫn còn ngồi trên giường quàng tấm chăn chứ chưa mặc quần áo.

- Một phút nữa sẽ nói cho cô nghe !

Lúc anh ta sắp xong vali, anh ngồi xuống giường cạnh nàng, cầm bàn tay nàng có đeo chiếc nhẫn anh vừa tặng khi đêm, rồi khe khẽ bảo:

- Bây giờ nói nhé. Sáng nay chúng ta đi Maryland, Ariana ạ !

- Maryland? Để làm gì?

Anh ta nhìn thẳng vào mắt nàng và nói một hơi dài:

- Chúng mình đi Maryland để cưới nhau. Không thể chơi trò con nít như thế này Ariana ạ. Tôi là một người đàn ông trưởng thành, Ariana là một phụ nữ trưởng thành, và nếu cứ xảy ra như khi đêm một lần thì sẽ xảy ra mãi mãi. Tôi không thể đóng trò vui chơi với Ariana được. Tôi yêu Ariana. Và tôi nghĩ là Ariana cũng yêu tôi.

Anh hạ giọng nhỏ hơn:

- Ariana lấy tôi nhé, tôi yêu Ariana với tất cả tấm lòng...

- Ô, Paul ! - Nước mắt nàng tuôn ra. Nàng có thể đem lại hạnh phúc cho anh không? Nàng cứ ngồi khóc mãi. Nàng không biết phải làm sao.

- Nào, đừng khóc nữa, trả lời tôi đi, Ariana ! - Anh ta hôn cổ nàng, hôn tóc, rồi hôn lên mặt nàng

- Ô, Ariana, tôi yêu Ariana... - Nàng lặng lẽ gật đầu, rồi ngược nhìn anh. Nhưng khuôn mặt

Manfred hiện lên trong trí nàng... và cả Max Thomas... Tất cả sẽ nghĩ thế nào khi nàng nhận lời lấy Paul? Nhưng nàng thấy không còn gì quan trọng nữa cả. Bây giờ là cuộc đời nàng. Không còn là cuộc đời họ nữa. Họ đã chết cả rồi... Chỉ còn lại nàng và đứa con trong bụng... và Paul... Nàng mỉm cười đưa tay ra cho Paul cầm. Nàng phải bắt đầu cho một cuộc đời mới...

- Đồng ý chứ? - Paul nhìn nàng và hỏi khe khẽ. Ariana cầm cả hai tay Paul, rồi nàng hôn từng bàn tay anh. Nàng nói:

- Vâng ! Paul ! Tôi đồng ý ! - Nàng ngả đầu vào vai anh và tiếp: - Tôi yêu Paul, Paul ạ ! - Nàng lại ngửa người ra nhìn anh, mỉm cười bảo: - Anh là một người đàn ông tuyệt vời lắm !

Paul cười lớn nói:

- Lạy Chúa ! Chắc em điên rồi ! Nhưng thôi, cứ điên như thế càng tốt !

Một giờ sau họ lên đường đi Maryland. Một vị quan tòa ở Baltimore làm lễ cưới cho họ. Bà vợ ông quan tòa chụp ảnh cho cô dâu chú rể trong khi ông quan tòa bảo Paul:

- Anh có thể hôn cô dâu đi !

*

* *

- Má... Ba... Ariana và con đã lên đi làm lễ cưới với nhau rồi... - Paul nhìn cha mẹ anh và mỉm cười tiếp luôn: - Con phải ép cô ấy đi, thành thử con chưa kịp bàn luận với ba má...

Ông bà Liebman sững sốt, nhưng không tỏ vẻ phản đối. Paul bèn nói:

- Bây giờ con xin giới thiệu với ba má, đây là bà Paul Liebman.

Anh ta cúi người về phía Ariana. Nàng quỳ một chân xuống cạnh anh ta, rồi mới đứng lên hôn anh, đoạn bước đến ôm bà Ruth. Bà ta ôm nàng một lúc lâu. Bà nhớ lại hình ảnh cô gái run rẩy sợ sệt mà bà đã cứu lên khỏi chiếc tàu tị nạn. Ông Sam đứng nhìn một lát, đoạn đưa tay bắt tay con trai ông.

Chương 41

Như dự tính, Ariana và Paul ở lại Đông Hampton đến tháng Chín, rồi sau lễ Lao Động họ trở về New York tìm nhà ở riêng, Paul bắt đầu làm việc tại hãng của cha anh.

Bà Ruth giúp Ariana đi tìm một ngôi nhà vừa ý. Họ chọn được một ngôi nhà nhỏ xinh xắn phía trên đường Sáu Mươi. Trước hết, họ thuê ở thử một thời gian, rồi sau đó sẽ mua luôn, nếu thấy thích hợp.

Bà Ruth cũng giúp hai vợ chồng Paul mua sắm bàn ghế, giường ngủ vì bà thấy Ariana không được khoẻ. Một hôm bà bảo:

- Ariana, con có đi thăm lại bác sĩ Kaplan chứ?

- Dạ, có. Con đi hôm thứ Năm vừa rồi. - Nàng tránh nhìn bà Ruth một lúc. Bà ta hỏi:

- Bác sĩ nói sao?

- Ông ta nói bệnh xấu và bao tử của con chắc phải chữa một thời gian nữa.

Bà Paul nhìn con dâu, lo lắng hỏi:

- Ông ta có nói là bệnh mãn tính không?

Ariana lắc đầu, và đáp:

- Dạ không. Ông ấy nói không đáng lo. Trước đây là vì cuộc hành trình khổ sở. Còn bây giờ là do con tự chuốc lấy.

- Nghĩa là sao? - Bà Ruth mở to đôi mắt có ý ngạc nhiên. Nhưng rồi bà chợt hiểu, bà hỏi:

- Có phải con có thai không?

- Dạ.

-Ồ, Ariana ! - Bà Ruth có vẻ thích thú, bà bước đến ôm Ariana. Nhưng rồi bà lại lo lắng hỏi:

- Ông ta nói sao, có ngại gì không? Con mới khoẻ lại chưa bao lâu, nay đã phải mang thai... Con nhỏ yếu quá. Dâu có phải to mạnh như má, má lo quá!

Bà vẫn cầm tay Ariana. Bà nhớ lại niềm vui của bà lúc có thai lần đầu. Ariana nói:

- Ông ta chỉ dặn là lúc gần sinh phải đi thăm bác sĩ chuyên khoa.

- Cũng hợp lý vậy. Thế chừng nào thì sinh?

- Đầu tháng Tư. - Ariana phải nói dối. Cầu mong bà Ruth không biết sự thực. Thâm tâm nàng vẫn mong có đứa con chính của nhà Liebman. Nàng sẽ sớm đẻ cho Paul một đứa con. Còn đứa con của Manfred đây cũng nhờ Paul bảo bọc và sẽ ra đời được, thì cũng như con anh ta.

Ngày tháng trôi qua, Paul lo lắng giúp đỡ Ariana chuẩn bị sinh con. Bà Ruth cũng mua sắm cho Ariana nhiều áo quần trẻ nít.

Hai tuần trước lễ Giáng Sinh năm đó bụng thai của Ariana đã lớn. Paul tính rằng nàng đã có thai năm tháng rưỡi, nhưng kỳ thực chỉ còn sáu tuần nữa là Ariana đã sinh. Trong nhà không nghi ngờ gì, chỉ nói rằng tại Ariana nhỏ bé nên bụng thai trông lớn quá.

Paul rất khô hời, luôn luôn xoa bụng của Ariana trước khi anh đi làm việc. Ariana thì luôn mồm bảo:

- Anh đừng xoa thế, nó lại đá em đau bây giờ !

Một buổi tối anh ta nghiêng tai nghe bụng nàng và nói với vẻ nghiêm trang:

- Nó là con trai đấy ! Chắc nó đang tập đá bóng.

Ariana cười ngặt nghẽo nói:

- Nó đang tập đá bóng với quả thận của em đấy !

Sáng hôm sau, sau khi Paul đi làm việc, tự nhiên Ariana bỗng dưng nhớ lại cuộc đời cũ, nàng ngồi cả giờ đồng hồ nghĩ ngợi lan man về Manfred, nàng lại lấy hộp nữ trang ra đeo, đeo thử các chiếc nhẫn.

Rồi nàng lại lục hộc bàn ra, mở các phong bì có ảnh xem lại. Nàng ngắm một tấm ảnh chụp chung với Manfred. Nàng ứa nước mắt ngồi thừ ra, không nghe tiếng chân Paul bước vào phòng. Anh đến sau lưng nàng, nhìn thấy tấm ảnh. Ban đầu anh ta còn ngỡ ngàng, sau thấy dấu hiệu Quốc Xã trên ngực áo Manfred, anh hoảng kinh liền hỏi:

- Lạy Chúa, ai vậy?

Ariana nháy nhồm dậy, kinh hãi, la lớn:

- Anh vào đây làm cái gì vậy? Nàng vẫn cầm tấm ảnh nơi tay.

- Em cho anh biết ai đó vậy?

- Đó là một... sĩ quan Đức. - Nàng nhìn Paul mà vô cùng tuyệt vọng. Nàng đâu muốn chuyện này

xảy ra !

- Anh có thể nói đó là một tên Quốc Xã ! Em cho anh biết y đã giết bao nhiêu người Do Thái? Và y coi trại tập trung nào?

- Không, anh ta không giết người Do Thái và không coi trại tập trung. Mà chính anh ta đã cứu đời em. Anh ta cứu em khỏi bị hãm hiếp và khỏi làm vợ lẽ một tên tướng ! - Nàng bắt đầu khóc nức nở, rồi nói trong nước mắt:

- Nếu không có anh ta thì em đã chết rồi !

Paul chột hối hận lời mình đã hỏi. Nhưng rồi nhìn tấm ảnh trong tay Ariana anh thấy tức giận vô cùng. Anh hỏi:

- Thế tại sao cô cười thích chí như vậy trong tấm ảnh này? - Anh ta vói tay cầm các tấm ảnh khác mà Ariana để trên bàn. Anh thấy hình Ariana đang khiêu vũ với viên sĩ quan Quốc Xã. Anh hỏi lại:

- Ariana, người đó là ai?

Bỗng anh ta hiểu ra lý do tại sao nàng được sống sót. Và anh nhớ mẹ anh bảo là không nên trách cứ những chuyện Ariana đã làm. Hoàn cảnh ép buộc nàng thôi. Anh dịu dàng kéo Ariana lại gần và bảo:

- Anh rất tiếc... Anh xin lỗi... Trong giây lát anh quên chuyện khổ của em. Chỉ vì nhìn thấy bộ quân phục Đức đó mà anh đâm mất trí !

- Paul, nhưng em cũng là người Đức mà ! - Nàng vẫn khóc.

- Nhưng em không giống chúng nó. Nếu em phải làm tình nhân của tên này để khỏi bị giết trong trại, thì anh chẳng quan tâm gì đến chuyện đó đâu !

Tự nhiên Ariana lạnh ngắt, và nàng lặng lẽ ngồi xuống giường. Nàng hỏi:

- Anh nghĩ như vậy à? Anh cho rằng em làm dĩ với người này để được sống sao? Không phải thế đâu. Sự thật là sau khi cha em chết thì Manfred, tức người sĩ quan này, đã đưa em đến ở nhà anh ta, và không đòi gì ở em cả. Anh ta không hãm hiếp, không động đến em, anh ta chỉ làm bạn để bảo vệ che chở em.

- Nghe thì xúc động. Nhưng anh ta mặc quân phục Quốc Xã mà !

- Đúng, Paul ạ. Nhưng có nhiều người mặc quân phục Quốc Xã mà lại rất tử tế. Anh ta là một. Mọi người không phải đều tốt cả, hay xấu cả. Đời sống đâu đơn giản như thế !

- Lạy Chúa, cảm ơn bài học của em. Nhưng thật tình anh thấy trong bụng rất khó chịu khi về nhà thấy vợ mình đang khóc trước ảnh một tên Quốc Xã mẹ kiếp nào đó ! Và y lại là "bạn" với vợ mình. Quốc Xã không là bạn của ai được cả, Ariana ! Em không hiểu thế sao? Em là một người Do Thái mà nói như thế được sao?

Ariana đứng dậy, lắc đầu và nói:

- Không, Paul, em không phải là một người Do Thái. Em là một người Đức.

Anh ta bất ngờ quá sức. Không nói nên lời ! Ariana kể tiếp:

- Ba em là một chủ ngân hàng lớn nhất ở Đức. Nhưng khi bọn Quốc Xã kêu em trai của em đi lính ở tuổi mười sáu thì ba em không cho đi.

Nàng thấy chẳng còn gì quan trọng nữa cả, thôi thì kể tất cả sự thật cho Paul nghe. Nàng tiếp:

- Ba em không bao giờ có cảm tình với Quốc Xã, nên dẫn em trai em trốn qua Thụy Sĩ. Ông định sau đó trở lại dẫn em đi. Nhưng có lẽ xảy ra chuyện bất thường nên ông không trở lại được... Bọn Quốc Xã đến bắt em... Họ lấy nhà của ba em, hà hiếp em. Nhưng Manfred - nàng chỉ vào tấm ảnh - đã cứu em. Cho đến khi chiến tranh kết thúc. Anh ta bị giết ở Berlin.

Nàng nhìn Paul. Mặt anh ta lạnh như đá. Anh hỏi:

- Và các người là tình nhân của nhau?

- Anh vẫn chưa hiểu à? Thì anh ta đã cứu em !

- Và cô yêu anh ta? - Giọng Paul lạnh lùng. Ariana cũng trở nên băng giá. Nàng nói một cách tự nhiên:

- Anh ta là chồng tôi. Và nếu anh ta không chết thì bây giờ vẫn là chồng tôi.

Hai người nhìn nhau. Ý thức rõ rệt câu chuyện. Paul chỉ tay vào bụng Ariana hỏi:

- Thế con ai?

Nàng muốn nói dối để cứu con, nhưng thấy không thể được nữa rồi, nên trả lời:

- Con chồng tôi.

- Tôi là chồng cô, Ariana !

- Không. Manfred.

- Cám ơn. - Paul quay gót đi ra, đóng sầm cửa lại sau lưng anh.

Chương 42

Sáng hôm sau Ariana nhận được một xấp giấy do trạng sư của Paul chuyển đến, bảo cho nàng hay là ông Paul Liebman có ý định ly dị nàng. Nàng được cho hay là bốn tuần lễ sau khi sinh con, nàng phải dọn ra khỏi nhà đang ở. Trong thời gian này nàng vẫn được trợ cấp. Còn sau khi nàng rời khỏi nhà đang ở, sẽ được cấp tổng cộng năm nghìn đô la, bằng chi phiếu. Sau đó không được trợ cấp gì nữa vì đứa bé không phải là con của ông Liebman, và cuộc hôn nhân giữa họ là giả dối vì bị nàng lừa đảo. Kèm theo hồ sơ là thư xác nhận của cha chồng về sự trợ cấp trên, và thư trách cứ của mẹ chồng về sự phản phúc của Ariana: đã dám tự nhận là Do Thái, lại còn có thai với một tên Quốc Xã.

Bà Ruth còn cấm Ariana bước chân đến gần người nhà họ ở Đại lộ Số Năm, cấm nàng đến gần bất cứ ai trong gia đình họ. Nếu bà ta còn thấy Ariana bén mảng đến với Debbie hay Julia bà sẽ gọi cảnh sát.

Ariana đọc hết các giấy tờ, nàng bỗng mong muốn được gặp Paul một lần chót. Nhưng anh ta tránh biệt và không bao giờ nghe điện thoại của nàng. Muốn nói gì với anh đều nhờ trạng sư thông báo.

Đến hăm bốn tháng Mười Hai năm đó khoảng gần khuya Ariana chuyển bụng, và một mình tìm cách đến được bệnh viện bằng xe tắc xi. Sớm hơn dự đoán của bác sĩ một tháng.

Vừa sợ hãi, kinh hoảng, và đầy đau đớn vì những sự kiện xảy ra, nàng luôn luôn mê sảng, kêu thét lên, gọi tên Manfred, cuối cùng bệnh viện phải cho nàng uống thuốc giảm đau. Mãi cho đến mười giờ đêm Giáng sinh, người ta mới dùng kỹ thuật Caesarean đỡ đẻ cho nàng được an toàn.

Thằng bé đỏ hỏn chẳng giống Manfred hay ai cả. Người y tá cầm tay Ariana hỏi nàng muốn đặt tên gì cho con. Nàng đáp trong cơn mê mẩn:

- Tôi cũng chẳng biết nữa ! - Nàng quá mệt. Thằng bé thì nhỏ quá, nàng không biết nó có sống nổi không. Tuy nhiên trong cơn đau tận cùng như vậy, nàng vẫn cảm thấy một niềm vui ấm êm kỳ lạ nào đó. Người y tá nói:

- Hôm nay lễ Giáng sinh, bà đặt tên em bé là Noel đi !

- Noel à? - Ariana nghĩ ngợi một lúc rồi gượng mỉm cười, mơ màng nói tiếp: - Noel à? Đẹp lắm !

Nàng quay mặt về phía đứa bé, nàng mỉm cười lặng lẽ, như mơ như tỉnh, rồi nói thêm:

- Noel von Tripp ! - Rồi nàng ngủ thiếp đi vì quá mệt.

Chương 43

Đúng bốn tuần sau khi sinh con, thì Ariana phải dọn ra khỏi nhà. Nàng đã thu dọn đồ đạc vào các túi xách, và đang ẵm con chuẩn bị lên xe tắc xi, đến một phòng khách sạn mà một cô y tá đã thuê giùm. Phòng nhỏ gọn, giá không đắt lắm kể cả tiền ăn. Nàng cố tìm gặp Paul một lần chót, nhưng vô ích không thể gặp được. Anh ta không muốn nói gì với nàng, chỉ gửi cho nàng năm nghìn đô la.

Nàng đã gửi trả lại chiếc nhẫn kim cương Paul tặng nàng, và đeo chiếc nhẫn của Manfred, bắt đầu lại cuộc đời mới khác nữa. Nàng nghĩ là sẽ không bao giờ thay chiếc nhẫn của Manfred ra nữa. Sẽ mãi mãi là Ariana von Tripp... Bỏ chữ "von" đi thì hay hơn bên nước Mỹ này, nhưng nàng không muốn bỏ, nàng không thể chối bỏ cuộc đời cũ, nàng sẽ không bao giờ nói dối về bản thân mình nữa. Nàng đã đau khổ vì Quốc Xã, nhưng nàng hiểu rõ hơn ai hết rằng Quốc Xã chỉ là một bọn người riêng, và trong bọn đó lại vẫn có người tốt. Nàng sẽ không bao giờ phản bội Manfred.

Manfred là người chồng mà nàng nhớ thương suốt đời. Nàng sẽ kể cho con nàng nghe về bố nó, một người đã can đảm phục vụ quê hương. Và nàng yêu người ấy cho đến phút cuối của cuộc đời anh ta, và sẽ yêu người ấy cho đến phút cuối của cuộc đời nàng. Nàng cũng sẽ kể cho con nàng nghe về ông ngoại nó, và cậu Gerhard tội nghiệp của nó. Có lẽ nàng sẽ kể cho nó nghe cả chuyện nàng lấy Paul cũng nên. Nàng thấy mình đã sai lầm khi cố ý đánh lừa anh ta, song nàng đã trả giá đắt.

Nàng mỉm cười nhìn đứa con trai của nàng đang ngủ. Nàng đã có một đứa con...

Chương 44

Ngày Noel được hai tháng tuổi thì Ariana đi tìm việc làm để nuôi con, nàng xin được một chân bán sách trong một cửa hàng. Họ cho nàng được đem theo con, và trả cho nàng số lương nhỏ đủ cho hai mẹ con nàng sống.

Thấm thoát mà làm đã được một năm. Noel đã biết đi sớm. Nàng vừa bán hàng vừa để mắt coi chừng con. Cậu bé hay đi tới đi lui, nhìn xem những cuốn sách màu sắc xanh đỏ...

Lúc này một người bạn của nàng là Mary bảo:

- Ariana, phải tiến hành việc đó đi !
- Mình thấy chẳng muốn đòi hỏi gì ở họ cả Mary ạ !
- Nhưng phải đòi cho con bạn chứ ! Bộ muốn đứng bán sách cả đời như thế này à?

Mary nhìn Ariana, ngập ngừng nói tiếp:

- Bạn cứ hỏi đi, không sao đâu ! Mình đâu có xin thương hại, mình đòi hỏi quyền lợi của mình.
- Khi tôi ra đi thì những gì của tôi đã nằm trong tay bọn Quốc Xã hết rồi !
- Thì bạn đến Tòa Lãnh Sự hỏi cho rõ ! - Ariana thấy Mary có lý lắm, và nàng quyết định hôm nào được nghỉ sẽ đi hỏi. Chính phủ Đức đã thành lập một cơ quan mà ở đó ai bị Quốc Xã chiếm mất đồ đạc có thể đến xin bồi thường thiệt hại. Nhưng Ariana lại không có giấy tờ, bằng chứng gì về sở hữu ngôi nhà ở Grunewald, hoặc nhà của Manfred cả...

Hai tuần sau, vào ngày thứ Năm, được nghỉ, Ariana bỗng con đến Tòa Lãnh Sự. Trời tháng Ba rất lạnh, nàng quấn khăn ấm cho con rất kỹ.

Bước vào nàng đã nghe chào bằng tiếng Đức:

- Cô cần gì ạ?

Lâu lắm rồi nàng mới nghe lại tiếng mẹ đẻ, thấy lại một người châu Âu. Nàng nhìn chung quanh, có cảm tưởng như về lại quê nhà.

Ariana chậm rãi giải thích với nhân viên phụ trách lý do nàng đến đây. Nàng liền được trao một tập hồ sơ để về nhà điền vào theo mẫu, và người ta dặn tuần sau đem lại.

Tối ngày hẹn, nàng đến đã thấy đông người nơi phòng khách. Nàng đưa hồ sơ đã điền xong và được mời ngồi chờ phỏng vấn. Nàng vẫn đem con theo, Noel nằm yên ngủ trong xe đẩy. Chung quanh nàng toàn là người Đức với giọng nói ở Bavaria, ở Munich, Leipzig, hay Frankfurt , Berlin... Nàng nhắm mắt lại mơ tưởng như đang ở quê nhà... Bỗng có kẻ nắm lấy cánh tay nàng, nàng hết hồn, mở mắt ra.

- Ô, Lạy Chúa ! Lạy Chúa tôi !... - Nàng bỗng bật khóc. Max Thomas đứng trước mặt nàng. Nàng đứng lên nhào vào tay ông ta ! Ông đứng lặng yên hồi lâu. Ông hôn nàng. Ông quay qua nhìn bé Noel... Tất cả như một giấc mơ.

Ariana bèn kể lể hết đầu đuôi tự sự. Nhưng lạ thay Max nói là ông biết tất cả rồi. Ông nói ông đã trở về Berlin ngay sau chiến tranh và biết hết mọi sự. Ông hỏi:

- Cô có đi tìm những người thân không?

Nàng lắc đầu:

- Tôi có biết làm sao đâu ! Chồng tôi nói là chắc chắn ba tôi đã chết. Rồi tôi đến gặp một ông bạn của chồng ở Paris. Ông ta dò hỏi giúp, nhưng không thấy tung tích đâu cả, nhất là Gerhard !

Ariana thở dài, nói tiếp:

- Ông ta cũng có dò hỏi giùm tin tức chú, cũng chẳng hỏi ra.

Nàng bỗng nghĩ ra rằng nếu Max còn sống thì hy vọng Gerhard cũng có thể còn sống lắm !

Max lắc đầu nói:

- Tôi cũng dò tìm ba cô và Gerhard, nhưng được biết ông cụ đã chết, còn Gerhard thì chẳng biết đâu.

- Họ bảo với chú thế nào?

- Sau khi nghe là ba cô dẫn Gerhard trốn qua Thụy Sĩ, tôi đến đó dò tìm. Một nhân viên khách sạn có nói là thấy Gerhard, khi bà ta nhìn ảnh tôi đưa bà ta xem. Tôi dò tìm cả ba bốn tháng mà cũng chẳng thấy đâu cả. Mà nếu cậu ta còn sống thì phải trở lại Berlin dò tình hình chứ !

Nghe thế Ariana lại khóc nức nở. Vậy là chắc chắn ba nàng và Gerhard đã chết thật rồi.

Max lại nói:

- Tôi biết cô đã qua Mỹ, nhưng không rõ ở đâu, không ngờ lại gặp ở đây !

- Ủa, chú biết à? Làm sao biết?

- Khi đi tìm, tôi tìm cả ba người, gia đình cô. Tôi mang ơn ba cô rất nặng. Và dĩ nhiên tôi nhớ mãi cái đêm ra đi... Cô còn nhớ chứ?

- Bộ chú tưởng tôi quên à?

- Có thể là cô quên chứ. Lâu rồi...

- Tưởng là lâu. Nhưng chú nhớ, thì tôi cũng nhớ chứ. Nhưng làm sao chú biết Ariana đã đến Mỹ?

- Không rõ. Chỉ là ước đoán. Tôi nghĩ là sau khi Berlin sụp đổ, cô không thể ở lại được, vì là vợ một sĩ quan Đức... Tôi biết chứ... - Ông lưỡng lự một lát rồi hỏi:

- Chắc cô bị ép buộc phải lấy anh ta?

Nàng lắc đầu:

- Không ! Chú Max ạ, anh ấy là một người rất tốt. Anh ấy đã cứu tôi.

- Tôi nghe có người nói là anh ta đã bị giết rồi?

Ariana gật đầu. Max nói:

- Tôi có qua Pháp hỏi thăm. Cơ quan di trú Pháp có ghi ngày cô rời Pháp. Tôi có đến ông Saint Marne.

- Sao chú phải tìm làm gì vậy?

- Ariana, tôi mang ơn ba cô. Tôi thuê một thám tử dò tìm, thành thử biết cô còn sống. Nên vẫn có ý tìm.

- Thế sao chú không đến New York đây mà tìm? Ông Saint Marne chắc có nói tôi qua đây chứ?

- Vâng, có. Cô biết tin ông ta chết chưa?

- Jean-Pierre ấy à? Chết rồi à? - Nàng xúc động quá sức.

- Vâng, ông ta bị tai nạn xe hơi ở ngoại ô Paris!

Hai người yên lặng một lúc lâu, Max nói:

- Ông ta có cho tôi vài địa chỉ ở New Jersey. Tôi có hỏi họ, nhưng họ chẳng biết. Sau tôi có đến Hội Phụ Nữ Cứu Trợ của New York, biết được cô đến gia đình Liebman. Nhưng khi tôi đến nơi thì mọi việc rắc rối thật !

- Họ nói thế nào?

- Họ nói họ không bao giờ gặp cô, và họ không biết cô đâu cả. Bà Liebman nói là có nhớ tên cô, nhưng không cho biết gì hơn.

Ariana gật đầu. Nàng hiểu là bà Ruth giận nàng ghê gớm.

- Thế là tôi đứt mối liên lạc về cô luôn !

- Không sao. Cuối cùng thì chúng ta cũng gặp lại vậy.

Ariana do dự một lát rồi nói:

- Bà Ruth Liebman đã nói dối với chú đấy. Tôi lấy con bà ta mà.

Max ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng kể hết mọi sự cho ông ta nghe. Ông ta rất xúc động. Ông ta cầm tay nàng và hỏi:

- Thế còn bây giờ thì sao?

- Tôi đang đợi ly dị. Tháng Bảy là xong.

- Thật buồn, Ariana. Tôi biết nói sao bây giờ !

- Tất cả lỗi ở tôi chú ạ. Lẽ ra tôi không nên làm thế. Nhưng tôi ngu quá, điên nữa ! Tôi buồn là bây giờ mất họ cả, mà họ là những người rất tốt. Bà Ruth coi như đã cứu đời tôi và cháu Noel.

- Có lẽ một ngày kia họ sẽ đổi ý.

- Không chắc đâu chú.

- Cháu bé tên là Noel đấy à?

- Vâng, tôi sinh nó vào đêm Giáng sinh.

-Ồ, quý hóa cho cô lắm đấy. - Ông ta kể cho nàng nghe, nhờ bán hai bức tranh của cha nàng tặng hồi đó mà ông ta đã sống qua cuộc chạy trốn, lại có tiền học luật để mai mốt ra trạng sư. Ông ta ở Thụy Sĩ cho đến lúc hết chiến tranh, làm đủ nghề, rồi sau mới qua Mỹ.

Hôm nay ông ta cũng đến Tòa Lãnh Sự này, vừa xin bồi thường thiệt hại, vừa xin làm việc tại đây, vì ông ta thông thạo tiếng Đức, tiếng Anh. Ông nói:

- Làm đây thì không giàu gì, chỉ là tạm sống. Còn Ariana, có làm ăn khấm khá gì không?
- Chẳng có gì chú ạ. Còn mấy chút nữ trang, với mấy tấm hình của Manfred!

Ông ta gật đầu, nhớ lại bao của cải của chính ông, và của cha Ariana trước đây. Thật khó tin là họ đã đi xa lắc xa lơ Tổ Quốc và không còn gì trên tay ngoại trừ mấy thứ đồ lặt vặt... Kỷ niệm, và những ước mơ...

Max hỏi Ariana:

- Cô có bao giờ nghĩ đến chuyện trở về không Ariana?
- Không chú ạ. Tôi còn gì bên đó hơn bên đây đâu? Và cũng chẳng còn ai thân thuộc, ngoại trừ cháu Noel đây. Và ở đây có lẽ đời cháu sướng hơn.
- Tôi hy vọng như thế. - Max nhìn cậu bé con và mỉm cười. Rồi ông đưa tay bế nó từ tay Ariana. Họ đứng như một gia đình được đoàn tụ. Không ai ngờ họ đã đi một quãng đường xa trong đời họ...

Chương 45

Buổi lễ diễn ra ở sân trường Đại học Harvard. Những khuôn mặt tươi trẻ, trong sáng, đầu đội mũ tốt nghiệp, mình khoác áo chùng rộng, đứng sắp hàng đông đúc chờ lãnh văn bằng, trông như một biển sóng lấp lánh.

Ariana mỉm cười, đôi mắt mơ màng nhìn đám đông ấy. Max Thosmas ngồi bên cạnh cầm tay nàng, bàn tay có đeo chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Ariana nghiêng người qua Max, lúc này tóc đã bạc, và hỏi ông:

- Trông nó bảnh trai không, Max?
- Ariana, làm sao em nhìn ra nó? Anh không thấy ra được nó ở đâu.

Hai người nói với nhau nho nhỏ và cười, như hai người trẻ. Hai mươi năm qua, từ ngày gặp lại, Max làm một người bạn thân thiết của Ariana, và vẫn giữ tư cách đó cho đến bây giờ.

Max đã tới tuổi sáu mươi tư, hơn Ariana mười chín tuổi. Tóc ông đã bạc cả rồi. Nhưng phần nàg thì vẫn còn giữ được sắc đẹp trầm lắng.

- Ô, Max, em rất hãnh diện với thằng con em !

Ông ta choàng tay qua vai nàng và gật đầu:

- Phải rồi. Cậu ta được lắm. - Rồi ông mỉm cười bảo Ariana:

- Luật sư giỏi đấy. Nhưng tiếc là lại ưng đi làm cho cái cơ sở luật pháp kia. Đáng lẽ ra làm với anh thì hay biết mấy !

Nhưng thật ra tuy văn phòng luật pháp của Max ở New York phát triển tương đối khá lớn trong mười mấy năm qua, song so với cái cơ sở đã mướn Noel thì lại tương đối nhỏ. Cơ sở này thuê Noel làm thử mùa hè qua và họ đồng ý chọn cậu ta vào làm trạng sư. Sau khi tốt nghiệp Luật khoa Đại học Harvard. Nay thì cơ hội ấy đã đến cho Noel.

Lễ phát văn bằng diễn ra tới mười hai giờ trưa thì tạm nghỉ. Noel đến ôm hôn mẹ và bắt tay bác Max.

- Bác và mẹ tới giờ còn ngồi đây ! Con cứ sợ mặt trời nướng hai người cháy mất ! - Đôi mắt cậu ta long lanh nhìn mẹ, Ariana thấy hệt như đôi mắt của Manfred ! Nàng bảo:

- Con à, buổi lễ tuyệt vời quá nhỉ ! Bác và mẹ rất hãnh diện vì con !

Ariana đưa tay vuốt má đứa con cưng của nàng. Bàn tay nàng đeo chiếc nhẫn kim cương của mẹ nàng và chiếc nhẫn cưới của Manfred.

Mấy năm đầu, sau khi Paul ly dị nàng, Ariana vẫn xoay sở sống chứ không bán một chiếc nhẫn nào cả. Sau đó Max cố gắng lo giấy tờ cho nàng được nhận tiền bồi thường ngôi nhà của cha mẹ nàng ở Grunewald và ngôi nhà của Manfred. Tuy số tiền không lớn lắm, nhưng đủ cho nàng đầu tư đây đó, lấy lời đủ cho hai mẹ con sống dễ dãi. Ít nhất là đến hết đời Ariana. Nàng không mong gì hơn thế. Thời vàng son của nàng đã qua rồi.

Ariana mua một căn nhà nhỏ ở khu Đông New York, bỏ làm ở tiệm sách, dành tất cả thì giờ săn sóc con.

Trong năm đầu Max có ngỏ lời muốn cưới nàng, nhưng nàng không trả lời gì, nên sau đó ông thôi. Cả hai vẫn giữ mối giao hảo, và có những kỷ niệm với người riêng của mình trong quá khứ, nên chỉ giữ tình bạn với nhau. Max cũng mua một căn nhà gần gần chỗ Ariana. Họ thường

đi xem kịch, xem hát, hay nghỉ cuối tuần với nhau...

Lúc này Noel nói với mẹ:

- Con cũng rất hãnh diện về má. - Ở tuổi bốn mươi lăm, Ariana vẫn giữ nét đẹp quý phái trầm lắng. Max hỏi Noel:

- Chừng nào cháu bắt đầu đi làm?

- Cháu chả đi làm ngay đâu ! Cháu nghỉ hè đã !

Ariana ngạc nhiên hỏi:

- A, thế à, con nghỉ hè ở đâu? - Vì Noel đã là người lớn trong xã hội nên Ariana không xen vào các dự định, kế hoạch của con nữa.

Noel yên lặng một lát rồi nói:

- Có lẽ con sẽ đi châu Âu.

- Thật à? - Ariana ngạc nhiên. Trong bao năm qua nàng dẫn con đi nghỉ hè California, Arizona, Grand Canyon, New Orleans, New England... đủ cả, chỉ trừ có châu Âu, tại vì Max và nàng đều không muốn trở về. Làm thế nào khỏi đau lòng khi đối diện với kỷ niệm những cảnh cũ người xưa nay không còn nữa?

Nàng hỏi Noel:

- Âu châu, nhưng mà nước nào?

- Con chưa định, nhưng có lẽ ghé Đức mẹ ạ... Con muốn... - Nàng gật đầu ngay. Noel nói tiếp: - Chắc mẹ hiểu?

Nàng mỉm cười nhìn cậu con đã lớn, và bảo:

- Mẹ hiểu, con cưng của mẹ ! - Nhưng tự nhiên nàng thấy buồn lòng. Nàng chỉ muốn con nàng sống với cuộc đời mới hoàn toàn ở đây, không vương vís hình ảnh thế giới xưa cũ của nàng.

Max như hiểu ý, nhân lúc Noel đi ra ngoài, liền nói với Ariana:

- Đừng buồn, Ariana. Đối với Noel, đây không phải là trở về, mà chỉ là đi tới, để xem tận mắt một cái gì nó đã nghe nói đến, đã đọc thấy. Không có một ý nghĩa sâu xa nào như Ariana nghĩ. Tin tôi đi !

Nàng mỉm cười:

- Có lẽ anh nói có lý !

- Đây chỉ là một sự hiểu kỳ trong sáng. Vả chăng, Đức không chỉ là quê hương của em, mà còn là quê hương của cha nó.

Cả Max và Ariana đều biết rằng đối với Noel, quê hương của cha là thiêng liêng, cha cậu là thần thánh. Bởi Ariana thường kể cho cậu ta nghe Manfred đã cứu đời nàng khỏi tay Quốc Xã như thế nào, Manfred là người tốt như thế nào, quan tâm đến nàng như thế nào...

Lúc Noel trở vào thì bụng cho Max và Ariana hai khay nhỏ thức ăn, và cười lớn nói:

- Bụng hai khay để người ta biết là bác và mẹ không phải là hai vợ chồng.

Cả ba cùng cười. Rồi Noel nói:

- Thấy bác Max và mẹ sung sướng thì con cũng vui.

Cả ba cùng ăn trưa. Đang ăn bỗng Noel nhóm lên nhìn ra xa vẫy tay với một người bạn gái. Ông Max đùa:

- Phải nàng không?

Noel đỏ mặt. Vừa lúc đó cô gái đi đến. Noel đứng dậy. Cô gái có đôi mắt xanh, to, tóc đen, da sạm, chân dài và mang dép có quai. Noel giới thiệu:

- Bác Max, mẹ, đây là Tamara ạ !

Cô gái mỉm cười, lộ hàm răng rất đẹp. Noel giới thiệu tiếp:

- Tamara, đây là mẹ tôi, và bác Max.

- Hai bác mạnh khỏe ạ! - Cô ta bắt tay rất lễ phép, rồi nhìn qua Noel, hình như có điều gì bí mật. Max mỉm cười với hai người trẻ. Ariana thì hỏi:

- Cô cũng học trường Luật à? - Ariana nhìn cô ta với ánh mắt lịch sự, cố che đậy sự kinh hoàng của nàng khi nghĩ đến sự hiện diện của cô này trong đời Noel. Nhưng cô bé lại có vẻ rất cởi mở và thân thiện. Cô ta đáp:

- Vâng, thưa bà Tripp.

Noel sờ một lọn tóc của Tamara và nói đùa:

- Vâng, mẹ ạ, nhưng cô ta là một luật sư búp bê...

Cô ta cười tươi, giải thích với Max và Ariana:

- Cháu còn phải học hai năm nữa mới tốt nghiệp. Anh Noel thì hôm nay thích chí rồi ! - Giữa Noel và Tamara như có một sự hiểu ngầm gì đấy.

Ariana bảo:

- Đến lượt cô cũng sẽ vậy thôi. Cô vẫn tiếp tục học ở Harvard chứ?

- Vâng ạ ! - Cô ta lại nhìn qua Noel.

Noel nói:

- Bác và mẹ sẽ thấy cô ta ở New York, khi nào cô ta có bài tập cần nhờ làm ! Đúng chưa, nhỏ?

- Ờ, nói thế cũng nói ! - Rồi như quên Ariana và Max có mặt ở đấy cô ta nói với Noel: - Chứ ai đánh máy bài cho anh sáu tháng qua?

Noel để một ngón tay lên miệng, bảo:

- Suyt, bí mật, Tammy ! Bộ muốn họ thu hồi văn bằng của tôi lại hả?

Tamara cười:

- Em cũng muốn họ phát bằng cho em, để em ra trường một thể !

Ngay lúc đó buổi lễ lại bắt đầu tiếp tục, và khách mời lên diễn đàn nói với sinh viên. Tamara bắt tay Max và Ariana, rồi biến đi...

Max nói nhỏ với Noel:

- Cô bé rất đẹp đấy !

Noel gật đầu, nói thêm:

- Mai mốt sẽ là luật sư giỏi đấy bác ạ. - Anh ta nhìn về phía Tamara đã biến vào giữa đám bạn của cô. Ariana thì ngồi dựa người ra ghế, mỉm cười nhìn cậu con trai khỏe mạnh tươi sáng của nàng.

Chương 46

Tối đó Max, Ariana và Noel dùng bữa tối tại nhà hàng Locke Ober's. Cả ba đều rất mệt vì buổi lễ ban ngày. Họ không nói gì về chuyện Tamara. Max và Noel nói chuyện về Luật học, Ariana thì ngồi nửa lắng nghe nửa suy nghĩ về cô bạn gái của con nàng. Không hiểu vì sao nàng cứ có cảm tưởng đã gặp Tamara đâu đó. Hay có lẽ nàng thấy ảnh cô ta đâu đó trong phòng Noel rồi nhớ lại chẳng? Nhưng cũng chẳng có gì quan trọng...

Max nhìn qua Ariana hỏi:

- Ariana, Noel bảo là thích miền Bavaria hơn là vùng Rừng Đen đấy, em nghĩ sao?

Mặt nàng hơi sầm xuống, đáp:

- Thì cũng được. Nhưng Noel ạ, thực tình má nghĩ là con nên đi Ý nghỉ hè hơn !

- Sao vậy? Sao không đi Đức? Má sợ chuyện gì vậy?

- Đừng có nói bậy. Má sợ chuyện gì đâu nào?

- Có, má có sợ gì đấy !

Nàng do dự một lát, nhìn qua Max, rồi nói:

- Má chỉ ngại là con qua đó, con sẽ tìm thấy chút gốc gác của con, thì rồi cảm thấy như quê nhà...

- Má nghĩ, rồi con ở lại luôn bên đó à?

Noel mỉm cười cầm tay mẹ cậu ta. Ariana thở dài nói:

- Rất có thể lắm... Má không rõ là má sợ gì... Má ra đi lâu quá rồi, và hồi ấy thật là tệ hại... Má chỉ nghĩ đến những gì má mất mát ở đấy...

- Nhưng má cũng thấy là con có quyền được biết rõ quê hương nơi má và những người thân của má đã sống lúc nhỏ chứ? Nơi mà cha con sống với ông bà chứ? Đâu đó tại đấy có gốc gác đời con, cũng như đời má, thì tại sao con không được nhìn lại?

Một lúc lâu không ai nói gì. Max mới bảo Ariana:

- Ariana ạ, Noel nói đúng đấy. Cậu ta có quyền được thấy nước Đức. - Ông quay qua Noel, nói

tiếp: - Đây là một đất nước xinh đẹp cháu ạ. Mãi mãi xinh đẹp. Lý do bác và mẹ cháu không muốn trở về là vì vẫn còn yêu quê hương xinh đẹp ấy, không muốn về để đau lòng vì chuyện cũ.

- Cháu hiểu, bác Max. Mẹ ạ, nhưng mà với con thì chẳng bị đau lòng. Con chỉ đến xem cho biết, rồi trở về đây với má, và đất nước này của con. Lúc đó sự hiểu biết của con về má và về bản thân con sẽ phong phú hơn.

Nàng thở dài:

- Cả hai bác cháu đều hùng biện, đúng là luật sư ! - Rồi cùng cười. Max trả tiền quán và cùng ra về.

*

* *

Hai tuần sau, máy bay chở Noel rời phi trường Kenedy, và cậu ta dự định ở lại châu Âu khoảng sáu tuần lễ. Khoảng giữa tháng Tám sẽ về lại New York, tìm nhà ở, và đầu tháng Chín khởi sự đi làm.

Trước khi đi du lịch Noel rất bận rộn. Nào thăm bạn bè, dự các tiệc mừng, và mỗi ngày đều cùng Max thảo luận chương trình du lịch. Ariana vẫn không mấy vui, nhưng thấy Noel lăng xăng nàng cũng mỉm cười. Một bữa nàng nói với Max:

- Em thấy tuổi trẻ chẳng có gì khác với hai mươi năm trước.

- Thế sao? Anh lại nghĩ là đã thay đổi nhiều. Có lẽ tại anh già hơn em gần hai mươi tuổi.

Cả hai cùng nghĩ đến ngôi nhà của ông Walmar và cái đêm mà Max ra đi.

Bỗng Max bảo:

- Ariana, anh có điều muốn nói với em... đúng ra là muốn yêu cầu em...

Tự nhiên Ariana hiểu ngay. Qua hơn hai mươi năm ông ta vẫn còn giữ ý định đó sao? Ông ta nhìn nàng và dịu dàng bảo:

- Em kết hôn với anh nhé?

- Max, chuyện đó bây giờ có quan trọng gì đâu?

- Có chứ. Đối với anh ! Ariana ạ. Noel bây giờ đã trưởng thành. Khi đi du lịch về nó sẽ ra ở riêng. Rồi em sẽ ở một mình sao? Hai mươi năm qua em đã hy sinh cho con. Ngày tháng còn lại chúng ta hãy sống với nhau ! Em bán ngôi nhà của em đi. Chúng ta sống với nhau tại nhà anh.

- Nhưng tại sao chúng ta phải cưới nhau mới được? - Ariana mỉm cười hỏi Max.

Ông cười thoải mái và bảo:

- Ở tuổi em, cần phải sống chính thức, và được mọi người tôn trọng chứ.

Sáng hôm sau họ nói cho Noel ý định của Max. Cậu ta rất vui, nói với mẹ:

- Như thế con an tâm để đi du lịch, và nhất là yên lòng khi ra ở riêng. Thế ngôi nhà của má, má giữ hay bán?

- Má chưa định ! - Nàng vẫn còn bối rối về quyết định giữa nàng và Max. Noel bỗng cười lớn, hôn mẹ và nói:

- Bác và mẹ thành hôn và kỷ niệm Lễ Bạc luôn...

- Noel ! - Ariana kêu lên. Nàng vẫn cảm thấy kỳ kỳ thế nào. Bao lâu nay nàng vẫn quan niệm cưới nhau chỉ ở tuổi hai mươi hoặc hăm lăm, chứ không phải ở tuổi bốn lăm, khi đã có một đứa con trưởng thành.

Noel hỏi:

- Thế chừng nào cử hành lễ cưới, má?

Max trả lời thay Ariana:

- Chưa định cháu ạ. Chờ cháu đi du lịch về hẳn hay.

Tối đó Max đưa hai mẹ con đi ăn ở nhà hàng Cote Basque. Bữa ăn vừa để chung vui, vừa để mừng Noel đi du lịch về thăm quá khứ trước khi cất cánh bay vào tương lai. Ariana xúc động ứa nước mắt.

Noel vẫn luôn mơ ước thăm Paris. Đến nơi, anh liền đi thăm tháp Eiffel, điện Louvre... Anh ghé các quán cà phê, đọc các báo nổi tiếng, và gửi về nhà một tấm bưu thiếp, ghi: "Tân Lang Tân Thê kính mến..." và ở dưới anh ký "Con".

Rồi anh điện thoại cho một cô bạn của Tammy mà Tammy đã dặn là anh phải ghé thăm. Cô này tên là Brigitte Goddard, con gái một nhà buôn hàng mỹ thuật có cửa hàng lớn là Galerie Gerard Goddard. Brigitte và Tammy thân nhau ở Đại học Harvard. Tammy thường kể cho Noel nghe rằng Brigitte có một gia đình kỳ lạ: cha thì luôn luôn bị ám ảnh bởi quá khứ gì đó, mẹ thì xung khắc với Brigitte, còn người em trai thì "khùng khùng"... Nhưng Brigitte thì khá đẹp, tuy đôi mắt đượm buồn.

Điện thoại trả lời không có Brigitte ở nhà. Noel bèn đi ăn tối một mình. Anh ghé nhà hàng Maxim's, rồi uống cà phê ở nhà hàng La Tour d'Argent...

Noel quan sát thấy cung cách người Pháp rất khác người Mỹ. Phụ nữ Pháp rất đẹp. Anh thấy họ hơi giống mẹ anh, hấp dẫn nhưng luôn luôn kín đáo, như một đóa hoa ẩn hiện trong vườn...

Sau đó Noel bay qua Berlin, xuống ở phi trường Tempelhof. Anh ở lại khách sạn Kempinski. Anh đi dạo trên đường Kurfurstendan, con đường mà Max đã cho anh biết là quy tụ các nhà văn, các nghệ sĩ, trí thức của Berlin. Cảnh tượng thân tình vui vẻ.

Rồi Noel mua một bản đồ và thuê một chiếc xe hơi đi dạo thăm các nơi đã dự tính, như mẹ anh đã nói. Nhưng Berlin không còn nhiều dấu vết của chiến tranh, chỉ có những nơi hay tượng đài dành riêng để ghi dấu thời kỳ ấy thôi. Anh dừng lại một nơi mà xưa là Sở Mật Vụ Quốc Xã, trên khu "Strasse des 17 Tury". Nơi đây cha anh đã chiến đấu đến phút cuối cùng và chết. Nhiều du khách cũng dừng lại xem như Noel. Anh nhớ lại những lời mẹ anh mô tả buổi sáng cuối cùng mà cha anh đã chết. Tự nhiên anh ứa nước mắt. Anh khóc cho chính anh và mẹ. Anh cảm thấy nỗi đau đớn của mẹ thế nào... Anh lặng lẽ quay đi.

Anh lại thăm Bức Tường Bá Linh. Cái này thì mẹ anh và Max không có ý niệm gì cả... Rồi anh lái xe ra ngoại ô, vùng Charlottenburger. Anh dừng lại bên hồ, nhìn qua khu biệt thự. Nơi đây ba mươi lăm năm trước bà ngoại anh, Kassandra Gotthard đã từng đứng với người yêu là Dolf Sterne...

Anh lái xe từ đó đến thăm khu nhà giam Spandau. Khu này chỉ còn giam một người Quốc Xã duy nhất là Rudolf Hesse. Chính quyền thành phố tốn mỗi năm hơn bốn trăm nghìn đô la để giữ ông ta...

Từ Spandau anh đến Grunewald, lái xe đi dọc theo bờ hồ. Nhưng anh quên mất địa chỉ ngôi nhà mà Max đã dặn, nơi mà ông ngoại anh đã cứu Max...

Anh chỉ nhớ những lời Max mô tả... Bỗng anh thấy trước mắt anh có ngôi nhà như thế. Anh xuống xe, dòm vào cổng. Một người làm vườn bước tới hỏi gì đó. Anh cố đem hết vốn liếng tiếng Đức ít ỏi ra để nói rằng đây là nhà của ông ngoại anh. Người làm vườn tỏ vẻ quan tâm. Noel nói:

- Walmar von Gotthard ! - Người đàn ông nhún vai. Lúc đó có một bà già bước ra. Ông làm vườn nói gì đó. Bà già gật đầu. Họ dẫn anh vào xem.

Theo như lời mẹ anh thường mô tả thì Noel thấy ngôi nhà chẳng thay đổi gì lắm. Noel xác định được ngay gian phòng mẹ anh từng ở. Tuy nhiên anh thấy là cuộc sống quá khứ không còn tồn tại gì ở đây...

Anh cảm ơn rất nhiều, xin chụp ảnh, rồi ra về. Anh lại ghé đến nghĩa địa Grunewald thăm mộ bà ngoại Cassandra von Gotthard. Anh đi lang thang trong nghĩa địa một lúc, nhìn những ngôi mộ xanh rêu... Rồi ra về. Anh lái xe đến Wannsee, tìm ngôi nhà mà mẹ anh và cha anh đã ở, nhưng không thể nào tìm ra giữa những dãy nhà cao mới xây dựng...

Anh ở Berlin ba ngày, rồi đến Dresden, tìm ngôi nhà của gia đình cha anh. Ngôi nhà này nay làm viện bảo tàng, hoang vắng, chỉ có một người gác đàn ngủ gà ngủ gật. Anh vào xem qua. Lòng cảm thấy một xúc động kỳ lạ nào đó, tựa hồ như anh đã thoát khỏi được những ám ảnh nặng nề, nay đã hiểu rõ được một phần đời cội nguồn của anh... Anh hiểu rõ mẹ anh hơn, hiểu nỗi đau bà đã trải qua, và sức mạnh bà đã có được... Anh tự hứa là sẽ sống sao cho bà tự hào về anh...

Ngày anh trở về Mỹ, xuống máy bay ở phi trường Kennedy, có mẹ anh ra đón. Anh ôm mẹ thật lâu. Anh cảm thấy hạnh phúc được trở về, anh cảm thấy quê hương thật sự của anh.

Chương 47

- Chừng nào đám cưới đây, bác Max và má?

Ariana nhìn Max, rồi nhìn Noel, bảo:

- Định khoảng lễ Giáng sinh. Sao, con thấy thế nào?

Sau khi đi du lịch châu Âu về Noel đã tìm mua được căn nhà ở khu Đông, ở đường Năm Mươi, nhìn ra sông Đông, gần khu các quán rượu. Anh vẫn thích đi uống với các bạn đồng khoa của anh, và thời gian nghỉ của anh chưa hết hẳn. Anh vẫn chưa tròn hăm sáu tuổi. Từ hôm dọn ra ở riêng, hôm nay anh mới lại đi dùng bữa tối với mẹ và Max.

Nghe mẹ định lễ Giáng sinh làm đám cưới, anh nói:

- Tuyệt lắm, như vậy làm trước sinh nhật của con nhé. Đám cưới lớn không má?

- Không, con ạ. Ở tuổi của mẹ và bác Max, chỉ cần mời vài người bạn thôi. - Có một thoáng xa xôi trong mắt Ariana. Đây là lần thứ ba trong đời nàng, nàng làm đám cưới. Noel nhìn mẹ và hiểu. Từ ngày đi châu Âu về anh hiểu mẹ anh hơn. Anh nói:

- Má, con có thể mời một người bạn của con không?

- Dĩ nhiên được ! Ai, má có biết họ không?

- Có. Má gặp cô ấy hôm lễ tốt nghiệp của con đấy. Má nhớ Tamara không?

Max cười lớn nói:

- Cái cô tóc dài đen, xinh đẹp ấy phải không?

- Vâng !

Ariana mỉm cười bảo:

- Má nhớ ra rồi. Cô sinh viên luật pháp búp bê chứ gì?

- Đúng rồi. Cô ấy nhân Giáng sinh sẽ về thăm cha mẹ, nhân tiện con có thể mời dự đám cưới này, nhá?...

- Được chứ, Noel !

Max vẫn thấy nơi Ariana có ám ảnh gì đó về cô gái bạn của con nàng. Tối hôm đó trước khi đi ngủ Ariana hỏi Max:

- Hình như Noel nó chưa nghiêm túc trong việc hôn nhân của nó anh nhỉ?

Max ngồi xuống giường, mỉm cười bảo:

- Anh nghĩ là nó chưa thực sự ổn định việc này.

- Em cũng hy vọng thế. Nó chưa tròn hăm sáu !

Max cười vui, bảo:

- Thế chứ lúc em sinh nó thì em bao nhiêu?

- Cái đó khác, Max ! Lúc đó em hai mươi tuổi, nhưng lúc đó là thời chiến tranh !

- Mà nếu không có chiến tranh, em có để tới hăm sáu mới lập gia đình không?

- Ô, Max, bên đó khác, thời đó khác !

Hai người yên lặng một lúc lâu. Rồi Max mới hỏi:

- Sao, Ariana, sau bao nhiêu năm, bây giờ em đã nhất định lấy theo tên anh chưa?

Nàng ngạc nhiên, nói:

- Dĩ nhiên em lấy theo tên anh. Sao hỏi thế?

Max nhún vai:

- Không biết ! Lúc này các bà rất độc lập. Anh nghĩ là em vẫn thích mang tên Ariana Tripp.

- Không ! Em thích được gọi là bà Thomas hơn. Bây giờ đã đúng lúc rồi.

Max vuốt tóc nàng và nói:

- Ariana, điểm anh thích nhất ở em là em quyết định rất nhanh: hai mươi lăm năm để quyết định một câu trả lời !

Nàng cười lớn, tiếng cười như thủy tinh của những năm còn con gái, làm Max thấy đầy yêu thương.

Chương 48

- Maximilian, bạn có chấp nhận người phụ nữ này là...

Buổi lễ ở nhà thờ diễn ra ngắn gọn. Noel nhìn mẹ và bác Max đứng bên nhau. Anh rất xúc động.

- Bạn hôn cô dâu đi...

Hai người hôn nhau. Các bạn bè đều cười khúc khích. Sau đó Noel đến gần Max và nói:

- Xong rồi. Bây giờ đến tuần trăng mật ở Ý. Còn hôm nay chỉ là buổi lễ tiếp khách.

Max và Ariana đều cười. Nàng đưa tay vuốt lại mái tóc.

Họ quyết định làm lễ và tiếp khách tại nhà thờ Carlyle này vì nó ở gần nhà, và có một phòng vừa đủ rộng để tiếp số ít bạn bè của họ, khoảng bốn mươi người, và một ban nhạc tứ tấu.

Tammy, bạn gái của Noel đứng rụt rè trong một góc. Cô ta rất ngại ngần giữa đám khách lạ, nhưng có Noel nên cô ta cũng vui. Lúc này cô ta hỏi Noel:

- Anh nghĩ thế nào, Noel?

- Về chuyện gì?

- Anh biết rồi còn hỏi !

- Chuyện em chuyển qua Columbia ấy à? Anh nghĩ là em điên rồi đấy. Học ở Harvard bảnh hơn nhiều chứ.

Tammy nheo mắt có vẻ bực mình nói:

- Anh chỉ chú ý chuyện học của em thôi à?

Noel mỉm cười cầm tay cô ta hôn âu yếm và bảo:

- Đâu phải vậy. Nhưng ý anh nói là tại sao em không gắng ngồi thêm hai năm nữa ở Harvard?

- Không được đâu. Sẽ mệt cho cả anh và em. Anh thì đã đi làm, bận bịu đủ thứ, thì giờ đâu anh lên đó với em. Còn em thì bài vở ngày càng nhiều, khó có thì giờ xuống đây với anh. Nếu em chuyển xuống đây học có phải là tiện cho hai đứa hơn không?

- Tammy, anh không muốn vì anh mà em có những quyết định có ảnh hưởng lớn đến nghề nghiệp mai sau của em đấy. Quan trọng đấy Tammy.

- Thôi, lạy Chúa !

- Nhưng họ có cho em chuyển không? - Anh cũng có phần muốn Tammy chuyển về gần anh.

- Em hỏi rồi, và họ bảo học kỳ tới em chuyển được. Sao? Anh chịu chứ?

Noel thở dài và nói:

- Có lẽ chính ở việc này anh muốn em hiểu rằng anh không nên ích kỷ. Anh rất yêu em, muốn sống với em ở đây, ngay cả bây giờ nữa. Nhưng khiến em phải chuyển trường để gần anh thì thật anh ích kỷ quá. Em phải hiểu như thế ! - Anh đứng sát lại gần cô ta và nói tiếp:

- Anh yêu em và muốn em sống cùng anh.

- Thế thì để em chuyển trường về gần đây! - Nàng mỉm cười. Anh cũng nhìn nàng mỉm cười. Lúc đó Max và Ariana bước lại. Noel hỏi mẹ:

- Má còn nhớ Tammy chứ má?

- Má nhớ. - Nàng nhìn cô gái một cách trìu mến. Trông đôi trẻ thật tươi vui hạnh phúc, nhìn họ như thấy một con đường mở rộng ra trước mắt.

Noel nói với Tammy:

- Anh phải giới thiệu lại cho em biết, má anh hôm nay có một tên mới là bà Maximilian Thomas, và đây là bố dượng của anh, Max Thomas. - Rồi anh nhìn ông Max và mẹ anh, nói tiếp:

- Còn đây là bạn gái con, Tamara Liebman.

- Liebman! - Ariana kinh ngạc, nhưng cố gắng kìm chế, nàng hỏi tiếp: - Thế cháu có bà con gì với bà Ruth và ông Samuel Liebman không? - Nàng không dám nói đến tên Paul. Tammy lặng lẽ gật đầu, cô ta lấy làm lạ thấy vẻ mặt Ariana đầy bối rối. Cô ta nói:

- Đây là ông bà nội của cháu. Nhưng cháu không được biết ông bà vì ông bà chết lâu rồi.

- Ô... - Ariana xúc động đến nghẹn lời. Lát sau nàng mới hỏi:

- Thế cháu là con của...

- Paul và Marjorie Liebman ạ ! Và cô Julia của cháu sống ở London. Chắc bà biết cô cháu?

- Vâng... - Ariana gần như nghẹn thở, da mặt nàng xanh tái...

Tammy không thể nào hiểu được tại sao Ariana xúc động đến thế. Cô ta chỉ nghĩ là Ariana phản đối mình. Lúc đang khiêu vũ với Noel, cô ta thầm khóc. Noel hỏi:

- Tammy, sao khóc thế? Nào đi ra ngoài anh hỏi chút nào. - Anh ta dẫn Tammy ra ngoài rồi hỏi:

- Chuyện gì thế, nhỏ?

- Má anh ghét em ! - Cô ta khóc thút thít. Tammy hiểu rằng Noel rất thương mẹ. Nếu Ariana không thích thì rất rắc rối. Cô ta hỏi Noel:

- Anh có thấy nét mặt má anh khi nghe tên em không? Chắc tại em là người Do Thái ! Anh có nói má anh biết trước à?

- Anh nói làm gì ! Tammy, mà hiện nay là thập kỷ 1970. Gốc Do Thái thì có vấn đề gì đâu?

- Không có vấn đề với anh, nhưng có vấn đề với má anh. Cũng như chuyện anh là người Đức thì

có vấn đề với ba má em. Nhưng ít ra thì em đã hiểu ba má em. Còn anh, không biết là má anh chống đối Do Thái sao !

- Không ! Má anh không bài Do Thái. Không lẽ em nói má anh là Quốc Xã sao? - Tammy không nói thế, nhưng đúng là cha cô đã gọi Noel là thế !

- Noel, anh không hiểu gì cả ! - Tammy run rẩy.

- Hiểu chứ ! Anh hiểu là em bị rơi vào kiểu tuyên truyền bậy bạ. Em phải hiểu chúng ta là người Mỹ, đen có, trắng có, vàng có, Do Thái có, Ái Nhĩ Lan có, Ả Rập có... Đó là nét đẹp của đất nước ta. Không có vấn đề gốc này gốc nọ...

Noel kéo Tammy vào người anh và nói:

- Đối với anh không quan trọng gì chuyện đó cả, hiểu chưa? - Cô ta gật đầu. Noel tiếp: - Tối nay anh sẽ nói chuyện này với má anh, để xem.

Sau đó Tammy không chịu dự tiếp buổi lễ. Cô ta đến lễ phép chào Ariana và ra về.

*

* *

- Noel, bạn con xinh lắm! - Ariana nói với Noel khi xong buổi lễ, trở về nhà. Ba tiếng đồng hồ nữa thì nàng và Max sẽ ra phi trường đi Geneva và Rome để du lịch sau lễ cưới. Nàng nói tiếp với con:

- Cô ấy có vẻ rất đáng yêu. - Rồi nàng yên lặng. Noel đứng dựa lò sưởi, đối diện mẹ. Anh vẫn không hiểu giọng nói của mẹ anh hôm nay. Anh nói:

- Tammy nghĩ rằng má không ưa cô ta, vì cô ta gốc Do Thái. Đúng thế không má?

- Má rất buồn là cô ta nghĩ thế, Noel ạ ! Đấy không phải là lý do !

- Thế là được một nửa rồi ! Vậy chắc má không thích cô ta? - Anh đã có vẻ hơi tức giận. Ariana bảo:

- Má không nói thế ! Cô ta rất dễ thương nữa là khác ! Nhưng Noel ạ, con nên ngưng giao tiếp với cô ta.

- Sao? Má không đồng ý à?

- Không phải thế !

- Vậy chứ sao? Con đã hai mươi sáu tuổi mà má còn bảo con nên thế này nên thế nọ là sao?

- Má vì con mà bảo đấy ! - Tự nhiên Ariana cảm thấy mệt mỏi và phiền muộn.

Noel thì đã bị chạm tự ái. Anh ta nói:

- Chuyện này không còn là chuyện của má nữa !

- Má rất buồn nghe con nói thế. Tuy nhiên sự thật là một khi cha cô ta biết rõ về con, con sẽ bị thương tổn danh dự đấy, Noel ! Ngay bây giờ con phải hiểu điều đó.

- Tại sao vậy? Má làm sao... má biết gì về cha cô ta?

Yên lặng một lúc lâu. Max định cắt ngang câu chuyện để khỏi phiền hà, nhưng Ariana đưa tay ra cản ông và nói với Noel:

- Má đã lấy ba cô ta lúc má vừa đến nước Mỹ!

Lần này thì Noel như bị xúc động mạnh. Anh ta ngồi phịch xuống một chiếc ghế và nói:

- Con chẳng hiểu cái gì cả !

- Má biết thế. Má rất buồn, chỉ vì chưa cho con hay.

- Vậy chứ còn ba con thì thế nào?

- Thì đúng rồi... - Và nàng bắt đầu kể lại cho Noel mọi chuyện, từ lúc Manfred chết, cho đến khi Paul ly dị nàng rồi nàng kết luận:

- Từ đó đến nay má không hề gặp được ai trong gia đình họ. Họ vẫn nghĩ má là một tên Quốc Xã !

Noel rời ghế đến quỳ bên Ariana và nói:

- Bây giờ khác rồi má, họ sẽ không nói gì con và Tammy được nữa đâu !

- Không phải là vấn đề thời gian con ạ !

- Đối với con thì không thành vấn đề gì cả !

Max này giờ yên lặng, bây giờ nói với Noel:

- Bác đồng ý với Noel hoàn toàn. Thôi bây giờ cháu để mẹ cháu ngồi với bác cho đến lúc ra phi

trường nhé !

- Vâng ! - Noel hôn cả hai người rồi bước ra. Anh ngập ngừng ở cửa một lát lâu. Ariana bảo:

- Noel, con không buồn về chuyện má giấu con bấy lâu nay chứ !

- Không buồn má ạ, chỉ ngạc nhiên lắm thôi !

Max nói với Ariana:

- Xong cả thôi. Thực ra em chẳng cần phải giải thích cái gì cho ai cả, kể cả với Noel.

Noel đi tắc xi về nhà riêng. Anh gọi điện thoại ngay cho Tamara:

- Tammy, anh cần gặp em !

- Bao giờ?

- Ngay bây giờ !

Lúc Tammy đến, anh nói ngay:

- Nhỏ, anh có nhiều chuyện rất ngạc nhiên cho em !

- Chẳng hạn như chuyện gì?

Anh không biết bắt đầu thế nào, bèn nói trực tiếp ngay:

- Chẳng hạn như ba em cũng là ba anh đấy !

- Cái gì? - Cô bé nhìn sững Noel có vẻ không hiểu. Noel liền bắt đầu giải thích. Gần nửa tiếng đồng hồ sau mới rõ có sự, Tammy nói:

- Em nghĩ là trong nhà không ai biết ba em từng có vợ trước như thế !

- Như vậy ông bà nội của em có biết, và hai cô em nữa. Còn không rõ má em có biết không nhỉ?

- Có lẽ có đấy ! Ba em rất tôn trọng sự thật, có lẽ ba em phải nói cho má em biết lúc hai người lấy nhau.

- Thực ra ba em không có gì đáng trách đâu. Chuyện là do má anh muốn giấu ba em một vài sự thật vì một lý do khẩn thiết.

Thảm kịch ấy thuộc về thế hệ khác. Thực ra không tác động gì lắm đến thế hệ sau. Chỉ còn là một câu chuyện xa xưa... Noel hỏi Tammy:

- Tammy, thế bây giờ em có định nói cho ba em nghe về chuyện này không?

- Em không biết. Nhưng có lẽ sẽ nói !

- Anh cũng nghĩ vậy. Chúng ta không nên che đậy những bí mật này cho đến lúc quá muộn ! Anh muốn mọi sự giữa chúng ta đều minh bạch, sòng phẳng. Ba má chúng ta đã có nhiều điều gây bất ngờ quá rồi.

- Có nghĩa là anh vẫn muốn sống với em phải không Noel? - Đôi mắt cô ta đầy hy vọng. Noel gật đầu một cách nghiêm trang và nói:

- Đúng vậy Tammy ạ !

Chương 49

Khi học kỳ mùa đông chấm dứt thì Tammy đã sẵn sàng chuyển về trường Luật Columbia. Một buổi sáng thứ Bảy, Noel đến trường cũ và cùng Tammy dọn về New York.

Anh đã mua hoa, rượu và sâm banh, đủ thứ, để đón nàng.

Chuyện hai người sống với nhau thì cha mẹ Tammy lẫn Ariana đều không biết.

Mãi cho đến tháng Năm, một hôm Ariana ghé đưa mấy bức thư của Noel do lấy theo địa chỉ cũ của nàng nên nhà bưu điện đưa đến nhà nàng. Ariana bỗng gặp Tammy từ trong nhà Noel ôm sách Luật đi ra. Tammy chào:

- Chào bà Tripp, dạ... a... a... bà Max. - Mặt cô ta ửng đỏ, còn Ariana thì lạnh lẽo hỏi:

- Đến thăm Noel à?

- Vâng, cháu đến... xem nhờ vài sách luật... và... bài cũ của anh ấy... - Cô ta ngượng muốn độn thổ luôn. Noel rất có lý. Anh bảo nên nói thật từ lâu cho rồi. Nay bà Ariana có vẻ thất vọng và cảm thấy bị lừa dối. Nghe Tammy trả lời xong, Ariana bảo:

- Nó sẵn sàng giúp đỡ chứ?

- Vâng, vâng... Còn bà mạnh khỏe chứ ạ?

- Khỏe, cảm ơn. - Rồi bà tới quán điện thoại gần đó gọi cho Noel. Và cuối cùng là Noel hài lòng thấy mẹ đã biết. Chỉ còn cha mẹ Tammy, nếu cô ta đã không chịu nói thì Noel quyết định sẽ nói cho họ biết. Anh bèn quay điện thoại ngay đến ông Paul Liebman, và hẹn giờ xin gặp.

Văn phòng của ông Paul Liebman nằm trong tòa nhà mà năm mươi năm qua gia đình Liebman vẫn đặt cơ sở điều hành. Văn phòng của ông Paul cũng chính là văn phòng của ông Samuel mà trước đây bà Ruth đến để yêu cầu chồng nhận nuôi cô gái Đức tóc vàng tị nạn Ariana...

Bây giờ chính con của cô gái Đức tóc vàng ấy cũng bước vào văn phòng ấy, và bắt tay con ông Sam, cha của cô Tammy.

- Chúng ta có biết nhau trước đây không ông Tripp nhỉ? - Paul vừa hỏi vừa nhìn cậu thanh niên đáng vẻ quen quen. Theo danh thiếp thì cậu này làm việc với một hãng luật pháp khá tiếng tăm. Paul không biết Noel đến về việc của hãng hay việc riêng. Noel đáp:

- Chúng ta có gặp nhau một lần ông Liebman ạ. Hồi năm ngoái.

- Ô, thế à. Lúc này trí nhớ tôi đã kém đi.

Noel mỉm cười:

- Cùng với cô Tamara. Tôi tốt nghiệp Luật ở Harvard năm ngoái đấy ạ !

- À, tôi nhớ rồi. Nhưng ông Tripp ạ, có lẽ ông đến hôm nay không bàn luận về chuyện con gái tôi chứ. Nào, có việc gì? - Ông ta đã nhận lời tiếp Noel chỉ vì tiếng tăm của hãng Luật mà cậu ta làm việc.

- Thưa ông, thực tình là chuyện đó đấy ạ ! Và tôi cũng có vài điều khó khăn để thưa cùng ông. Tôi xin được nói thẳng vào vấn đề.

- Tamara có gặp rắc rối gì à? - Ông Paul hơi tái mặt. Bây giờ ông bỗng nhớ ra Noel là ai rồi. Ông không ưa.

Noel trấn an:

- Không ạ, thưa ông. Cô ấy chẳng có gặp rắc rối gì cả. Mà lại rất tốt nữa là khác. - Anh ta cố gắng mỉm cười để át bớt lo lắng, rồi tiếp:

- Chúng tôi đã yêu nhau một thời gian rồi ông ạ !

- Tôi không nghe con tôi nói gì về chuyện này cả.

- Tôi nghĩ có lẽ tại cô ta sợ phản ứng của ông. Trước khi đi xa hơn trong vấn đề này, tôi có câu chuyện muốn thưa cùng ông, bởi vì nếu không thưa ngay, sợ e không giải quyết được.

Noel tránh nhìn người đàn ông lớn tuổi trước mặt anh. Và tự dưng anh thấy có lẽ mình hơi điên rồ khi mang xác đến đây. Câu chuyện thật là khó nói. Anh đánh bạo nói luôn:

- Cách đây hai mươi bảy năm hình như bà cụ thân sinh của ông có tham gia vào một tổ chức cứu trợ người tị nạn. Ở New York đây, bà cụ có quen với một phụ nữ Đức, từ Berlin đến tị nạn. Vì một lý do gì đó ông có lấy người phụ nữ Đức này một thời gian ngắn. Sau biết rằng bà ta có thai với chồng cũ nên ông ly dị bà ta...

Noel ngừng lại một lát, nhìn ông Paul và tiếp:

- Tôi là con trai bà ấy.

Có một cái gì như điện xẹt vào người ông Paul Liebman. Ông ta đứng phắt dậy, sững sờ một lát, rồi nói ngay:

- Ra khỏi phòng tôi ngay ! - Ông chỉ về phía cửa. Nhưng Noel đứng yên, bình tĩnh nói:

- Tôi xin nói là tôi và con gái ông, chúng tôi yêu nhau. Và chúng tôi hoàn toàn chính đáng.

- Ông dám nói là ông định lấy con gái tôi à?

- Vâng, thưa ông !

- Không bao giờ ! Ông hiểu chưa? Không bao giờ ! Phải chăng mẹ ông sắp đặt việc này?

- Hoàn toàn không phải đâu, thưa ông. - Mắt Noel quắc lên. Nhưng anh thấy ông Paul như không còn vẻ giận dữ nữa, nên anh yên lặng. Paul thấy rằng dù sự việc thế nào giữa ông và Ariana thì đến nay ông cũng không còn lý do gì để mà nói xấu Ariana nữa. Phải bỏ chuyện ấy đi thôi. Ông chỉ nói:

- Tôi không muốn ông gặp Tamara nữa ! - Dường như nỗi đớn đau cũ vừa trở lại trong lòng ông.

Noel trầm tĩnh nói:

- Tôi xin nói thẳng để ông hiểu rằng có lẽ cô con gái ông và tôi chẳng thể nào vâng lời ông được. Điều duy nhất để ông chọn lựa là nhận lấy một cách bình tĩnh sự việc đã xảy ra.

Rồi lặng lẽ anh bước thẳng ra cửa. Anh nghe một tiếng nắm tay đập lên bàn. Nhưng cửa văn phòng Paul đã đóng lại.

*

* *

Khi Tammy biết được có sự về Ariana thì cô ta cảm thấy thương nàng hết sức. Và vào lễ Giáng sinh, nhân dịp họ hứa hôn, Ariana đã cho Tammy món quà mà nàng cất giữ, trân trọng, tha thiết xưa nay, ấy là chiếc nhẫn nam kim cương của mẹ nàng, chiếc nhẫn mà Cassandra từng đeo và truyền lại cho Ariana.

Tammy mở món quà ra, kinh ngạc kêu lên:

- Ô, lạy Chúa... ô, ô... - Cô ta nhìn Noel, rồi nhìn Ariana, rồi nhìn ông Max. Tammy bước lại phía Noel và khóc. Noel bảo:

- Đây là chiếc nhẫn hứa hôn đấy, cưng. Má cho em, đeo vào xem nào !

Tammy khóc hơn nữa. Cô ta đã nghe kể về chiếc nhẫn này. Chiếc nhẫn đã qua bốn thế hệ trước cô ta, bây giờ đến lượt cô ta !

Nó vừa vặn ngón áp út bàn tay trái của Tammy, lấp lánh trông rất tuyệt vời. Cô ta nói với Ariana:

- Ô, xin cảm ơn bà Ariana. - Cô ta nói rồi lại khóc hơn nữa. Ariana nhìn cô gái với đôi mắt âu yếm và bảo:

- Bây giờ nó là của con, sẽ đem đến cho con nhiều niềm vui...

Sau lễ Giáng sinh ba hôm thì Ariana quyết định đến thăm Paul tại văn phòng ông ta. Nàng không nói chuyện này với Max và Noel.

Nàng mặc bộ đồ đen, và nói với cô thư ký của Paul rằng nàng là "Bà Thomas".

- Bà Thomas à? - Paul hỏi. Nhưng khi thấy Ariana bỗng đứng sững sốt.

- Chào Paul ! - Ariana đứng chờ ông ta mời nàng ngồi, nàng tiếp luôn: - Tôi nghĩ là phải tới gặp anh. Vì chuyện con của chúng ta. Tôi ngồi xuống được chứ?

Paul đưa tay mời nàng ngồi, rồi cũng ngồi xuống, và vẫn chăm chăm nhìn Ariana. Ông thấy nàng thay đổi không bao nhiêu dù hai mươi bảy năm đã trôi qua...

Lát sau ông mới nói:

- Chắc không ích gì.

- Có lẽ vậy. Nhưng điểm chính không phải là chuyện anh và tôi nghĩ thế nào. Mà chuyện chính là con của chúng ta. Ban đầu tôi cũng nghĩ như anh. Tôi phản đối việc chúng lấy nhau. Nhưng thực tế là dù ta muốn hay không, thì chúng cũng lấy nhau thôi.

- Phần chị, tại sao chị nói là phản đối chúng?

- Vì tôi nghĩ anh cay đắng về tôi thì cũng cay đắng đối với con trai tôi. Nhưng điều tôi đã làm quá là hết sức sai lầm đối với anh. Tôi hiểu rõ, nhưng hồi ấy tuyệt vọng quá, mong muốn cho con tôi được sinh ra, nên tôi hành động sai lạc... Tôi biết nói cùng anh thế nào đây, Paul?

Ông ta nhìn nàng hồi lâu rồi mới hỏi:

- Chị có thêm đứa con nào không, Ariana?

- Không. Sau hồi đó, tôi không hề lấy ai cả. Chỉ mới năm ngoái tôi mới tái giá.

Paul gật đầu, rồi nói:

- Sau khi ly dị, tôi lấy một người bạn học cũ. Cùng gốc Do Thái với chúng tôi. Cuối cùng thì tôi thấy như vậy là tốt. Đó là lý do tôi không đồng ý Tamara lấy con trai chị. Chị thấy đấy, chúng tôi là gia đình Do Thái. Và chị? Tôi phản đối không phải Noel là người không tốt. Không, anh ấy là người đàng hoàng. Lại can đảm nữa, khi đến trình bày sự thật với tôi. Tôi tôn trọng một người đàn ông trung thực như thế. Nhưng vấn đề ở đây là liệu có thể điều chỉnh được không...

- Tôi thấy chuyện gốc Đức hay Do Thái không có gì phải điều chỉnh cả... Hồi ấy ngay sau chiến tranh chúng ta thấy là quan trọng. Còn bây giờ tôi thấy chẳng ăn thua...

Paul lắc đầu:

- Vẫn còn quan trọng đấy, Ariana, những chuyện đó không bao giờ thay đổi đâu. Sau này khi tôi và chị chết rồi, bao lâu đi nữa, vẫn thế !

- Nhưng ít nhất anh cho tụi con chúng ta một cơ hội để chứng tỏ điều anh nói chứ?

- Để chứng tỏ là tôi sai à? Rồi sau đó chúng để được vài ba đứa con, thì ly dị nhau, và chạy đến nói lại rằng tôi đúng à?

- Mà anh nghĩ là có thể ngăn cản chúng được à?

- Có thể chứ !

- Chứ anh không thấy rằng các cô gái ngày nay muốn lấy người họ yêu à? Sống độc lập, theo đường lối riêng à? Cô con gái anh đã sống với con trai tôi cả năm nay. Người sẽ thua trong việc này chỉ có thể là anh, Paul ạ. Có lẽ đã đến lúc anh nên chấm dứt sự xung đột giữa chúng ta, và có một cái nhìn mới về thế hệ hiện nay. Con trai tôi nó cũng chẳng muốn làm một người Đức đâu. Và con gái anh cũng chẳng muốn xưng mình là Do Thái đâu.

- Thế nó muốn xưng là gì?

- Là một con người, một phụ nữ, một luật sư. Chúng có những ý tưởng mà tôi thực tình không hiểu nổi. Chúng nó ngày nay hết sức độc lập và suy tư tự do. - Nàng mỉm cười, rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Có lẽ chúng nghĩ nhiều điều cũng phải anh ạ. Con trai tôi nó bảo rằng cuộc chiến tranh vừa qua là của thế hệ tôi và anh, chứ không phải của chúng nó. Đối với chúng ta đôi lúc vẫn còn thấy như là hiện thực trong đời mình.

Paul trầm giọng, nói với Ariana:

- Ariana à, nhìn con trai chị, tôi vẫn hình dung ra cái người đàn ông mặc đồng phục Quốc Xã mà tôi thấy trong những tấm ảnh hồi đó. - Ông ta nhắm mắt lại một lúc rồi mới nói: - Trông cậu ta giống cha quá chứ, phải không?

Nàng mỉm cười gật đầu, và bảo:

- Nhưng Tamara thì không giống anh lắm !

- Tôi biết. Nó giống mẹ nó nhiều hơn. Em gái nó lại giống Julia... còn con trai tôi thì rất giống tôi.

- Tôi rất mừng. - Yên lặng một lúc lâu, Ariana mới hỏi - Anh chị hạnh phúc chứ?

Paul gật đầu, rồi hỏi lại:

- Còn chị? Nhiều khi tôi cũng tự hỏi không biết chị ở đâu, ra sao. Tôi cũng muốn gặp chị để nói rằng tôi vẫn còn nghĩ đến, nhưng rồi e rằng...

- Sao?

- E rằng chị cười. Hồi đó mẹ tôi nghĩ lại, bà bảo rằng chị làm thế chỉ vì đứa con chị. Bà nghĩ rằng có lẽ chị yêu tôi. - Nghe đến đây Ariana ứa nước mắt, nàng nói:

- Tôi yêu anh thực sự Paul ạ !

Paul gật đầu. Hai người ngồi yên lặng hồi lâu, không nói gì.

Cuối cùng Paul mới hỏi:

- Ariana, thế chuyện con chúng ta, bây giờ chúng ta giải quyết thế nào?

- Chúng ta chấp nhận phải không anh?

Ariana mỉm cười, đứng dậy, đưa tay bắt tay Paul. Nhưng ông ta đi vòng qua bàn, ôm vai Ariana và nói:

- Tôi rất tiếc. Hồi ấy không đủ bình tĩnh để nghe Ariana giải thích và hiểu rõ sự việc.

- Paul ạ, có lẽ sự việc nó có cái định mệnh của nó.

Ariana hôn ông ta và ra về. Paul đứng lặng nhìn ra cửa, thấy khung cảnh Wall Street trước mặt...

Chương 50

Lễ cưới của Noel và Tamara dự trù vào mùa hè tới, sau khi Tamara tốt nghiệp. Hai người đi tìm một ngôi nhà vừa ý và Tamara tìm một việc làm vào đầu mùa thu.

- Nhưng trước hết là tụi con đi du lịch châu Âu đã ! - Tammy mỉm cười nói với ông Max và Ariana như vậy. Max hỏi:

- Đến những nơi nào?

- Dạ Paris, Riviera, Italy, và Noel muốn dẫn con qua thăm Berlin.

Ariana bảo:

- Berlin thì đẹp đấy ! Hai đứa định đi bao lâu?

- Dạ, độ chừng một tháng. Đây là mùa hè cuối cùng được rảnh của con. Anh Noel định xin nghỉ bốn tuần.

- Định làm gì ở Riviera?

- Con định ghé thăm đứa bạn quen, nó học cùng trường với con.

Đã mấy tháng nay, từ sau khi Paul đồng ý cho Tammy lấy Noel, hai cô cậu này cứ bàn tới bàn lui vụ đám cưới sao cho vui vẻ, xôm tụ.

Ngày cưới đến, Tammy diện rất đẹp, khiến Ariana càng ngạc nhiên. Nàng nói với Max:

- Trời ơi, anh xem, con bé đẹp quá đi mất !

- Noel trông cũng bảnh bao lắm ! - Anh ta trông rất lịch sự trong bộ đồ chú rể sang trọng. Mắt xanh sáng, tóc vàng, dáng vẻ của một người Đức chính cống.

Ông Paul Liebman mỉm cười độ lượng, ông đã cho một số tiền lớn. Ariana đã gặp bà vợ ông ta, thấy bà này đúng là một phụ nữ tốt.

Ariana cũng được biết Debbie, em gái Paul, lấy một nhà sản xuất điện ảnh ở Hollywood. Julia dẫn mấy đứa con của bà ta đến dự, những cô cậu rất thông minh và nhí nhảnh. Nhưng Debbie và Julia nói chuyện rất ít với Ariana. Họ vẫn còn ý nghĩ không tốt đối với nàng.

Thỉnh thoảng trong lễ cưới, Paul liếc nhìn Ariana, nàng cũng nhìn lại ông ta và nhớ lại tình yêu của họ. Đồng thời nàng nhớ bà Ruth và ông Samuel Liebman, nàng cũng thấy hối tiếc trong lòng...

*

* *

- Nào bà Tripp, thế là xong nhé ! - Noel cười và hôn lên cổ Tammy.

- Em yêu anh, Noel !

- Anh cũng yêu em vô cùng ! - Họ đang ngồi trên máy bay đi hưởng tuần trăng mật.

Tammy nhìn chiếc nhẫn nam kim cương đang đeo ở tay. Nàng biết bà Ariana thương nàng lắm, và nàng cũng thương bà ta như thương yêu Noel.

Nàng nói với Noel:

- Noel, em muốn mua một cái gì thật tuyệt ở Paris để tặng má anh.

- Như món gì? Em muốn mua gì cho má?

- Em cũng chưa biết. Một món gì thật lạ. Chẳng hạn một bức tranh quý, hoặc một chiếc áo của nhà Dior.

- Lạy Chúa tôi ! Mà sao em nghĩ đến chuyện tặng quà cho má? - Tammy đưa bàn tay lấp lánh chiếc nhẫn lên để trả lời Noel.

Cha của Tammy tặng cho hai vợ chồng nàng chi phí ăn ở tại khách sạn sang trọng Plaza - Athenee. Sau bữa ăn tối đầu tiên ở đây, họ sửa soạn đến thăm Brigitte ở nhà hàng Relais Plaza. Nơi đây khách khứa ăn mặc rất lạ, có người mặc áo hở ngực đeo đầy đồ trang sức, có người mặc đồ jeans, có kẻ mặc áo choàng lông...

Tammy nhận ra ngay người bạn gái của mình. Brigitte Goddard nói với Tammy:

- Mình không ngờ bạn ăn mặc chững chạc quá nhỉ. Còn Noel, trông đẹp trai quá nhé !

Tammy cười:

- Bọn mình cưới nhau rồi đấy !

Cả ba cùng cười vui vẻ, và họ vui hưởng một buổi tối rất thân tình. Tuần lễ kế tiếp, Brigitte đưa Noel và Tammy đi từ đầu đến cuối Paris, từ nhà hàng Fouquet's đến Brasserie Lipp trong khu Latin... Gần như ai cũng biết Brigitte, và ai cũng muốn được mời cô ta khiêu vũ. Noel và Tammy rất lấy làm thán phục. Tammy thì thầm với Noel:

- Con nhỏ tài tình thật anh nhỉ?

- Ờ, hơi điên điên nữa ! Anh nghĩ là anh thích như em hơn, cưng ạ !

- Lạ đấy !

- Có lẽ anh không mong gặp gia đình cô ta lắm !

- Ô, gia đình nó tốt lắm anh !

- Mình đừng ở lâu với họ. Nếu cần, ở chơi vài hôm thôi nhé Tammy ! Anh muốn đi chơi riêng với em nhiều hơn. Em nên nhớ đây là thời gian trăng mật của chúng ta !

Nàng hôn anh ta và nói:

- Em rất tiếc, anh yêu...

- Hứa đi, ở hai ngày với họ thôi nhá. Mình đi qua Ý, nghe chưa?

- Vâng, thưa ngài ! - Tammy đưa tay chào Noel kiểu nhà binh. Lát sau Brigitte khiêu vũ xong, trở lại kéo họ qua nhà thời trang Dior.

Ở nhà thời trang Dior, Tammy lựa mua được cho Ariana một chiếc áo tuyệt đẹp và một cặp hoa tai, tất cả tới bốn trăm đô la. Noel há hốc mồm. Tammy bảo:

- Tháng Chín em đi làm rồi, đừng lo, Noel !

Nhưng cả hai đồng ý là món quà này đặc biệt xứng đáng với mẹ của Noel, nhất là Ariana đã cho Tammy chiếc nhẫn nam kim cương quá tuyệt. Ngay hôm đầu Brigitte đã chú ý chiếc nhẫn của Tammy đang đeo. Cha của Brigitte có cả một quầy hàng trang sức cổ rất quý nhưng Brigitte chưa thấy chiếc nhẫn nào tuyệt đẹp như của Tammy.

Buổi chiều cuối cùng của Noel và Tammy ở Paris, Brigitte dẫn họ đến cửa hàng Gerard Goddard ở Faubourg-St-Honore. Ba người đi lòng vòng cả tiếng đồng hồ xem các bức tranh quý của Renoir, Picasso, và các đồ mỹ nghệ Faberge... Noel rất thích thú, nói:

- Thật còn bảnh hơn một viện bảo tàng nho nhỏ nữa.

Brigitte gật đầu nói:

- Ba em có nhiều thứ đẹp lắm.

Noel và Tammy mỉm cười vì thấy Brigitte có vẻ không biết đánh giá những tác phẩm nghệ thuật của cha cô ta. Chính vì thế mà cha cô gửi cô đi học ở Radcliff để có thêm kiến thức lịch sử và nghệ thuật. Tuy nhiên cô ta ở trường lại ưa bóng đá, khiêu vũ, chơi với các sinh viên y khoa, thực vật... Được hai năm cha cô ta nản quá đem cô về lại Pháp.

Lúc này Brigitte lại nói đang học chụp ảnh, làm phim, đủ các cái, rất nhộn. Cô ta có vẻ không có định hướng gì cả, chỉ thích vui đùa, và gần như là bất cần đời...

Tammy nói nhỏ với Noel:

- Con bé kỳ lạ ở chỗ là gần như không bao giờ trưởng thành chín chắn cả !

- Anh hiểu. Nhiều người như vậy lắm. Thế còn anh em cô ta thì sao?

- Cũng vậy nữa ! Còn có vẻ nặng hơn là khác !

- Thế sao? - Noel tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Có lẽ họ không được hạnh phúc anh ạ. Em cũng không rõ lắm. Anh phải gặp cha mẹ họ mới

hiếu. Bà mẹ thì kỳ khôi, ông cha thì như ẩn sĩ, bị ma ám thế nào ấy !

Chương 51

Chuyến bay qua Nice chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ, và Bernard Goddard đón họ ở cổng nhà. Anh ta rất đẹp trai. Nhưng có vẻ lơ đãng thế nào. Chỉ khi cô em gái anh ta quàng tay lên cổ anh và chào thì anh mới như sự tỉnh lại.

Chào Tammy và Noel xong, Bernard nói:

- Tôi dự trù tháng Mười Một này đi New York đấy chứ ! - Anh ta mỉm cười dịu dàng, và Noel bỗng có cảm giác kỳ lạ là anh này giống một người nào đó mà anh đã thấy trong những tấm hình đầu đó.

Bernard hỏi:

- Đến lúc đó anh chị có mặt tại New York không nhỉ?

Tammy nhìn Noel, rồi trả lời Bernard:

- Vâng, có chứ !

Brigitte ngạc nhiên nhìn ông anh và hỏi:

- Tháng Mười Một à? Em tưởng là lúc đó anh đã đi Brazil rồi chứ !

- Thôi, anh không đi Brazil nữa. Mimi muốn đến Buenos Aires.

Lúc Tammy và Noel theo họ vào trong nhà, thì Tammy hỏi khế Noel:

- Anh có muốn sáng mai đi chỗ khác không?

- Đúng. Anh sẽ nói với họ là anh phải đi gặp một khách hàng của hãng.

Ngôi nhà to lớn kiểu cổ của nước Ý, nền nhà toàn đá hoa, sân thượng có ghế ngồi, có điện thoại...

Bữa ăn trưa được dọn ngoài sân cỏ. Brigitte và Bernard tỏ vẻ rất vui. Còn Tammy và Noel thì đã định là sáng mai đi ngay nên cũng không thấy bút rút gì.

Buổi ăn tối, Tammy và Noel được giới thiệu với cha mẹ Bernard và Brigitte. Bà mẹ vẫn còn xinh đẹp tuy hơi nặng nề. Bà ta có nụ cười rất tươi, và đôi chân khá dài, hấp dẫn. Bà tỏ ra là bà chủ hiếu khách đối với Tammy và Noel. Còn ông chồng bà thì có vẻ buồn buồn, với mái tóc vàng, đôi mắt xanh khá đẹp. Noel thấy ông già này có một cái gì rất hay hay, anh rất thích, trông ông hết như anh chàng Bernard...

Sau bữa ăn tối, bà Goddard dẫn Tammy ra phòng khách xem tranh. Ông Gerard Goddard nói chuyện với Noel. Noel rất chú ý giọng nói của Gerhard vì nó pha giọng Thụy Sĩ, giọng Bỉ thế nào đó. Và anh rất thắc mắc về vẻ mặt buồn buồn của ông chủ nhà này.

Lúc bà chủ và Tammy trở lại, thì cả nhà ngồi nói chuyện. Tammy vô tình để bàn tay đeo nhẫn trên bàn, những hạt kim cương lấp lánh ánh đèn rất đẹp. Gerard Goddard nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn. Ông không cần xin phép, cầm lấy tay Tammy và xem xét chiếc nhẫn.

Brigitte cũng rất thích, nên hỏi:

- Đẹp quá, phải không ba?

Bà Goddard có vẻ không bằng lòng, quay qua nói chuyện riêng với con trai bà.

Ông Goddard nói:

- Đẹp lắm, cho tôi xem kỹ được không?

Tammy tháo ra mỉm cười đưa cho ông ta xem, và nói:

- Đây là nhẫn cưới của tôi do Noel tặng.

- Thế à? - Ông quay qua Noel, hỏi: - Anh mua ở đâu vậy? Ở Mỹ à? - Ông ta có vẻ như lấy làm lạ lắm.

- Dạ, của mẹ tôi đấy ạ.

- Thế à?

- Vâng, nó có một lịch sử gia tộc lâu dài lắm, song mẹ tôi mới có thể kể ông nghe, chứ tôi không kể được.

- Vâng, vâng. - Ông ta có vẻ xa xôi, một lát, mỉm cười nói với Noel: - Tôi muốn đến New York và ghé thăm bà ấy. Anh cũng biết, chúng tôi có mở một cửa hàng đồ trang sức quý. Tôi muốn biết

bà nhà có gì quý chẳng.

Noel mỉm cười nói:

- Có lẽ mẹ tôi không muốn bán món gì, thừa ông Goddard. Song tôi biết mẹ tôi còn có một chiếc nhẫn quý nữa của bà ngoại tôi để lại.

- Thế à?

Tammy mỉm cười, chen vào:

- Vâng, một chiếc nhẫn đẹp tuyệt vời, cỡ bằng chừng này. - Nàng đưa ngón tay ra làm mẫu.

- Các vị có thể chỉ cho tôi cách tìm đến nhà bà chẳng?

- Thừa được ạ ! - Noel vừa trả lời vừa lấy một tập giấy ra, viết địa chỉ của mẹ anh và số điện thoại. Anh nói thêm: - Tôi chắc bà sẽ vui lòng gặp ông, khi nào ông đến New York.

- Mùa hè này bà có ở đây không?

Noel gật đầu. Ông chủ mỉm cười. Rồi cả nhà nói qua những chuyện khác một lúc lâu. Sau đó Tammy và Noel lên phòng nghỉ sớm để mai đi qua Canes. Còn Brigitte và Bernard đi dự một dạ vũ đã được mời. Chỉ còn ông Gerard và vợ ngồi lại ở phòng khách. Bà liền hỏi:

- Tôi thấy ông chú ý chiếc nhẫn của cô gái ấy. Để làm gì vậy?

- Chiếc nhẫn ấy lạ lắm, rất cần cho cửa hàng mình. Tôi phải đến New York tuần này để xem bà ta còn chiếc nào không?

- Thế à? - Bà ta gật đầu. Bà hiểu ông. Ông tuy chẳng nên danh nên phận gì, nhưng ông đã điều hành nhà hàng đồ cổ rất tốt, hơn cả cha bà mong muốn.

Ban đầu cha bà nhận ông vào làm việc, dạy cho ông về nghệ thuật và đồ cổ, cho ông ở lại trong nhà luôn. Sau chiến tranh họ cùng trở về Paris. Lúc ấy bà có thai với Gerald. Thế là ông là rể luôn, và điều hành công việc của bố vợ.

Hơn hai mươi bốn năm qua ông đã góp phần làm nên tài sản cho gia đình nhà vợ và cho chính ông. Và trong hai mươi bảy năm qua ông vẫn ngóng tin, tìm kiếm cha ông và chị ông... Ông đã trở đi trở lại Berlin sáu mươi lần, đều không có tin tức gì. Trong thâm tâm ông nghĩ rằng cha và chị đã chết. Nếu không thì ông phải tìm thấy họ, hoặc họ tìm thấy ông chứ. Tên ông cũng chẳng đổi mấy, từ Gehard von Gotthard đổi thành Gerard Goddard thì cũng dễ hiểu. Ông đổi như vậy chỉ vì sau chiến tranh khó có thể mang tên họ Đức mà không bị liên lụy gì ở Pháp...

Đôi khi ông tự hỏi nếu tìm ra được cha và chị thì ông sẽ làm gì? Có thay đổi gì chăng? Chắc hẳn là đời ông hẳn khác đi nhiều. Có thể ông sẽ bỏ bà Giselle, có uy thế hơn với các con, và có thể bán cả gian hàng mỹ nghệ của ông để lấy tiền sống cuộc đời mới. Ông mỉm cười tự nghĩ có lẽ tìm ra được cha và chị, ông sẽ bắt đầu lại giấc mộng cuộc đời ông.

Sáng hôm sau Tammy và Noel tạm biệt hai anh em cô Brigitte, ra đi. Ông Gerard Goddard từ trên lầu vội vã đi xuống. Ông nhìn chăm chăm vào Noel, tự hỏi phải chăng... Ồ, nhưng thật là điên... Không thể được... Ồ, nhưng thật là điên... Không thể được... Ồ, nhưng bà Max Thomas kia, phải chăng... Ồ, không, không thể...

- Xin cảm ơn rất nhiều, thưa ông Goddard.

- Không có gì... Noel... Tamara... hy vọng gặp lại anh chị ở đây. - Ông vẫy tay chào họ. Đoạn một lát quay qua nói với con ông:

- Brigitte, ba rất mến hai bạn con từ New York đến !

- Con cũng thích họ lắm ba ạ. Hai người đó rất dễ thương.

Cô ta nhìn cha lấy làm lạ lạ. Lát sau cô ta lại nghe ông gọi điện thoại cho hãng Air France. Cô vào phòng ông và hỏi:

- Ba định đi đâu à?

Ông gật đầu:

- Tối nay ba đi New York.

- Đi công việc hả ba? - Ông gật đầu. Brigitte hỏi:

- Con đi với ba được không? - Ông ngạc nhiên nhìn con. Ông thấy cô bé thật tội nghiệp. Nhưng lần này ông phải đi một mình. Ông nói:

- Thôi để lần sau ba cho con đi. Chuyến này hơi phức tạp. Ba phải thương lượng gay go. Và chắc ba sẽ về ngay thôi.

- Lần sau ba nhớ cho con đi với đấy !

Ông lặng lẽ gật đầu.

Ông dự trù đi không quá hai ngày. Ông hôn tạm biệt bà Giselle và các con một cách vội vã rồi ra ngay phi trường cho kịp chuyến bay đêm đó. Máy bay ghé Paris rồi đi thẳng New York. Từ phi trường Kennedy ông kêu xe tắc xi, rồi bảo dừng ở một trạm điện thoại gần địa chỉ Noel đã cho

ông. Ông quay điện thoại theo số Noel cho.

- Bà Thomas phải không ạ?

- Vâng.

- Có lẽ bà không biết tôi, nhưng con gái tôi là bạn của cô Tammy.

- Có gì trở ngại không ạ? - Ariana bỗng hoảng sợ.

- Không, không có gì ạ ! Sáng nay hai người ấy đã đến Ý và mọi việc tốt đẹp cả. Tôi nghĩ rằng... À vâng tôi có công việc qua đây... Một tác phẩm của Renoir... và tôi rất thích chiếc nhẫn của cô dâu bà. Cô ta nói bà còn một chiếc nữa, tôi hôm nay rảnh, nên có ý... - Ông ngập ngừng...

- Chiếc nhẫn ấy tôi không bán đâu ạ...

- Dĩ nhiên, tôi hiểu vậy chứ. - Ông ta có vẻ lúng túng như trẻ con. Ariana hiểu ngay có lẽ đây là cái ông Gerald Goddard mà Tammy đã nói với nàng, và tự dưng thấy mình hơi bất lịch sự. Nàng liền nói:

- Nhưng nếu ông muốn xem thì xin mời ông quá bộ đến nhà tôi chút xíu được không ạ?

- Vâng, thế thì hay lắm lắm thưa bà Thomas... Nửa giờ đồng hồ thôi cũng tốt lắm ạ.

Lúc xe đến địa chỉ, ông ta run run bước xuống xe. Người lái xe hỏi:

- Ông có cần tôi chờ không ạ? - Nhưng ông ta lắc đầu, đưa cho người tài xế tờ năm chục đô la, rồi xách vali bước đến cửa nhà Ariana. Ông bấm chuông và đứng chờ. Ông mặc bộ đồ cắt rất tuyệt, đeo chiếc cà vạt của nhà Dior, mang đôi giày đóng ở London. Toàn bộ đều sang trọng đắt tiền, nhưng ông cảm thấy mình như một đứa trẻ lạc loài.

- Vâng, phải ông Goddard không ạ? - Ariana mỉm cười nhìn ông khách. Chiếc nhẫn kim cương đeo trên tay trái nàng. Họ nhìn nhau. Cả hai đều có đôi mắt xanh đen như nhau. Ariana không nhận ra ông là ai cả. Nhưng Gerard von Gotthard thì biết ngay ra là mình đã tìm ra được một trong hai người mà bao lâu nay ông nhớ mãi... vẫn khuôn mặt ấy... vẫn đôi mắt ấy...

- Ariana! - Tiếng gọi đó khiến Ariana nhớ lại cầu thang ở nhà nàng... phòng thí nghiệm của đứa em trai... những trò chơi thuở nhỏ... Ariana... như một tiếng vọng từ xa xôi trong quá khứ. Nàng bật khóc và ngã vào tay đứa em.

- Lạy Chúa tôi... Lạy Chúa... em hả Gerhard?... Ồ, Gerhard...

Nàng ôm đứa em, với tất cả nỗi đau thương của một đời người. Và Gerhard khóc nức nở trong

vòng tay của người chị.

Họ đứng yên như mãi mãi thời khắc không trôi, quá khứ và hiện tại như lẫn lộn nhau... Hồi thật lâu Ariana mới dẫn em vào nhà. Cả hai mỉm cười sung sướng. Họ đã mang nặng một nỗi niềm cô đơn quá nửa cuộc đời nay mới tìm thấy lại nhau, và được sống trong tự do.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>